virtual-project.eu

TARRYN FISHER

SOȚIILE

TARRYN FISHER

SOȚIILE

Original: *The Wives* (2019)

Traducere din engleză și note de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

2020

UNU

Trece pe la mine joi, în fiecare săptămână. Asta e ziua mea, eu sunt Joi. Este o zi plină de speranță, pierdută în mijlocul unor zile mai importante; nu este nici început, nici sfârșit, este doar o oprire. Un aperitiv al weekendului. Câteodată îmi pun întrebări în legătură cu celelalte zile și mă întreb dacă și ele au curiozități în legătură cu mine. Așa sunt femeile, nu? Mereu curioase una în legătură cu cealaltă – curiozitatea și ciuda acumulându-se într-un soi de băltoace emoționale. Asta nu folosește la nimic; dacă îți pui prea multe întrebări, o s-o zbârcești rău de tot.

•

Am așezat masa pentru două persoane. Pun tacâmurile și mă simt un pic confuză, așa că mă opresc să-mi dau seama cum cere eticheta, ce vine unde. Îmi trec limba peste dinți și dau din cap. Sunt fraieră; în seara asta n-o să fim decât eu și Seth – este o întâlnire acasă. Nu că ar mai fi și altfel – nu ieșim prea des la întâlniri, ca să nu riscăm să fim văzuți. Imaginați-vă treaba asta… să nu vrei să fii văzută cu soțul tău. Sau soțul tău să nu vrea să fie văzut cu tine. Vodca pe care am tras-o adineauri m-a încălzit, mi-a înmuiat mâinile și picioarele. Aproape să dau peste vaza cu flori, în timp ce pun furculița alături de o farfurie: un buchet de trandafiri roz-palid. I-am ales pentru insinuarea lor sexuală, pentru că, dacă te afli într-o poziție asemănătoare cu a mea, este de o importanță vitală să stăpânești jocul sexual. *Uită-te la petalele astea delicate, roz. Te fac să te gândești la clitorisul meu? Foarte bine!*

La dreapta acestor flori vaginale stau două lumânări albe, în sfeșnice de argint. Mama mi-a spus cândva: sub lumina pâlpâitoare a flăcării unei lumânări, o femeie poate să arate cu aproape zece ani mai tânără. Mamei îi păsa de chestiile astea. La

fiecare șase săptămâni, medicul îi strecura un ac sub pielea de pe frunte, pompând 30 de mililitri de Botox în dermă. Avea abonament la toate revistele de modă cu copertă lucioasă la care te-ai putea gândi și colecționa cărți despre cum să-ți păstrezi bărbatul. Nimeni nu se străduie atât de tare să-și păstreze bărbatul, dacă nu l-a pierdut deja. Obișnuiam s-o consider superficială pe când idealurile mele nu erau încă întinate de realitate. Aveam planuri mari, să fiu orice altceva, numai mama nu: să fiu iubită, să fiu plină de succes, să fac niște copii frumoși. Dar adevărul este că dorința inimii este un simplu curent împotriva mareei care înseamnă îngrijire și instinct. Poți să-ți petreci toată viața înotând împotriva lui și în cele din urmă o să obosești, iar curentul genelor moștenite și al educației te va trage la fund. Am început să semăn tot mai mult cu ea și tot mai puțin cu mine.

Învârtesc rotița brichetei cu degetul mare și țin flacăra deasupra fitilului. Bricheta este o Zippo, purtând pe carcasă rămășițele uzate ale unui steag Union Jack. Limba pâlpâitoare a flăcăruii îmi amintește de scurta perioadă în care am cochetat cu fumatul. Ca să arăt cool, mai ales – nu trăgeam niciodată în piept, dar trăiam ca să văd jarul acela sclipitor între vârfurile degetelor. Sfeșnicele mi le-au cumpărat părinții mei ca un dar de casă nouă, după ce le-am văzut într-un catalog de la Tiffany. Mi s-au părut atât de ostentativ clasice. Când ești proaspăt căsătorită, vezi o pereche de sfeșnice și îți imaginezi un șir de cine de-a lungul întregii vieți, venite la pachet cu sfeșnicele. Cine precum cea din seara asta. Viața mea este aproape perfectă.

În timp ce împachetez șervetele mă uit pe fereastra de la bovindou, spre vederea peste parc, întinsă la picioarele mele. Afară, aerul este cenușiu, tipic pentru Seattle. Panorama aceasta este motivul pentru care am ales anume apartamentul ăsta, în locul unuia mai mare și mai

frumos, cu vedere spre golful Elliott. În timp ce majoritatea oamenilor ar alege panorama spre apă, eu prefer să am vedere către viețile oamenilor. Un cuplu cu părul argintiu stă pe bancă, uitându-se fix spre aleea unde trec la fiecare câteva minute bicicliști și alergători. Cei doi nu se ating, deși capetele li se mișcă în tandem ori de câte ori trece cineva. Mă întreb dacă așa vom fi și eu și Seth, într-o bună zi, iar obrajii mi se încălzesc când îmi aduc aminte de celelalte. E greu să-ți imaginezi ce îți rezervă viitorul când mai există două femei cu care îți împarți bărbatul.

Așez la loc potrivit sticla de pinot gris pe care am ales-o din magazin astăzi, ceva mai devreme. Eticheta e ternă, nu te atrage la prima vedere, dar bărbatul cu înfățișare austeră care mi-a vândut vinul i-a descris gustul în cele mai fine detalii, frecându-și degetele în timp ce vorbea. Nu-mi amintesc ce mi-a spus, chiar dacă s-a întâmplat doar cu câteva ore în urmă. Eram distrasă, concentrată pe grija de a strânge toate ingredientele. Așa cum m-a învățat mama, să gătești e singurul mod de a fi o nevastă bună.

Mă dau în spate și privesc rezultatul muncii mele. Una peste alta, este o masă impresionantă, totuși sunt regina prezentărilor. Totul este exact cum trebuie să fie, așa cum îi place lui și, ca urmare, așa cum îmi place și mie. Nu că n-aș avea personalitate; doar că tot ceea ce sunt îi este rezervat lui. Și așa și trebuie să fie.

•

Exact la ora 6, aud cheia răsucindu-se în broască și apoi șuieratul ușii care se deschide. Aud un clic când se închide și zgomotul cheilor lui izbite de măsuța din hol. Seth nu întârzie niciodată și, când trăiești o viață complicată ca a lui, disciplina e importantă. Îmi netezesc părul pe care m-am străduit atât de mult să-l ondulez și ies din bucătărie spre hol, ca să-l întâmpin. Se uită în jos, la niște plicuri pe care le ține în mână, iar pe

vârfurile șuvițelor de păr îi atârnă picături de ploaie.

— Ai luat și corespondența! Mulțumesc.

Sunt stânjenită de entuziasmul pe care îl am în voce. Nu sunt decât niște plicuri, pentru numele lui Dumnezeu.

Așază teancul pe măsuța de marmură din hol, alături de chei, și zâmbește. Simt o fluturare în stomac, fierbințeală și un val de excitare. Mă apropii de el, îi respir parfumul și îmi îngrop fața în gâtul lui. Are un gât frumos, bronzat și puternic. Susține o claie de păr superb și un chip considerat arătos, după standardele tradiționale, poate cu o ceafă un pic cam lățoasă. Mă cuibăresc lângă el. Cinci zile înseamnă mult timp când nu-l ai lângă tine pe bărbatul pe care-l iubești. În tinerețe consideram iubirea o povară. Cum ai putea să duci vreun lucru la bun sfârșit când trebuie să ai în vedere și o altă persoană, în fiecare secundă a zilei? Când l-am întâlnit pe Seth, toate gândurile astea au zburat pe fereastră. Am devenit mama: îndrăgostită nebunește, dispusă la concesii, complet disponibilă emoțional și sexual. Asta m-a încântat și m-a revoltat deopotrivă.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun.

Îl sărut sub bărbie și apoi în locul delicat de lângă ureche, iar apoi mă ridic pe vârfuri să ajung la buze. Sunt însetată de atenția lui și sărutul meu este agresiv și adânc. Geme din fundul gâtului, iar servieta îi cade cu o bufnitură pe podea. Mă înconjoară cu brațele.

— Frumoasă primire, îmi spune.

Trece cu două degete pe coloana mea vertebrală, ca peste clapele unui saxofon. Îmi masează ușor vertebrele, până când mă înghesui și mai mult în el.

— Ți-aș oferi una și mai bună, dar e gata cina.

Ochii i se încețoșează și exult în sinea mea. L-am stârnit în mai puțin de două minute. Aș vrea să spun *Ia de-aici,* dar cui? Ceva mi se răsucește în

stomac, o panglică pe care o simt desfăcându-se și tot desfăcându-se. Încerc s-o prind înainte să se îndepărteze prea mult. De ce trebuie să mă gândesc mereu la ele? Cheia ca toată treaba să meargă este să *nu* mă gândesc la ele.

— Ce-ai pregătit?

Își desface fularul și mi-l trece mie pe după gât, trăgându-mă mai aproape și sărutându-mă încă o dată. Are vocea caldă, în contrast cu detașarea mea rece și îmi alung sentimentele, hotărâtă să nu stric noaptea pe care o avem împreună.

— Miroase bine.

Zâmbesc și îmi legăn șoldurile spre sufragerie – un pic de dat din fund, să meargă cu cina. Mă opresc în prag, ca să-i observ reacția la vederea mesei aranjate.

— Ai pregătit totul foarte frumos.

Se întinde spre mine, cu brațele lui puternice, bronzate și brăzdate de vene, dar mă îndepărtez în pași de dans, tachinându-l. În spatele lui, fereastra e spălată de ploaie. Mă uit peste umărul său – cuplul de pe bancă a plecat. Ce-i așteaptă acasă, la cină? Mâncare chinezească la pachet… supă la conservă…?

Mă îndrept spre bucătărie, asigurându-mă că Seth mă urmărește cu privirea. Experiența m-a învățat că poți atrage privirile unui bărbat dacă mergi în direcția potrivită.

— Cotlete de miel, strig peste umăr. Cușcuș…

Smulge sticla de vin de pe masă, ținând-o de gât, și o înclină ca să studieze eticheta.

— Ăsta e un vin bun.

Seth n-ar trebui să bea vin; cu celelalte nu bea. Motive religioase. Face o excepție pentru mine și o înregistrez ca pe încă una din micile mele victorii. L-am ademenit în vinuri de un roșu-intens, merloturi și chardonnay-uri aspre. Ne-am sărutat, am râs și ne-am tras-o beți. Doar cu mine; nu a făcut asta și cu celelalte.

Stupid, știu. Am ales această viață și nu este vorba despre competiție, ci despre dăruire, dar nu te poți abține să nu ții scorul când sunt implicate și alte femei.

Până mă întorc din bucătărie, cu cina pe un platou pe care-l țin bine cu două șervete de bucătărie, el a turnat deja vinul și se uită pe fereastră, sorbind din pahar. Sub fereastra de la etajul 12, orașul vuiește în ritmul lui nocturn. O stradă aglomerată își taie drumul prin fața parcului. În dreapta lui, chiar la limita razei noastre vizuale, este Sound, punctat vara cu bărci cu pânze și feriboturi și mascat de ceață pe timpul iernii. De la fereastra dormitorului nostru îl poți vedea – o întindere largă de apă stătătoare și curgătoare. Panorama perfectă a orașului Seattle.

— Nu-mi pasă de cină, spune el. Te vreau acum.

Vocea îi sună categoric; Seth nu prea lasă loc pentru întrebări. O caracteristică ce i-a folosit mult în toate aspectele vieții lui.

Las platourile pe masă; apetitul meu pentru ceva a fugit, înlocuit de apetitul pentru altceva. Îl privesc cum stinge lumânările, fără să-și ia ochii de la mine, și apoi mă îndrept spre dormitor, ajung și-mi desfac din mers fermoarul de la rochie. O fac lent, ca să mă poată vedea, îmi trag de pe mine țesătura de mătase. Îl simt în spatele meu; prezența masivă, căldura, anticiparea a ceea ce va veni. Cina mea perfectă se răcește pe masă, grăsimea mielului se sleiește pe marginile farfuriilor, în tonuri de portocaliu și crem, în timp ce îmi trag rochia de pe mine și mă aplec, lăsându-mi palmele să se afunde în așternuturi. Încheieturile se adâncesc în pilotă, în timp ce degetele lui îmi ating în trecere șoldurile și agață talia elastică a chiloților. Îi trage de pe mine și, când îi simt fluturând pe glezne, mă descotorosesc de ei.

Un *țac* metalic și apoi un *zuuur* de la curea. Nu se dezbracă – nu se aude decât sunetul înfundat al pantalonilor căzându-i pe glezne.

După aceea încălzesc cina la microunde, înfășurată în halat. Simt un freamăt între picioare, un fir de spermă mi se prelinge pe coapsă; sunt îndurerată în cel mai bun mod posibil. Îi duc farfuria pe canapea, unde zace dezbrăcat de cămașă, cu un braț aruncat peste cap – imaginea epuizării. Nu-mi pot reține rânjetul de pe buze, deși încerc. Acest rânjet de școlăriță trece dincolo de expresia mea obișnuită.

— Ești foarte frumoasă, îmi spune când mă vede.

Are vocea guturală, ca întotdeauna după sex.

— E tare bine cu tine.

Se întinde să mă mângâie pe coapsă, când își ia farfuria cu mâncare.

— Îți amintești de vacanta aceea în care am zis că mergem? Unde ai vrea să mergi?

Aceasta este esența conversațiilor post-coitum cu Seth: după ce are orgasm, îi place să vorbească despre viitor.

Dacă îmi amintesc? Sigur că îmi amintesc. Îmi recompun expresia de pe față, așa încât să par surprinsă.

De un an îmi promite o vacanță. Doar noi doi.

Inima îmi bate mai repede. Așteptam momentul ăsta. Nu am vrut să-l presez, fiindcă este așa de ocupat, dar iată – e anul meu. Mi-am imaginat toate locurile în care putem merge. Le-am tot triat, până când am rămas la ideea unei plaje. Nisipuri albe și apă de lapislazuli, plimbări lungi pe malul apei, ținându-ne de mână în public. *În public.*

— Mă gândeam la un loc undeva, la căldură, îi spun.

Nu-l privesc în ochi – nu vreau să vadă cât de mult îmi doresc să-l am doar pentru mine. Sunt frustrată, geloasă și meschină. Îmi las halatul să se deschidă în timp ce mă aplec să-i așez paharul cu vin pe măsuța de cafea, îmi bagă mâna pe sub el și-mi cuprinde sânul, așa cum mă așteptam s-o facă. Este predictibil în unele privințe.

— Turks și Caicos? sugerează el. Trinidad?

Da și da!

Mă scufund într-un fotoliu cu fața spre canapea și mă așez picior peste picior, așa încât halatul să se desfacă și să-mi arate coapsele.

— Alege tu, îi spun. Ai fost în mai multe locuri decât mine.

Știu că îi place asta, să ia el deciziile. Și ce-mi pasă mie unde mergem? Atât timp cât îl am pentru o săptămână, încontinuu, fără să-l împart cu nimeni. În săptămâna aia o să fie doar al meu. O fantezie. Iar apoi vine momentul pentru care am trăit și de care mi-e îngrozitor de frică.

— Seth, povestește-mi ce-ai făcut săptămâna asta.

Lasă farfuria jos și-și freacă vârfurile degetelor. Lucesc de la grăsimea cărnii. Aș vrea să mă duc la el și să mi le bag în gură, să i le sug până rămân curate.

— Luni se simte rău, copilul…

— Oh, nu, spun eu. E încă în primul trimestru, o s-o mai țină așa câteva săptămâni.

El dă din cap, cu un surâs jucându-i pe buze.

— Este foarte încântată, în ciuda stării de rău. I-am cumpărat o cărțulie din aia cu nume pentru copii. A subliniat numele care îi plac și o să ne uităm peste ele când o să mă duc la ea.

Simt un ghimpe de gelozie pe care îl îndepărtez imediat. Acesta este punctul culminant al săptămânii mele, când aud vești despre celelalte. Nu vreau să-l stric cu sentimente meschine.

— Este minunat, spun. Vrea fată sau băiat?

Râde și se îndreaptă spre bucătărie, să-și pună farfuria în chiuvetă. Aud apa curgând și apoi capacul de la găleata de gunoi, când aruncă șervetul de hârtie.

— Vrea un băiat. Cu părul negru, ca al meu. Dar eu cred că orice am avea o să aibă părul blond, ca al ei.

Mi-o imaginez pe Luni – cu părul blond, lung, perfect drept, cu bronz de surferiță. Este zveltă și musculoasă, cu dinți perfect albi. Râde mult – mai ales la ce spune el – și are ceva tineresc în felul de a iubi. Mi-a spus odată că are 25 de ani, dar că arată ca o studentă. În mod normal aș judeca un bărbat pentru asta, tiparul-clișeu al bărbaților care vor femei mai tinere, dar în cazul lui nu-i adevărat. Lui Seth îi place relația în sine.

— O să-mi spui când aflați ce-o să aveți?

— Mai e până acolo, dar da.

Zâmbește și colțul gurii i se ridică.

— Avem programare la medic săptămâna viitoare. Trebuie să mă duc direct acolo luni dimineață.

Îmi face cu ochiul și nu sunt destul de pricepută ca să-mi ascund îmbujorarea. Stau picior peste picior și talpa mi se mișcă înainte și înapoi, în timp ce simt căldura invadându-mi pântecele. Are și azi același efect din ziua în care l-am cunoscut.

— Să-ți pun ceva de băut? îl întreb, ridicându-mă în picioare.

Mă îndrept spre bar și dau drumul la muzică. Sigur că vrea ceva de băut, întotdeauna vrea ceva de băut în serile când suntem împreună. Mi-a spus că acum păstrează pe ascuns la birou o sticlă de scotch și m-am bucurat în secret de proasta mea influență. Tom Waits începe să cânte și întind mâna spre carafa de vodcă.

Obișnuiam să întreb despre Marți, dar Seth cam ezită să vorbească despre ea. Am considerat-o mereu ca fiind într-o poziție superioară, ca primă soție. Prima soție, prima femeie pe care a iubit-o. Într-un fel, este descurajant să știu că eu sunt doar a doua alegere a lui. Mă consolam cu faptul că sunt soția legitimă a lui Seth, că, în ciuda faptului că încă sunt împreună, a trebuit să divorțeze de ea ca să se poată căsători cu mine. Nu-mi place Marți. Este egoistă; cariera are rolul principal în viața ei – spațiu pe care eu i l-am rezervat lui Seth. Și, cu

toate că o dezaprob, totuși n-o pot învinovăți cu totul. El e plecat cinci zile pe săptămână. Avem o singură zi, prin rotație, când ne vine rândul, dar este treaba noastră să ne umplem săptămâna cu lucruri care nu sunt el: chestii stupide pentru mine – olărit, romane siropoase și Netflix; dar pentru Marți e vorba de carieră. Scotocesc prin buzunarul halatului după balsamul Chapstick. Avem vieți întregi în afara mariajului cu el. Este singura modalitate de a rămâne în toate mințile.

Iar ați avut pizza la cină? obișnuiam să-l întreb. O singură dată a recunoscut în fața mea că Marți este tipul de fată care comandă mâncare la pachet, mai degrabă decât să gătească.

Întotdeauna așa de critică în legătură cu priceperea altora la gătit, mă tachina el.

Am ales două pahare și le-am umplut cu gheață. Îl aud pe Seth mișcându-se în spatele meu și ridicându-se de pe canapea. Sticla de apă acidulată fâsâie când îi deschid capacul și umplu ochi paharele. Înainte să termin de preparat băuturile a ajuns deja în spatele meu și mă sărută pe gât. Îmi înclin mult capul într-o parte, ca să-i fac loc. Își ia paharul de la mine din mână și se îndreaptă spre fereastră, iar eu mă așez.

Îl privesc de la locul meu de pe canapea, cu paharul aburindu-mi-se în palmă.

Seth se așază lângă mine, lăsându-și băutura pe măsuța de cafea. Întinde mâna să mă mângâie pe gât și râde.

Îi joacă ochii, flirtează. M-am îndrăgostit de ochii ăștia și de felul în care par mereu că ar râde. Ridic un colț al gurii într-un zâmbet și mă las pe spate, cu spatele lipit de el, bucurându-mă din plin de senzația de siguranță pe care mi-o dă trupul lui. Își trece degetele în sus și-n jos pe brațul meu.

Ce-ar mai fi de vorbit? Vreau să mă asigur că știu ce i se întâmplă în toate aspectele vieții.

— Afacerea?

— Alex…

Se oprește. Văd cum își trece degetul mare peste buza de jos, un obicei pe care-l îndrăgesc.

Ce-a mai făcut de data asta?

— L-am prins cu încă o minciună, spune el.

Alex este partenerul de afaceri al lui Seth; împreună au pus bazele companiei. De când știu eu, Alex a fost prezența publică a afacerii: se întâlnește cu clienții și asigură contractele, în timp ce Seth este cel care gestionează în fapt construcția caselor, se ocupă de constructori și de inspecții. Seth mi-a spus că prima dată când au intrat în conflict a fost în privința numelui companiei: Alex voia ca numele lui de familie să fie inclus în denumirea firmei, iar Seth dorea ca aceasta să includă cuvintele „Pacific Northwest". S-au certat și au rămas la Emerald City Development. În ultimii ani, atenția lor pentru detalii și frumusețea extraordinară a caselor pe care le-au construit le-au asigurat destui clienți foarte bine poziționați. Nu l-am cunoscut pe Alex; el nu știe de existența mea. Crede că Marți este soția lui Seth. Când s-au căsătorit, Marți și Seth mergeau în concediu împreună cu Alex și soția lui – o dată în Hawaii și altă dată la schi, la Banff. L-am văzut pe Alex în poze. Este un pic mai scund decât nevastă-sa, Barbara, care e fostă Miss Utah. Îndesat și chelios, are o îngâmfare taciturnă.

Există mulți oameni pe care nu i-am întâlnit. Părinții lui Seth, de pildă, și prietenii din copilărie. Ca nevastă de-a doua, s-ar putea să n-am niciodată această șansă.

— Oh? întreb. Ce s-a întâmplat?

Mă extenuează această existență, cu toate jocurile pe care trebuie să le fac. Ăsta e blestemul unei femei. Fii directă, dar nu prea directă. Fii puternică, dar nu prea puternică. Pune întrebări, dar nu prea multe. Sorb din pahar și rămân pe canapea, lângă el.

— Chiar îți face plăcere treaba asta? mă întreabă el. E cam ciudat să mă întrebi despre…

— Tu îmi faci plăcere, îi răspund și zâmbesc. Să-ți înțeleg lumea, să știu ce simți și ce trăiești când nu ești cu mine.

Este adevărat, nu-i așa? Îmi iubesc soțul, dar nu sunt singura. Mai există și altele. Singura mea putere este să știu. Pot să contracarez, să devansez, să-i bușesc creierii și să mimez un interes vag, toate astea cu câteva întrebări bine plasate.

Seth oftează, frecându-și ochii cu podul palmelor.

— Hai să mergem la culcare, spune.

Îi cercetez chipul. Gata, în seara asta n-o să mai vorbească despre ele. Întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic și o accept, lăsându-l să mă tragă în picioare.

De data asta facem dragoste sărutându-ne prelung, în timp ce-l încolăcesc cu picioarele. N-ar trebui să-mi pun problema asta, dar o fac. Cum poate un bărbat să iubească atâtea femei? Alta aproape în fiecare zi. Și eu unde mă plasez, în categoria preferințelor?

Adoarme imediat, dar eu, nu. Joi este ziua în care nu dorm.

DOI

Vineri dimineață, Seth pleacă înainte să mă trezesc. M-am foit și m-am răsucit până pe la 4 dimineața, când trebuie să fi căzut într-un somn adânc, fiindcă nu l-am auzit când a plecat. Câteodată mă simt ca o fată care se trezește singură în pat după o aventură de o noapte, când el s-a strecurat pe ușă înainte să-l poată întreba cum îl cheamă. În diminețile de vineri rămân mereu mai mult timp în pat, cu privirea țintă pe adânciturile din perna lui, până când soarele se strecoară pe fereastră și mă orbește. Dar soarele mai are până să se prindă cu degetele de orizont, așa că mă uit la adâncitura aia de parcă mi-ar da viață.

Diminețile sunt foarte grele. Într-o căsnicie normală, te trezești dimineața alături de cineva, îți validezi viața cu trupul lui amorțit de somn. Sunt rutine și orare care ajung să te plictisească, dar care sunt deopotrivă și reconfortante. Eu nu beneficiez de confortul normalității: un soț sforăitor pe care să-l înghiontesc noaptea sau pasta de dinți lipită pe chiuvetă, pe care s-o râcâi frustrată. Seth nu se simte în fibra acestei case și, în cele mai multe zile, asta îmi îngreunează inima. Abia dacă ajunge și a și plecat spre patul altei femei, în timp ce ai meu se răcește.

Arunc o privire spre telefon, teama îmi stârnește cârcei în stomac. Nu-mi place să-i scriu mesaje. Îmi imaginez că este copleșit de mesaje în fiecare zi, de la celelalte, dar în dimineața asta simt nevoia să iau telefonul și să-i scriu: Mi-e dor de tine. Știe, normal că știe. Când nu-ți vezi bărbatul cinci zile pe săptămână, trebuie să știe că ți-e dor de el. Dar nici nu iau telefonul și nici nu-i scriu, îmi arunc cu hotărâre picioarele peste marginea patului și-mi strecor tălpile în papuci; degetele mi se încovoaie în materialul moale dinăuntru. Papucii fac parte

din rutina mea, semnul meu de normalitate. Merg în bucătărie, aruncând o privire pe fereastră spre orașul de dedesubt. Văd un șarpe de stopuri roșii întinzându-se pe șoseaua 99, în timp ce navetiștii își așteaptă rândul la semafor. Ștergătoarele fâșâie înainte și înapoi, îndepărtând de pe parbrize ploaia ca o ceață. Mă întreb dacă este și Seth printre ei, dar, nu, el o apucă pe șoseaua 5 când pleacă de aici. Când pleacă de la mine.

Deschid frigiderul, scot o sticlă de Coca-Cola și o așez pe blat. Scormonesc prin sertarul de tacâmuri după un deschizător, înjur când o scobitoare mă înțeapă sub unghie. Îmi îndes degetul în gură și scot capacul sticlei cu cealaltă mână. Țin în congelator o singură sticlă de Coca-Cola, pe restul le ascund sub chiuvetă, în spatele stropitorii. De fiecare dată când beau o sticlă, o înlocuiesc. În felul ăsta, pare că aceeași sticlă de Coca-Cola stă acolo, în frigider, de o veșnicie. N-am pe cine să păcălesc, în afară de mine. Și poate că nu vreau ca Seth să știe că beau Coca-Cola la micul dejun. M-ar tachina și nu de asta îmi pasă mie, dar sucuri acidulate în loc de mic dejun – nu-i o chestie pe care vrei s-o știe lumea. Când eram mică, eram singura dintre prietenele mele căreia îi plăcea să se joace cu Barbie. La zece ani, ele trecuseră deja la machiaj și MTV și le cereau părinților haine drept cadou de Crăciun, în loc de noua rulotă a lui Barbie. Eram teribil de rușinată pentru cât iubeam păpușile Barbie – mai ales după ce au făcut mișto de mine și mi-au zis că-s copil mic. Într-unul dintre cele mai triste momente ale copilăriei mele, mi-am împachetat toate păpușile și le-am înghesuit într-o cutie din dulap. Am plâns în noaptea aia până am adormit, fiindcă nu voiam să mă despart de ceva ce-mi plăcea atât de mult, dar știam ce mișouri o să-mi iau dacă n-o fac. Când mama a găsit cutia, câteva săptămâni mai târziu, pe când împacheta lenjeria, m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus adevărul, printre lacrimi.

Eram prea mare pentru Barbie și venise momentul să renunț la ele.

Poți să te joci în secret. N-o să știe nimeni. Nu trebuie să renunți la ceva ce iubești doar fiindcă alții nu sunt de acord cu tine, a spus ea.

Secretele: Mă pricep să le am *și* să le păstrez.

Văd că înainte de a pleca și-a făcut pâine prăjită. Rămășițe de firimituri stau împrăștiate pe blat și în chiuvetă este un cuțit mânjit de unt. Mă cert că nu m-am trezit devreme, să-i pregătesc ceva. *Săptămâna viitoare,* îmi spun. Săptămâna viitoare o să fiu mai bine, o să-i servesc soțului meu micul dejun. O să fiu una dintre nevestele alea care furnizează sex și hrană de trei ori pe zi. Anxietatea își înfige gheara în stomacul meu și mă întreb dacă Luni și Marți se trezesc ca să-i pregătească micul dejun. Oare am fost leneșă în tot timpul ăsta? Crede că sunt neglijentă pentru că lenevesc în pat? Curăț firimiturile, adunându-le în palmă, le arunc furioasă în chiuvetă și apoi îmi iau Cola în living. Simt sticla rece în palmă și trag o gură din ea, gândindu-mă în ce fel aș putea fi mai bună.

•

Când mă trezesc, a trecut ceva timp, lumina s-a schimbat. Sunt așezată, cu sticla de Cola lăsată pe-o parte și o pată maronie pe covor, în jurul ei.

— Rahat, spun tare, sărind în picioare.

Trebuie să fi ațipit cu sticla în mână. Asta mi se întâmplă când stau trează toată noaptea, cu ochii țintă în tavan. Alerg să aduc o cârpă și soluție pentru pete, ca să curăț covorul; cad în genunchi, frecând cu furie. Sucul s-a uscat în covorul bej, flocos, transformându-se într-un caramel lipicios. Ceva m-a mâniat îngrozitor, îmi dau seama că pe obraji îmi curg lacrimi. Picăturile cad pe pata de pe covor și frec și mai tare. Când termin de curățat covorul mă las pe coapse și închid ochii. Ce s-a întâmplat cu mine? Cum de am devenit persoana asta supusă, care trăiește doar pentru zilele de joi și pentru iubirea unui bărbat care se împarte atât de

parcimonios între trei femei? Dacă i-ai fi spus sinelui meu de la 19 ani că asta o să-mi fie viața, ți-ar fi râs în față.

Săptămâna viitoare se vor împlini cinci ani de la ziua în care m-a găsit. Învățam într-o cafenea, fiindcă mă aștepta examenul final de la școala de asistente, un zid pe care nu mă simțeam pregătită să-l escaladez. Nu dormisem de două zile și eram în punctul în care beam cafea în loc de apă, ca să reușesc să stau trează. Pe jumătate în delir, mă legănam în fotoliul meu, când Seth s-a așezat chiar lângă mine. Îmi amintesc că m-a iritat prezența lui. Mai erau încă cinci scaune libere, dintre care putea alege; de ce l-a preferat chiar pe acela de lângă mine? Era foarte chipeș: părul lucios, dat pe spate, niște ochi turcoaz, bine odihnit, bine îngrijit și bine educat. M-a întrebat dacă învăț ca să devin asistentă, iar eu m-am răstit cu un răspuns, însă mi-am cerut scuze imediat după aceea pentru impolitețe. A alungat scuzele mele cu un gest din mână și m-a întrebat dacă poate să-mi pună întrebări din materie.

Am râs cu poftă, dar apoi mi-am dat seama că nu glumea.

— Adică vrei să-ți petreci seara de vineri citind întrebări din teste unei eleve pe jumătate moarte de la școala de asistente medicale? l-am întrebat.

— Absolut, a răspuns el, cu ochii sclipind amuzați. Îmi imaginez că, dacă te fac să mă apreciezi, n-o să mă refuzi când o să te invit la cină.

Îmi amintesc că m-am încruntat la el, întrebându-mă dacă nu era cumva o glumă. De exemplu, că l-au trimis prietenii s-o umilească pe fata tristă din colț. Era prea arătos. Bărbații de genul ăsta nu-și pierd vremea cu fete ca mine. Deși în mod sigur nu eram urâtă, nu aveam nimic remarcabil. Mama avea obiceiul să spună că eu am luat mintea, iar soră-mea, Torrence, a luat frumusețea.

— Vorbești serios? l-am întrebat.

Am devenit brusc conștientă de coada de cal cam lălâie și de faptul că nu mă dădusem cu mascara.

— Doar dacă-ți place mâncarea mexicană, a spus. Nu mă pot îndrăgosti de o fată căreia nu-i place mâncarea mexicană.

— Mie nu-mi place, i-am spus, și atunci și-a dus mâna în dreptul inimii, de parcă l-ar fi durut.

Am râs când l-am văzut – un bărbat mult prea frumos, prefăcându-se că are un atac de cord într-o cafenea.

— Glumeam. Cât de terminat să fii ca om să nu-ți placă mâncarea mexicană?

Împotriva vocii mele raționale și în ciuda programului meu pe deplin nebunesc, am acceptat să ies cu el la cină, săptămâna următoare. O fată trebuie să se hrănească, până la urmă. Când am tras în fața restaurantului, în micul meu Ford rablagit, aproape că m-am așteptat să nu fie acolo. Dar imediat ce am coborât din mașină l-am zărit așteptând la intrare, aproape în ploaie, cu stropii de apă pătându-i umerii trenciului.

Încă de la primul fel a fost fermecător, mi-a pus întrebări despre școală, despre familia mea și despre ce plănuiesc să fac mai departe. Am înmuiat chipsurile în sosul salsa, încercând să-mi amintesc când a fost ultima dată când s-a interesat cineva așa de mult de mine. Cu totul subjugată de el, am răspuns la fiecare întrebare cu entuziasm și la finalul cinei mi-am dat seama că nu știam nimic despre el.

— O s-o lăsăm pentru cina de săptămâna viitoare, a spus când am adus vorba despre asta.

— De unde știi că o să mai fie și o săptămână viitoare? l-am întrebat.

N-a făcut decât să-mi zâmbească și exact în clipa aia am știut că am încurcat-o.

•

Fac un duș și mă îmbrac, oprindu-mă doar ca să-mi verific telefonul, în timp ce ies pe ușă. Din moment ce Seth este plecat cinci zile pe săptămână, mă ofer voluntar să preiau turele de seară, pe care nu le vrea nimeni. Este insuportabil să stau acasă seara, singură, gândindu-mă la el alături de celelalte. Prefer să-mi țin mintea ocupată tot timpul, să-mi păstrez concentrarea. În zilele de vineri merg la sală și apoi la piață. Câteodată iau prânzul cu câte o prietenă, dar în ultima vreme toată lumea pare prea ocupată ca să mai iasă și cu mine. Cele mai multe dintre prietenele mele sunt fie proaspăt căsătorite, fie proaspete mame, iar viețile li se împart între serviciu și familie.

Telefonul îmi arată că am primit un mesaj de la Seth. Deja mi-e dor de tine. Abia aștept săptămâna viitoare.

Zâmbesc înțepată, apăsând butonul de la lift. Lui îi este ușor să spună că-i e dor de mine când are mereu pe cineva alături. N-ar trebui să gândesc așa. Știu că ne iubește pe fiecare dintre noi, că îi e dor de fiecare, când e departe.

Să luăm niște pizza data viitoare, când ne vedem? Încercarea mea de a face o glumă.

Îmi răspunde imediat, trimițând emoticonul care râde/plânge. Ce făceau oamenii înainte de emoticoane? Pare singurul mod rezonabil de a ușura o propoziție încărcată.

Intru în lift și-mi îndes la loc telefonul în geantă, cu un zâmbet mic pe buze. Chiar și în zilele cele mai dificile, un mesaj scurt de la Seth face ca totul să fie în regulă. Și sunt o grămadă de zile dificile în care mă simt inadecvată sau nesigură în legătură cu rolul meu în viața lui.

Vă iubesc pe toate, diferit, dar în aceeași măsură.

Voiam să știu ce înseamnă asta, mai precis. Era ceva sexual? Emoțional? Și, dacă ar fi avut de ales, dacă ar fi avut un pistol lipit de tâmplă, m-ar fi ales pe mine?

Când mi-a spus prima dată despre soția lui, ne aflam într-un restaurant italienesc din Capitol Hill, denumit La Spiga. Era a patra întâlnire a noastră. Stânjeneala a doi oameni care abia încep să se cunoască dispăruse, iar în locul ei se instalase o etapă mult mai confortabilă. Până atunci ne ținuserăm de mână… ne sărutaserăm. Îmi spusese că avea ceva de discutat cu mine și îmi făceam planuri că poate era vorba despre viitorul relației noastre. Imediat ce i-a ieșit pe gură cuvântul *soție,* am lăsat furculița jos, mi-am șters de pe buze sosul de paste, mi-am luat geanta și am plecat. A alergat după mine pe stradă și m-a prins chiar când strigam după un taxi, iar apoi chelnerul care ne servise a venit după el, cerând să i se facă plata pentru mâncarea consumată doar pe jumătate. Stăteam cu toții pe trotuar, ca niște ciudați, până când Seth m-a convins să mă întorc cu el înăuntru. Am făcut-o ezitând, dar o parte din mine voia să audă ce avea de spus. Și cum *să fi fost* ceva de spus? Cum ar putea un bărbat să justifice așa ceva?

— Știu cum sună, crede-mă.

Înainte de a continua, a sorbit lung de tot din paharul cu vin.

— Nu e vorba despre sex. Nu am o dependență, dacă la asta te gândești.

De fapt, exact la asta mă gândeam. Mi-am încrucișat brațele la piept și am așteptat. Cu colțul ochiului l-am văzut pe chelner zăbovind prin preajmă. Mă întrebam dacă aștepta să ne vadă din nou fugind din restaurant și abandonând nota de plată.

— Tata… a început el.

Mi-am dat ochii peste cap. Jumătate din populație ar putea începe scuzele cu „tata”. Cu toate astea, am așteptat să continue. Eram femeie de cuvânt.

Cuvintele alunecau peste mine:

— Părinții mei… poligami… patru mame.

Mă holbam la el, șocată. Era ca și când aproape că ai dat jos pantalonii unui tip, iar el îți spune că de fapt e femeie. La început am crezut că minte, că face vreo glumă proastă, dar am văzut ceva în ochii lui. Îmi dăduse o informație sensibilă, un punct nevralgic, și aștepta să fie judecat. Nu știam ce să spun. Ce răspuns era potrivit? Vezi chestii din astea la televizor, dar în realitate…?

— Am crescut în Utah, a continuat. Am plecat imediat ce am împlinit 18 ani. Am jurat să fiu împotriva tuturor lucrurilor în care credeau ei.

— Nu înțeleg, am spus.

Și chiar nu înțelegeam Eram tensionată, mâinile mi se încleștaseră sub masă, unghiile îmi săpau în palme.

Și-a trecut o palmă peste față; dintr-odată, arăta mai bătrân cu zece ani.

— Soția mea nu vrea copii, mi-a spus. Nu sunt tipul ăla de bărbat care să pună presiune pe o femeie, să fie ce nu este.

Atunci l-am văzut cu alți ochi – un tată cu un copil pe umeri și cu altul la picioare. Profiterol și meciuri de baseball pentru pitici. Avea aceleași visuri ca mine, ca ale celor mai mulți dintre noi.

— Deci eu unde intervin? Cauți o născătoare și eu mă potrivesc în rol?

Eram ostilă, dar îmi fusese ușor să-l înjunghii. De ce mă alesese pe mine și cine zicea că voiam copii?

A părut rănit de acuzațiile mele, dar nu-mi părea rău de ce spusesem. Bărbații de teapa lui îmi provocau scârbă, însă a trebuit să mă întorc la masă ca să-l ascult și l-am ascultat. La acel moment, era cel mai absurd lucru auzit de mine vreodată. Avea o nevastă, dar mai voia una. Ca să-și facă o familie. Cine mama dracului se credea? Îmi făcea silă și i-am spus-o.

— Înțeleg, mi-a zis, smerit. Înțeleg perfect.

Apoi a plătit nota și am plecat fiecare pe drumul lui, după ce mi-am luat un rămas-bun plin de

răceală. Mai târziu mi-a spus că nu se aștepta să mai audă de mine vreodată, dar m-am dus acasă și m-am sucit și răsucit în pat toată noaptea, incapabilă să dorm.

Însă îl plăceam. Chiar îl plăceam mult, mult de tot. Avea ceva anume – poate charisma sau o anume receptivitate. Oricum ar fi fost, niciodată nu m-a făcut să mă simt inferioară în prezența lui. Nu ca băieții cu care mă întâlneam în facultate, care se uitau la propria reflexie din ochii tăi și te considerau o relație „de moment”. Când eram cu Seth, mă simțeam ca și când aș fi fost aleasa. Am lăsat deoparte toate aceste sentimente ca să jelesc sfârșitul a ceea ce credeam că fusese începutul promițător al unei noi relații. Ba chiar m-am dus la câteva întâlniri, una cu un pompier din Bellevue și alta cu un mic afacerist din Seattle. Ambele întâlniri au sfârșit deplorabil pentru mine, fiindcă i-am comparat pe amândoi cu Seth. Și apoi, o lună mai târziu, după ce am jelit mai abitir decât ar fi trebuit pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoșteam, mi-am găsit curajul să îl sun.

— Mi-e dor de tine, am spus imediat ce a răspuns. Nu vreau să-mi fie dor de tine, dar îmi este.

Apoi l-am întrebat dacă soția lui știe că își caută pe cineva care să-i facă copii. A urmat o pauză lungă, mai lungă decât mi-ar fi plăcut. Eram gata să-i spun să uite că am întrebat când mi-a răspuns cu un „Da” din rărunchi.

— Stai așa, am spus, apăsându-mi telefonul pe ureche. Ai zis „da”?

— Am căzut de acord asupra acestui lucru, a spus cu ceva mai multă încredere. Că am nevoie să fiu cu cineva care vrea aceleași lucruri pe care le vreau și eu.

— I-ai spus? am întrebat din nou.

— După prima noastră întâlnire, m-am gândit că este ceva între noi și i-am spus și ei asta. Știam că există un risc, dar era ceva între noi. O conexiune.

— Iar ea e pur și simplu OK cu asta?

— Nu… Da. Adică, ce vreau să zic, e greu. A spus că e momentul să ne analizăm opțiunile. Că mă iubește, dar înțelege.

La capătul meu era liniște, digeram tot ce spunea.

— Pot să te văd? m-a întrebat. Doar la un pahar sau o cafea. Ceva simplu.

Voiam să spun „nu”, să fiu tipul de femeie puternică și hotărâtă care nu ezită. În schimb, m-am trezit făcând planuri să ne întâlnim într-o cafenea din apropiere, în următoarea săptămână. Când am închis, a trebuit să-mi amintesc mie însămi că eu fusesem aia care l-a sunat și că el nu m-a manipulat să fac ceva anume. *Tu ai controlul,* mi-am spus. *Tu o să fii soția lui legitimă.* Mă înșelam atât de tare, atât de tare.

TREI

Am ajuns acasă sâmbătă dimineața, după tură, și m-am prăbușit imediat pe pat. Fusese o noapte lungă, genul ăla care trage de tine până la epuizare mentală și emoțională. Un accident cu zece mașini pe șoseaua 5, care a adus 12 oameni la urgențe, și apoi o confruntare casnică în urma căreia un soț a ajuns în camera de gardă, cu trei gloanțe înfipte în abdomen. Nevastă-sa năvălise zece minute mai târziu, cu un copil mic proptit pe șold și cu tricoul galben mustind de sânge. Țipa că a fost o greșeală. Fiecare noapte la camera de gardă este ca un film horror: răni deschise, țipete, durere. La finalul nopții, podeaua e lipicioasă de la sânge, alunecoasă de la vomă. Port uniformă neagră, ca să nu se vadă murdăria.

Abia ațipesc, când aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, urmată de sunetul unui tren fluierând. Fluieratul este parte din sistemul nostru de alarmă, care mă avertizează de fiecare dată când se deschide ușa de la intrare. Mă ridic brusc în capul oaselor și fac ochii mari. Am visat sau a fost pe bune? Seth este în Portland; mi-a trimis un mesaj noaptea trecută și n-a pomenit că ar trece pe acasă. Aștept în tăcere deplină, cu urechile ciulite – gata să țâșnesc din pat și…

Mă uit în stânga și-n dreapta după un obiect cu care să mă apăr, cu inima bătându-mi nebunește. Arma dată de tata când am împlinit 21 de ani este depozitată undeva în dulap. Încerc să-mi amintesc unde, dar tremur de frică. Altceva, atunci… Dormitorul meu este o colecție de lucruri feminine și moi; nu am nimic la îndemână să mă apăr. Arunc păturile de pe mine, străduindu-mă să mă țin pe picioare. Sunt o fată proastă, lipsită de apărare, care are o armă, dar nu știe unde este sau cum s-o folosească. Oare am uitat să încui ușa? Când am ajuns acasă, eram pe jumătate adormită,

mă împleticeam pe-acolo, mi-am aruncat pantofii din picioare… Și apoi aud vocea mamei strigându-mă din hol. Panica dispare, dar inima încă îmi bate cu putere. O apăs cu mâna, închizând ochii. Un zornăit – când se deplasează, mama zornăie. Mă relaxez, umerii îmi cad într-o poziție normală, relaxată. Așa e. Trebuia să vină azi, să luăm prânzul împreună. Cum de am uitat? *Ești obosită, trebuie să dormi,* îmi spun. Îmi netezesc părul în oglinda de la dulap și-mi frec ochii cârpiți de somn, apoi ies din dormitor, în hol. Îmi montez pe față o expresie veselă.

— Mamă, bună, spun, îndreptându-mă spre ea, ca s-o îmbrățișez scurt. Abia am ajuns acasă. Scuze, n-am avut timp să fac duș.

Mama se desprinde din îmbrățișare și se dă înapoi, ca să se uite la mine; părul ei perfect coafat prinde lumina din fereastră și văd că are niște nuanțe proaspete.

— Arăți extraordinar, îi spun.

Asta s-ar cuveni să zic, dar chiar arată foarte bine.

— Tu arăți obosită, mi-o întoarce ea. Ce-ar fi să faci un duș, iar eu să prepar prânzul, ca să nu mai ieșim?

Brusc sunt concediată în propria casă. Este incredibil cum reușește încă să mă facă să mă simt ca o adolescentă.

Dau din cap, simțind un val de recunoștință, în ciuda tonului ei. După noaptea pe care am avut-o, gândul să mă îmbrac ca să iau masa în oraș este de nesuportat.

Fac un duș rapid și când ies, înfășurată în halat, mama a întins deja salata de pui pe un croasant. O mimoză înaltă stă alături de farfuria mea. Alunec în scaun, recunoscătoare. Frigiderul meu proaspăt alimentat n-a dezamăgit-o. Am învățat să gătesc privind-o și, dacă a subliniat vreodată insistent un lucru, acela este că trebuie să-ți ții mereu frigiderul

aprovizionat, pentru când va trebui să gătești ceva pe negândite.

— Ce face Seth? este prima întrebare pe care mi-o pune, așezându-se pe un scaun vizavi de mine.

Mama: mereu la obiect, mereu la timp, mereu organizată. Este soția și gospodina perfectă.

— Era obosit joi, când a trecut pe aici. N-am putut vorbi prea multe.

Adevărul. Mi-e teamă ca vocea să nu mă trădeze prea tare, dar când îi arunc o privire, văd din expresia de pe fața ei că este preocupată de mâncare.

— Bietul băiat, spune ea, tăind croasantul cu hotărâre.

Mușchii de sub braț i se bălăngănesc în timp ce se uită la ruloul de aluat, cu gura strânsă în semn de dezaprobare.

— Toată foiala asta înainte și înapoi. Știu că a fost decizia corectă pentru amândoi, dar tot e foarte dificil.

Singurul motiv pentru care spune că a fost decizia corectă este ca să nu mă supere pe mine. Mi-a spus în termeni foarte precișI că datoria mea este să fiu alături de Seth, că ar trebui să renunț la job ca să fiu acolo unde e și el. Obișnuia să mă cicălească în legătură cu măritișul cu el, iar acum a trecut foarte firesc la chestiunea despre copil.

Dau din cap. N-am niciun chef de discuția asta cu mama. Găsește mereu o cale să mă facă să simt că dau greș în căsnicia cu Seth. De cele mai multe ori este vorba despre a-i face un copil. Este convinsă că el va înceta să mă iubească dacă uterul meu nu-și demonstrează feminitatea. Aș putea s-o reduc la tăcere spunându-i că Seth are deja o altă nevastă, două, de fapt, care să umple spațiul unde dau eu greș. Că una dintre ele îi crește copilul în pântec, chiar acum, când vorbim.

— Poți oricând să închiriezi apartamentul ăsta și să te muți cu el în Oregon, sugerează ea. Nu-i așa

de rău. Noi am trăit acolo un an, acasă la bunică-ta, când aveai tu doi ani. Ți-a plăcut întotdeauna casa aia.

O spune de parcă n-aș ști, de parcă n-aș fi auzit poveștile astea până acum.

— Nu pot, îi spun, cu gura plină. Trebuie să fie la biroul din Seattle două zile pe săptămână. Avem oricum nevoie de un apartament aici. Și, în plus, nu vreau să plec. Viața mea e aici, prietenii mei sunt aici și îmi iubesc jobul.

Adevărat, adevărat, fals. Nu mi-a plăcut niciodată în Portland; mă gândesc la el ca la Seattle-ul săracilor: decor similar, vreme similară, oraș mai împuțit. Bunicii mei au trăit și au murit acolo, n-au părăsit nici măcar o dată statul. În afară de casa principală, au avut o casă de vacanță în sud, aproape de California. Gândul la Portland mă face să fiu claustrofobă.

Mama mă privește dezaprobator, cu o picătură de maioneză scurgându-i-se pe unghia roz perlat. În sensul ăsta, e de modă veche. În mintea ei, te duci oriunde merge bărbatul sau creezi condiții să te înșele. Dacă ar ști ea.

— Asta a fost înțelegerea pe care am făcut-o și e cea mai logică, spun cu fermitate.

Apoi adaug „deocamdată”, ca s-o potolesc. Și este adevărat. Seth e constructor. Recent a deschis biroul din Portland și, în timp ce partenerul lui, Alex, supraveghează sucursala din Seattle, Seth trebuie să-și petreacă cea mai mare parte a timpului la biroul din Portland, supraveghind proiectele de acolo.

Luni și Marți sunt acolo, locuiesc în oraș. *Ele* ajung să-l vadă mai des și asta mă îmbolnăvește de gelozie. Adeseori ia prânzul cu una dintre ele, în timpul zilei, un lux de care eu n-am parte, din moment ce petrece cea mai mare parte din ziua de joi călătorind înapoi spre Seattle, ca să mă vadă pe mine. Vineri petrece toată ziua în biroul din Seattle și uneori ne întâlnim la cină înainte de a se

întoarce în Portland, sâmbătă. Ziua prin rotație pe care o împart soțiile este consumată deocamdată cu timpul de călătorie, dar, cu două dintre soții trăind în Oregon, am început să cred că așa va rămâne situația. Este greu să faci parte din ceva atât de neobișnuit și să nu ai pe nimeni cu care să vorbești despre asta. Niciuna dintre prietenele mele nu știe situația, cu toate că de câteva ori aproape că am scăpat adevărul față de prietena mea cea mai bună, Anna.

Uneori aș vrea să pot lua legătura cu una dintre soții, să ne susținem reciproc. Dar Seth e decis să facă lucrurile diferit față de cele din copilăria lui. Noi, soțiile, nu avem niciun contact una cu cealaltă și îi respectăm dorința de a nu spiona. Nu le știu nici măcar numele.

— Când o să încercați să faceți un copil? mă întreabă mama.

Iar. Mă întreabă asta de fiecare dată când ne vedem și m-am cam săturat. Nu știe adevărul și n-am avut inima să i-l spun.

— Dacă ați avea un copil, ar fi nevoit să stea mai mult pe-aici, spune ea, conspirativ.

O privesc fix, cu gura căscată. Eu și sora mea am fost toată viața mamei. Succesele noastre au fost și ale ei; eșecurile noastre, și eșecurile ei. Presupun că a fost bine și grozav să trăiești pentru copiii tăi cât timp îi crești, dar ce s-a întâmplat după aceea? Când ei și-au văzut de viața lor și tu ai rămas fără nimic altceva – fără hobby-uri, fără carieră, fără identitate.

— Mamă, sugerezi să-i întind lui Seth o capcană cu un copil? o întreb lăsând jos furculița și privind-o șocată.

Mama e un pic cam impulsivă, cunoscută pentru cum îți spune în față ce crede despre viața ta. Dar să-mi recomande să rămân însărcinată ca să-mi forțez bărbatul să stea pe-acasă e prea mult chiar și pentru ea.

— Ce să spun, parcă nu s-au mai făcut de-astea și până acum…

Pufnește, ferindu-și privirea. Știe că a mers prea departe. Simt un val de vină. Nu i-am spus mamei despre histerectomia de urgență. La momentul respectiv nu voiam să vorbesc despre asta și să recunosc acum m-ar transforma în ochii ei într-un eșec și mai mare.

— Eu nu sunt așa. Noi, ca pereche, nu suntem așa. Și, în plus, cine i-ar lua locul lui Seth la biroul din Portland? o reped. Vorbești despre banii și despre viitorul nostru.

Nici măcar doar despre al meu. Seth are de întreținut o familie destul de mare. Îmi acopăr fața cu mâinile; mama se ridică și vine spre mine ocolind masa, ca să mă liniștească.

— Îmi pare rău, fetițo, spune ea, folosind numele de alint. Am întrecut limita. Tu știi ce e potrivit pentru relația voastră.

Dau din cap în semn de apreciere și culeg cu degetele o bucată rătăcită din salata de pui, lingându-mi degetul mare. Nimic din toate astea nu-i normal, iar ca Seth și cu mine să facem lucrurile să funcționeze, trebuie să vorbesc cu el în legătură cu ceea ce simt. Am trăit atât de mult timp prefăcându-mă că sunt absolut OK cu toate astea, încât el n-are nicio idee despre chinurile prin care trec. Nu e corect pentru niciunul dintre noi.

Mama pleacă după o oră, cu promisiunea că o să mă scoată la prânz luni, în schimbul zilei de azi.

— Odihnește-te, îmi spune ea, îmbrățișându-mă.

Închid ușa în urma ei și las să-mi scape un oftat de ușurare.

Sunt îngrozitor de obosită, dar în loc să mă duc în pat, mă preling spre micul dulap al lui Seth. Cu toate că e plecat cea mai mare parte a săptămânii, ține aici depozitate câteva haine. Îmi trec mâinile peste sacourile de la costume și peste pantaloni, ridicând o cămașă spre nas, ca să-i simt mirosul. Îl iubesc atât de mult și, în ciuda oribilei unicități a

situației noastre, nu mă pot imagina căsătorită cu altcineva. Și asta înseamnă iubire, nu-i așa? Să te descurci cu bagajul cu care vine partenerul. Iar al meu a venit cu alte două femei.

Sunt cât pe ce să sting mica plafonieră și să plec, când ceva îmi atrage privirea. Din buzunarul unor pantaloni se ițește colțul unei bucăți de hârtie. O trag afară, la început îngrijorată că pantalonii vor fi spălați cu hârtia în buzunar și o să strice toate celelalte haine, dar, odată ce mă trezesc cu ea în mână, devin curioasă. Este împăturită îngrijit, într-un dreptunghi cu muchii drepte. O țin în palmă pentru o clipă, înainte de a o despături, ca să arunc o privire. O chitanță de la medic. Scanez cuvintele, întrebându-mă dacă e ceva în neregulă sau Seth s-a dus pentru un control, dar nu-i văd numele nicăieri pe hârtie. De fapt, chitanța este pentru o anume Hannah Ovark, iar adresa ei este scrisă în colțul de sus, 324 Galatia Lane, Portland, Oregon. Medicul lui Seth este în Seattle.

— Hannah, spun cu voce tare. Chitanța din mâna mea spune că a fost la medic pentru un control și analize de laborator. Oare Hannah ar putea fi… Luni?

Sting lumina din dulap și iau hârtia cu mine în living, neștiind ce să fac cu ea. Ar trebui să-l întreb pe Seth despre asta sau să mă prefac că n-am văzut-o? Am laptopul meu MacBook chiar alături, pe canapea. Îl trag în poală și deschid Facebookul. Am sentimentul vag că încalc cumva o regulă.

Scriu numele în caseta de căutare și bat cu degetele pe genunchi în așteptarea rezultatelor. Apar trei profiluri: unul este al unei femei mai în vârstă, poate la vreo 40 de ani, care trăiește în Atlanta; altul este al unei fete cu părul roz, care arată cam la început de adolescență. Dau clic pe al treilea profil. Seth mi-a spus că Luni este blondă, dar nu mi-a dat niciodată alte amănunte despre cum arată. Viziunea mea despre o surferiță arătând beton este zguduită la vederea lui Hannah Ovark.

Nu e surferiță și n-are nici inocența blondă la care speram. Închid destul de brutal laptopul și mă duc în baie, să-mi găsesc pastilele pentru somn. Am nevoie disperată să dorm. Mă simt cam amețită și începe să-mi fie afectat felul în care văd lucrurile.

Un șir de flacoane portocalii se holbează la mine din dulăpiorul cu medicamente. Santinele micuțe, având diverse scopuri, de la amorțeala somnoroasă până la a te ține în stare de alertă. Întind mâna după Ambien și-mi pun o pilulă pe limbă. Beau apă direct de la robinet ca s-o fac să alunece pe gât în jos, apoi mă cuibăresc în pat și aștept să mă scufund în uitare.

PATRU

Mă trezesc dezorientată și zăpăcită. Dincolo de geam, soarele e sus, dar nu cumva era după-amiază devreme când m-am culcat? Iau ceasul de masă ca să verific ora și văd că am dormit 13 ore. Sar din pat prea repede și camera se învârtește cu mine.

— Rahat, rahat, rahat.

Mă prind de perete ca să mă stabilizez și rămân așa până când mă pot ține ca lumea pe picioare. Telefonul e cu fața în jos pe comodă, cu bateria aproape descărcată. Am șapte apeluri pierdute de la Seth și trei mesaje vocale, îl sun înapoi fără să ascult mesajele, cu un sentiment de groază care crește cu fiecare țârâit.

— Ești bine? e primul lucru pe care mi-l spune când răspunde.

Are vocea încordată și mă simt brusc vinovată că l-am făcut să se îngrijoreze.

— Da, sunt bine, îi răspund. Am luat un somnifer și trebuie să fi căzut lată toată noaptea. Îmi pare rău. Mă simt ca o tâmpită.

— Mi-am făcut griji, îmi spune, iar vocea îi sună mai puțin tensionată decât cu o clipă în urmă. Am fost aproape să sun la spital, să văd când ai plecat de acolo.

— Chiar îmi pare rău, îi spun. La tine e totul în regulă?

Nu este. Îmi dau seama deja, după tonul vocii lui.

Nu ar avea de unde să știe că am dat de Hannah, nu-i așa? Răsucesc o șuviță de păr în jurul degetului și aștept să spună ceva.

— Doar niște probleme la serviciu, spune el. Constructori pe care nu te poți baza. Nu pot vorbi despre asta acum. Nu voiam decât să-ți aud vocea.

Sunt încântată că a mea e vocea pe care voia s-o audă. Nu a celorlalte. A mea.

— Mi-aș dori să te pot vedea, îi spun.

— Ai putea să-ți iei câteva zile libere de la serviciu. Te urci în mașină și vii să petreci câteva zile aici, cu mine, în Portland…

Aproape că scap telefonul de entuziasm.

— Serios? Ai… vrea asta?

În timp ce vorbesc, mă uit la imaginea mea din oglinda dulapului. Am părul mai lung decât l-am avut vreodată; are nevoie de atenția unui profesionist. Ating o șuviță pleoștită și mă întreb dacă stilista mea ar putea să mă aranjeze un pic înainte să plec. O mică evadare pare motivul potrivit ca să te aranjezi.

— Bineînțeles, spune el. Vino mâine. Ai tot concediul ăla pe care nu l-ai folosit.

Îmi plimb ochii peste mobila din dormitor, peste lemnul cu aspect fals uzat și coșurile rustice. Poate că o schimbare de decor este exact ce-mi trebuie. În ultima vreme n-am fost în apele mele.

— Dar unde o să stau?

— Stai așa…

Vocea îi este înăbușită și aud cum, la capătul celălalt, cineva îi spune ceva, apoi revine la telefon.

— Trebuie să plec. O să rezerv o cameră la Dossier. Ne vedem mâine?

Vreau să-l întreb despre Luni și Marți, dacă plănuiește să se descotorosească de ele pentru mine, dar se grăbește.

— Sunt așa de entuziasmată, îi spun. Mâine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Apoi închide.

Sun imediat la serviciu și aranjez să-mi acopăr trei ture, apoi îmi sun coafeza, care mă anunță că are o anulare și poate să se ocupe de mine într-o oră. Două ore mai târziu sunt acasă, cu o culoare și o tunsoare proaspete, și mă îndrept spre dulap ca să împachetez. Nu-mi amintesc de hârtia pe care am găsit-o sau de Hannah Ovark până când mă uit după MacBook, pe care intenționez să-l iau cu

mine. Mă prăbușesc pe canapea și mă uit țintă la ecran, la dovada cercetărilor mele clandestine. Ecranul principal este încă deschis pe Facebook, iar chipul ei zâmbitor mă țintuiește. Este un sentiment diferit când o faci la lumina zilei, pare mai intenționat și mai viclean. Ezit, plimbând mouse-ul peste profilul ei. Odată ce am informații despre ea nu mă mai pot întoarce de unde am plecat; îmi vor rămâne pe vecie întipărite în minte. Dau clic pe profil și îmi țin respirația, dar când se încarcă ecranul văd că totul este setat să rămână privat. Mă încrunt și închid browserul, apoi închid și computerul.

Hannah este mai degrabă un supermodel decât o surferiță relaxată. Are buzele pline și perfecte și tipul de pometi pe care îi vezi numai la modelele scandinave.

În dimineața următoare mă trezesc gândindu-mă tot la ea. Încerc să-mi eliberez mintea de chipul ei, în timp ce-mi car geanta de voiaj jos, spre locul de parcare. Dar în ultimul moment iau liftul înapoi și recuperez hârtia de pe noptieră, îndesând-o în cel mai adânc, cel mai ascuns buzunar al portofelului. Doar în cazul în care aș avea nevoie de adresa ei. *Dar de ce ai avea nevoie de ea? m*ă întreb în timp ce-mi prind centura de siguranță și ies cu mașina de sub copertină.

Doar în cazul… Doar în cazul în care vreau să văd cum arată în realitate. Doar în cazul în care vreau să am o conversație cu ea. Genul ăla de „doar în cazul”. E dreptul meu, nu-i așa? Să știu cu cine îmi împart soțul? Poate că m-am săturat să-mi tot pun întrebări.

•

Drumul spre Portland durează cam două ore, dacă zeii traficului sunt generoși. Las tot geamul jos și dau muzica tare. Când părul îmi ajunge o încâlceală îngrozitoare, decid să dau o pauză muzicii și o sun pe cea mai bună prietenă a mea, Anna. Anna s-a mutat în Venice Beach acum

câteva luni, pentru un tip pe care l-a cunoscut online.

— E minunat că te duci să-l vezi, spune ea. Ți-ai cumpărat și tu niște desuuri noi?

— Nu mi-am cumpărat! spun. Dar e o idee bună. Aș putea să opresc în centru să-mi iau ceva. Să merg pe varianta parașuta sexy sau frumoasa sexy?

— Categoric parașuta. Bărbaților le place să se gândească că fut o parașută.

Râd de cât de grobiană e.

— Hei, spune ea când găsește o pauză în conversație. Cum ați fost de când…

— Bine, o reped eu.

I-o tai înainte să mai poată spune ceva. Azi nu vreau să merg în locul ăla. Astăzi, Seth și cu mine avem o evadare sexy.

— Ascultă, trebuie să închid. Tocmai am ajuns la hotel. Te sun săptămâna viitoare?

— Sigur, răspunde ea, dar nu pare foarte sigură.

Așa e Anna, mereu își face griji. Am fost împreună la școală și am fost colege de cameră în facultate. La început, când i-am prezentat-o lui Seth, i-a plăcut mult de el, dar apoi, treptat, ceva s-a schimbat între ei și Anna a devenit tot mai acră. Ca în cazul tuturor celorlalți din viața mea, trebuie să păstrez secrete adevăratele noastre vieți, așa încât nici ea n-are habar de celelalte. Presupun că el și-a pierdut farmecul odată ce l-a cunoscut mai bine, așa că și-a schimbat părerea. Anna și cu mine avem gusturi foarte diferite la bărbați; rareori îi plac pe iubiții ei, deci cum aș putea s-o învinovățesc că nu-l place pe soțul meu?

Parchez singură mașina, evitând valetul, ca să mă pot strecura înainte de sosirea lui Seth, să apuc să cumpăr ceva sexy de la unul din magazinele universale din zonă. Fotografia lui Hannah îmi stăruie în minte. Nu-i de mirare că Seth nu vrea să știu nimic despre ea. După ce mă cazez, îmi studiez chipul în oglindă, întrebându-mă ce vede

Seth la mine. M-am considerat întotdeauna oarecum atrăgătoare, în genul vecinei drăguțe. Dar, dacă ai o femeie ca Hannah, de ce te-ai omorî după o tipă cu părul de un castaniu banal și cu o spuzeală de pistrui pe nas? Am o siluetă frumoasă – pieptul a fost punctul de atracție pentru bărbați încă de când aveam 16 ani –, dar nu sunt nici înaltă, nici zveltă, nici grațioasă în vreun fel sau altul. Am șolduri rotunde și fund la fel. Seth, care s-a declarat interesat de funduri, întinde mereu mâna să mă pipăie când ne îmbrățișăm. M-a făcut mereu să mă simt sexy și frumoasă – până când am văzut-o pe Hannah, asta e. Fie este un bărbat cu gusturi diverse, fie adună pur și simplu neveste, ca să fie. Faptul că am văzut poza lui Hannah m-a făcut curioasă și în legătură cu Marți, dar nu-i chip ca Seth să-mi spună cum o cheamă. Ar fi oricum furios să știe că i-am spionat nevasta gravidă din Portland.

Mă uit la ceas. Este ora prânzului. Hotărăsc să merg la Nordstrom, în oraș, și să iau și masa cât stau pe acolo. Portland este un oraș mult mai liniștit decât Seattle, care e o intersecție de străzi cu sens unic și pietoni grăbiți. Îmi este un pic dificil să navighez pe benzile înguste de mers din oraș și parchez într-un garaj la un cvartal depărtare de magazin. Găsesc un set cu sutien din dantelă neagră și chiloți și aleg un halat transparent să-l port pe deasupra, apoi plec cu obiectele spre casă.

— Mai pot să te ajut cu ceva? mă întreabă vânzătoarea, ocolind casa și întinzându-mi punga cu cumpărături.

— Da, mă trezesc spunând. Poți să-mi spui cât de departe este Galatia Lane? Nu sunt din zonă.

— Oh, răspunde ea. E spre periferia orașului. Cam vreo 6 kilometri. E o străduță frumoasă, are casele acelea victoriene superb restaurate.

— Hmm, spun, strângând buzele într-un zâmbet. Mulțumesc.

Mă îndrept direct într-acolo, apoi trag pe dreapta și roțile hârâie lângă bordură. Întind gâtul ca să mă uit la case, cu mâinile încleștate pe volan. Nu-i prea târziu să plec de-aici. Nu e nevoie decât să bag în viteză și să nu mă uit înapoi. Bat din deget în timp ce mă decid, cercetând casele din ochi, pe rând. Sunt deja aici – ce o să se întâmple dacă arunc o privire prin preajmă? Chiar dacă Hannah Ovark nu este Luni, cartierul e minunat. Îmi las sacoșa de la Nordstrom pe locul din față, ies din mașină și pășesc pe trotuarul umbrit, privind cu uimire clădirile. Arată ca niște căsuțe de turtă dulce: turnulețe generoase, ferestre cu jardiniere, fiecare dintre ele vopsită ca în fantezia unui copil. Roz-bombon, bleu Tiffany – una dintre case are chiar culoarea înghețatei de mentă cu fulgi de ciocolată, cu obloane de un maro-intens. Îmi amintesc de senzația fulgilor înghețați de ciocolată, prinși între dinți, felul în care îți sugi un dinte ca să-i desprinzi de acolo. Un cartier al nostalgiei. Cât de enervant, pe deplin enervant, poate fi că Luni locuiește aici. Mă gândesc la apartamentul meu din centru, stivuit în vârful altor 12, cu oamenii locuind pe verticală într-un spațiu mic, înălțat în cer. Fără magie, fără vopsea ca înghețata de mentă cu fulgi de ciocolată, doar lungi călătorii cu liftul și priveliștea orașului. Mă întreb cum ar fi fost viața dacă aș fi locuit într-un asemenea loc. Sunt atât de adâncită în gândurile mele, încât trec pe lângă numărul 324, așa că trebuie să mă întorc.

Casa lui Hannah este crem, cu ușă neagră, mată. La ferestre are obloane verzi și jardinierele găzduiesc plante perene, micuțe. Grădina e sufocată de plante – nu flori, ci verdeață întreținută cu grijă. O apreciez cu atât mai mult, o femeie care preferă plantele perene în loc de flori, lucruri care durează. Stau cinci minute și mă holbez, admir totul, când o voce mă face să tresar.

— Rahat, spun, punându-mi o mână pe inimă.

Când mă întorc, o văd uitându-se și ea la casă, o blondă cu șuvițe vopsite încadrându-i chipul. Și-a lăsat capul într-o parte, de parcă ar studia-o cu adevărat.

— Minunată, nu?

Gândurile mi se organizează în jurul chipului ei. Reacționezi cu întârziere când recunoști în public pe cineva pe care nu-l știai decât din online. Trebuie să potrivești trăsăturile, pielea netezită din poze cu pielea reală.

Hannah. Inima aproape că-mi sare din piept în timp ce o privesc. Am încălcat o regulă, am rupt un contract. M-am întrebat întotdeauna cum de căprioarele nu fug când văd o mașină repezindu-se spre ele. Dar iată-mă și pe mine aici, încremenită în loc, cu inima zbârnâindu-mi în urechi.

— Este, recunosc eu, în lipsa oricărui alt lucru pe care l-aș putea spune; apoi adaug: este a ta?

— Da, spune ea strălucind. Soțul meu a avut-o înainte de a ne căsători. După nuntă am reamenajat-o. O. Groază. De. Lucru, spune ea, dându-și ochii peste cap. Din fericire, cu asta se ocupă soțul meu, așa că a făcut el tot.

Vă iubesc pe toate în aceeași măsură – nu-mi spune mereu așa? În aceeași măsură! Și totuși iat-o pe Hannah cu o casă ieșită direct din *Design and Home,* în timp ce eu mă ofilesc într-un zgârie-nori. Evident, ea este tipul căreia îi cumperi o casă, iar eu sunt tipul care capătă un card. Poartă un kimono înflorat, un top și blugi. Pe deasupra curelei blugilor se vede o fâșie de abdomen, neted și tare. Nu-i de mirare că Seth nu ne vrea una în preajma alteia – aș muri de nesiguranță.

— Vrei să intri s-o vezi? mă întreabă brusc. Oamenii bat de multe ori la ușă, ca să facă un tur al casei. N-am crezut că deținerea unei case aici o să mă facă așa populară.

Are un râs gutural și mă întreb dacă e fumătoare. *Nu mai e,* îmi spun, trăgând o ocheadă spre pântece. Este prea plat ca să aibă viață în el,

prea gol. Gândurile la sarcina ei îmi stârnesc imagini în minte – picioarele ei lungi încolăcite peste Seth, el împingându-se fără oprire în ea.

— Da, mi-ar plăcea.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să apuc să le opresc. *Da, mi-ar plăcea.* Îmi vine să mă plesnesc. Dar o urmez pe alee spre ușa de la intrare, unde scoate o cheie. O săndăluță de plastic dansează pe inel. Cea mai mare parte a cuvântului s-a șters, dar tot mai pot citi M-e-c-o, din fostul „Mexico". Stomacul mi se strânge brusc. A fost acolo cu Seth? Dumnezeule, toate chestiile astea pe care nu le știu. Hannah se chinuie cu cheia. O aud înjurând printre dinți.

— Tâmpenia asta se înțepenește mereu, spune ea când, în sfârșit, reușește să deschidă.

Mă foiesc în spatele ei, uitându-mă peste umăr la fiecare câteva secunde, să mă asigur că nu vine nimeni. *Ăsta nu-i cartierul tău,* îmi spun. *Ce contează că te vede cineva?* Hannah e mai frumoasă chiar și decât în poze și, în plus, mai e și drăguță. Suficient de drăguță ca să-și deschidă casa pentru un tur oferit unei străine care se holba afară. *Nu chiar o străină,* îmi spun în timp ce-o urmez înăuntru, împărțim același penis, până la urmă.

Sunt în pericol să izbucnesc într-un râs isteric, când respirația mi se oprește în gât. Îmi dreg ușor vocea, în timp ce Hannah depozitează cheile pe un cârlig ornamentat și se răsucește spre mine, zâmbitoare. Casa trosnește în jurul nostru, semnalându-și discret vârsta. Podeaua din lemn de esență tare strălucește, fără pată; este tipul de mahon rustic pe care am vrut să-l pun și eu în apartament. Seth s-a opus alegerii mele – voia ceva mai modern, așa că am mers cu un gri-albăstrui. Stau la baza unei scări încolăcite, încercând să-mi dau seama dacă se așteaptă să-mi scot pantofii. Am sentimentul straniu că am mai fost aici, chiar dacă știu că așa ceva e imposibil. Hannah nu-mi dă de înțeles ce ar trebui să fac, așa

că mă descalț și las pantofii lângă scară. Doi balerini roz în ceața asta crem. La dreapta este o masă cu aspect uzat; bougainvillea viu colorate țâșnesc dintr-o vază așezată pe ea. Din câte văd, nu sunt poze de familie atârnate pe nicăieri și sunt recunoscătoare pentru asta. Cum ar fi să-ți vezi soțul în poze de familie cu o altă femeie? Totul este plin de bun-gust și perfect. Hannah are ochi de decorator.

— Este atât de frumos, șoptesc eu, cu privirea înfometată să rețin totul.

Hannah, care și-a scos la rându-i pantofii și și-a strecurat picioarele în niște papuci de mătase, îmi zâmbește cu pomeții ei nordici, ascuțiți și roz. Și fața lui Seth are unghiuri dure, maxilar pătrat și nas lung și drept. Mă întreb ce ființă dumnezeiască au creat ăștia doi împreună și simt niște crampe în stomac când mă gândesc la copilul lor. *Copilul lor. Excursia lor în Mexic. Casa lor.*

— Apropo, sunt Hannah, spune ea în timp ce mă conduce pe scări.

Și apoi îmi povestește despre bărbatul care a construit casa pentru proaspăta lui soție, în urmă cu o sută de ani, iar eu mă gândesc la cum trăiește aici proaspăta soție a lui Seth, varianta superioară de nevastă. Nu a trecut decât un an de când am fost de acord cu toate astea – planurile ne-au fost zădărnicite, dar iubirea noastră a rezistat. Am vrut să-i fac pe plac, așa cum a vrut și Marți, îmi imaginez, când a fost de acord cu mine.

M-a condus prin câteva camere și două băi renovate. Mă uit după poze, dar nu sunt nicăieri. Apoi mă duce iar la parter, în camera de zi și bucătărie. Mă îndrăgostesc imediat de bucătărie. Este de trei ori mai mare decât bucătărioara din apartamentul meu, este spațiu destul să pregătești câteva festinuri deodată. Văzându-mi expresia de pe față, Hannah rânjește.

— Nu a fost de la început așa mare. Am renunțat la a doua cameră de zi ca să măresc

bucătăria. Ne place să ne distrăm.

— Este minunată, îi spun.

— Avea mobilă galbenă și podea în șah, alb și negru.

Încrețește din nas, semn că găsește ideea cu totul lipsită de bun-gust. Mi-o pot imagina – o bucătărie de tip vechi cu dulapuri de culoarea untului, vopsite probabil cu mâna de primul proprietar.

— O uram amândoi. Știu că ar fi trebuit să-i apreciez farmecul acela vechi, dar abia așteptam să le schimb.

Noi. Un alt șoc. Lui Seth al meu, așa cum îl știu, nu-i place să se distreze. Încerc să mi-l imaginez sub grinzile la vedere ale tavanului, tăind ceapă pe insula de marmură, în timp ce Hannah scoate ceva din cuptorul dublu. Toate astea sunt deja prea mult și mă simt brusc amețită. Ridic o mână spre cap și mă întind spre un scaun, ca să mă sprijin.

— Ești bine?

În vocea ei se simte îngrijorarea. Trage un scaun de sub insulă și mă așez.

— Stai să-ți dau niște apă, spune ea.

Revine cu un pahar înalt cu apă și o beau, întrebându-mă când am băut ultima dată lichide. La prânz am băut niște ceai și un pahar de rosé. Probabil că sunt deshidratată.

— Ascultă, Hannah, ai invitat o străină la tine în casă. Aș putea fi o criminală în serie sau ceva. Și acum îmi dai niște apă, îi spun, dând din cap. Să nu mai faci de-astea.

Are chipul poznaș când râde, iar ochii îi strălucesc neastâmpărați. Este mult mai tânără decât mine, dar are și ceva regal și matur. Mă îndoiesc că a băut vreodată prea multe Mike's Hard Lemonades și a vomitat în toaletă toată noaptea, așa cum mi s-a întâmplat mie în adolescență. Nu, femeia asta e prea cu picioarele pe pământ, prea responsabilă și vorbește prea

frumos. Îmi dau seama ce a văzut Seth, eleganța ei. Mama perfectă pentru copilul perfect.

— Ei, e momentul perfect să pregătim o gustare, spune ea, ca în joacă. N-am apucat să mănânc.

Se duce la frigider și apoi la cămară, fredonând în timp ce scoate alimentele. Se întoarce cu brânzeturi asortate, biscuiți și fructe, așezate pe un platou de lemn, aranjate foarte artistic și matur. Simt o afinitate cu ea, cu dorința ei de a hrăni o străină. Și eu aș fi făcut la fel. Mănânc o bucată de brânză și mă simt imediat mai bine.

În timp ce mâncăm îmi povestește că este fotograf independent. Întreb dacă fotografiile înrămate din hol sunt ale ei. Se luminează toată când îmi confirmă. Și, din nou, mă întreb de ce nu există nicio poză de familie. Ai spune că un fotograf are grămezi de poze prin casă.

— Tu cu ce te ocupi? mă întreabă ea și îi spun că sunt asistentă medicală.

— Aici, la spitalul regional? continuă, cu interes.

— Nu, nu. Am venit aici cu soțul meu, în weekend. Trăiesc în Seattle.

Nu mai dau detalii în plus. Mi-e frică să nu mă dau de gol. Mai pălăvrăgim o vreme despre spitale și restaurarea minunatei ei case, apoi mă ridic.

— Ți-am răpit destul din timp, îi spun zâmbind cu căldură. Uite, a fost foarte amabil din partea ta. Pot să te scot la prânz data viitoare când ajung în oraș?

— Mi-ar plăcea mult, spune ea repede. Nu sunt din Oregon. M-am mutat aici ca să fiu alături de soțul meu, așa că nu mi-am făcut prea mulți prieteni.

— Oh, de unde ești?

Îmi înclin capul într-o parte, încercând să-mi amintesc dacă Seth mi-a spus vreodată de unde este Hannah.

— Utah.

Mi se încrâncenează carnea. Și Seth e tot din Utah. A cunoscut-o pe Hannah de când trăiește aici? Nu, nu se poate. Marți este prima lui nevastă; în Utah a fost cu ea. Există o diferență de vârstă între Seth și Hannah, așa că e puțin probabil să fi fost colegi la școală. Hannah scoate telefonul din buzunarul de spate și îi spun numărul meu de telefon, ca să putem programa ieșirea.

Mă îndrept spre holul de la intrare și îmi pun pantofii. Brusc sunt disperată să ies de aici. Ce-a fost în capul meu, mă întreb? Seth ar fi putut trece oricând pe acasă în timpul pauzei de prânz și m-ar fi găsit cu Hannah. Ce-ar fi spus dacă le-ar fi găsit împreună pe două dintre soțiile lui? Mă îndrept spre ușă și mă aplec să ridic buza pantofului, care mi s-a răsucit la spate. Atunci văd ciobul de sticlă de pe podea, lângă fereastră – lung de cinci centimetri și zimțat. Îl ridic și îl cântăresc în palmă. Pe perete văd un cârlig gol, unde cândva a atârnat o poză. Mă răsucesc și îi arăt ciobul lui Hannah.

— Era pe jos. Să nu te tai la picioare…

Îl ia și îmi mulțumește, dar văd roșeața care i se întinde pe gât.

— Trebuie să fie de la poza pe care o aveam atârnată aici. A fost un accident, a căzut de pe perete.

Dau din cap. Se mai întâmplă. Dar apoi, când își trage mâna ținând delicat sticla între degete, observ că are pe antebraț un număr considerabil de vânătăi. Abia încep să se coloreze. Îmi feresc repede privirea, ca să nu vadă că m-am uitat, și deschid ușa.

— Atunci, la revedere.

Îmi face cu mâna și închide ușa.

Tot drumul spre mașină mă gândesc la vânătăile acelea. Arătau oare ca niște urme de degete? *Nu,* îmi spun. *Ți s-a părut.*

CINCI

Am timp exact cât să ajung înapoi la hotel și să fac un duș înainte de a mă întâlni cu Seth la cină. De data asta sunt distrasă, aproape că intru într-un camion de marfă oprit la semafor. *Hannah, Hannah, Hannah.* Chipul ei îmi plutește în fața ochilor. Port rochia neagră care îi place lui, strâmtă exact acolo unde trebuie, și mi-am lăsat părul să atârne pe umeri. Pe sub rochie am lenjeria cumpărată în după-amiaza asta. Dantela mă înțeapă și compar în minte cum ar arăta Hannah purtând aceleași haine. O să fie o noapte minunată, îmi spun. Abia aștept să fiu cu el în timpul ăsta, pe care l-am furat. Mă simt de parcă aș înșela, iar asta mă încântă teribil. Poate că Hannah are tot ce n-am eu, dar el a ales că petreacă această noapte cu mine. Îl sun ca să verific ora rezervării și când răspunde vocea lui mă încălzește exact acolo unde trebuie.

— Cât ai cheltuit? mă întreabă.

E o glumă, firește. Îi place să lase de la el când cheltuiesc, dar îmi cere mereu să vadă ce-am cumpărat și își spune părerea. Este un soț care se interesează de lucrurile astea, ceea ce e rar.

— O grămadă, îi spun.

Râde.

— Abia aștept să te văd. Am fost distrat toată ziua la serviciu gândindu-mă la seara asta.

— Vii tu încoace sau ne întâlnim acolo? întreb.

— Ne întâlnim acolo. Ai luat rochia aia neagră care îmi place mie?

— Oh, da, îi răspund, zâmbind un pic.

De cele mai multe ori simt fluturi în stomac când îi aud vocea la telefon. Câteodată mă face să mă simt prea accesibilă, de parcă tot ce-ar avea de făcut este să folosească tonalitatea asta joasă și sunt ca plastilina în mâinile lui. Dar astăzi simt lipsa emoției în timp ce-l ascult. Simt ușoara

deconectare din străfundurile minții mele. Ne tachinăm așa cum facem de obicei, dar inima mea nu participă. Poate că văzând-o efectiv pe Hannah, cealaltă soție, lucrurile s-au schimbat pentru mine. Poate că a făcut ca totul să devină real, înlocuind o situație de care mă detașasem emoțional. *Copilul lor. Excursia lor în Mexic. Casa lor. Aș fi vrut să am timp să bem ceva,* mă gândesc nefericită, în timp ce-mi iau haina de pe scaun.

•

Îl găsesc pe Seth așteptându-mă afară, în timp ce parchez în dreptul valetului. Restaurantul este bizar și romantic – un loc unde noile cupluri vin ca să se apropie, iar vechile cupluri vin ca să se apropie iar. Sunt nespus de încântată că a ales acest loc pentru seara noastră împreună, observ șervetele apretate și albe și șorțurile până la glezne ale chelnerilor. Fata de la intrare ne conduce spre o masă din colț; aleg scaunul așezat cu fața la fereastră. În loc să stea vizavi de mine, Seth mi se strecoară alături.

Mă uit în jur să văd dacă ne vede cineva, dacă le pasă. Când descopăr că nu ne arată nimeni cu degetul, râzând, mă relaxez.

— Nu m-am gândit niciodată că aș fi genul ăla de fată, spun, sorbind din paharul cu apă.

— Obișnuiam să facem mișto de ei, îți amintești? râde Seth. Cuplurile nesimțite…

Zâmbesc.

— Da, dar acum simt că nu mă pot sătura de tine. Probabil pentru că trebuie să te împart.

— Sunt al tău. Te iubesc mult de tot.

Vocea lui îmi sună plat. Întotdeauna a fost așa? *Ești paranoică și cauți încontinuu nod în papură,* îmi spun. *El nu s-a schimbat, tu te-ai schimbat.*

Este dificil să nu mă întreb de câte ori le-a spus asta și celorlalte. Chipul lui Hannah îmi inundă mintea și simt un val de nesiguranță. De aceea ne ține Seth separat – ca să nu ne concentrăm pe gelozie și una asupra alteia, ci pe relația noastră cu

el. Îmi resping sentimentele. Asta fac: compartimentez, organizez, ierarhizez.

Seth comandă o friptură, iar eu optez pentru somon. Vorbim despre spital și despre casa cea nouă pe care o construiește în Lake Oswego, pentru o actriță retrasă. Totul este foarte banal și normal, un cuplu căsătorit, obișnuit, discutând micile amănunte ale vieții lor. Aproape că mă simt mai bine în legătură cu toate, vinul a netezit colțurile ascuțite ale anxietății mele, până când văd o tânără blondă care trece pe lângă recepție, legănând un bebeluș. Singurul lucru care se vede din copil este creștetul, unde un petic de păr negru se zărește din pătură. Gelozia mă umple, fierbinte și grea. Simt că nu pot să respir și totuși nu-mi pot lua ochii de la ea. Partenerul femeii se agită s-o întâmpine, o atinge cu tandrețe și apoi își trece protector un braț în jurul ei, în timp ce se uită amândoi la micuța lor creație. Încremenesc privindu-i cu grijă, valul familiar de durere dă să izbucnească. Cei doi împart o anumită intimitate pentru că au făcut un copil împreună. Nu, asta nu-i valabil pentru oricine. Mulți oameni au copii împreună și cam atât, altceva nu mai au. Dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la Hannah și la Seth, la cum vor avea împreună ceva ce eu nu pot avea.

Seth mă vede privindu-i și mă ia de mână.

— Te iubesc, îmi spune, uitându-se la mine îngrijorat.

Câteodată mi se pare că-și poate da seama dacă mă gândesc la ele – la celelalte – și mă face din vorbe. Balsam de vorbe pentru cea de-a doua soție, cea stearpă. *Nu-mi poți da ce-mi doream cel mai mult pe lume, dar hei! Tot te iubesc mult de tot.*

— Știu.

Zâmbesc tristă și-mi mut privirea de la familia cea fericită.

— Tu ești destul pentru mine, îmi spune. Știi asta, da?

Aș vrea să mă dezlănțui asupra lui și să-l întreb, dacă sunt destul, atunci de ce are un copil cu altcineva? De ce există altcineva? Dar n-o fac. Nu vreau să fiu tipa aia siropoasă, cicălitoarea. Mama a fost cicălitoare. Am crescut văzând expresia dureroasă de pe chipul tatei când ea o ținea lângă și mi-a părut rău de el. Iar comentariile ei arțăgoase păreau să se intensifice cu vârsta, la fel ca liniile săpate pe fruntea îmbătrânită a tatei. Chipul tatei părea făcut din piele uzată, în timp ce ai ei era bine lustruit cu Botox și acid hialuronic.

— Pari supărat, îi spun.

— Îmi pare rău. Am avut o săptămână grea la job.

Dau din cap, înțelegătoare.

— Pot să te ajut cu ceva?

Seth ridică spre mine niște ochi blânzi. Îmi ia mâna, cu un zâmbet pe jumătate sexy pe buze.

— Eu am ales viața asta, cu tot ce presupune ea. Mă descurc. Totuși îmi fac griji pentru tine. După…

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Sunt bine.

Dau din cap, ca să-l liniștesc. Este o minciună sfruntată și poate că, dacă n-ar fi așa distras – încordat la maximum –, ar vedea dincolo de ea. Nu sunt bine, dar aș putea fi. În slăbiciunea mea, cred că aș putea vorbi cu el despre chinurile mele, dar le are și el pe ale lui. În plus, dacă Hannah o poate face, atunci pot și eu. Ea așteaptă un copil de la un bărbat cu mai multe neveste și totuși iată că, atunci când am fost alături de ea, nu am simțit niciun fel de nesiguranță. Părea fericită. Apoi îmi aduc aminte de vânătăile de pe braț, de urmele vinete, închise la culoare ca prunele, care semănau cu forme de degete, și mijesc ochii.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Seth. Ai făcut chestia aia cu sprâncenele…

Mă prinde cu mâna de coapsă, pe sub masă, strângând puțin; simt un gâdilat ușor între picioare. Trupul trădează mintea, tipic pentru mine; n-am

niciun pic de disciplină. Nu când vine vorba de Seth.

— Ce chestie? întreb, însă știu ce chestie.

Pur și simplu îmi place să-l aud pe el spunând-o.

— Când le strâmbi și apoi încrețești buzele ca și cum ai vrea să fii sărutată.

— Păi, poate că vreau, i-o arunc înapoi. La asta te-ai gândit?

— M-am gândit.

Seth se apleacă să mă sărute și-i simt buzele moi apăsate peste ale mele. Miroase a vin și a el însuși și dintr-odată aș vrea să-mi vadă lenjeria intimă. Vreau să-i văd dorința crescând în ochi, înainte de a mă împinge în pat. *Este un lucru bun să-ți dorești bărbatul și să-ți dorești ca el să te dorească pe tine,* îmi spun.

Suntem unul peste altul, ca doi adolescenți, când aud în apropiere vocea unei femei – insolentă, un pic arțăgoasă. Seth se trage înapoi, ca să se uite peste umăr, dar eu am încă ochii încețoșați, imaginându-mi patul de la hotel.

— Ceartă de amorezi, spune el, întorcându-se iar spre mine.

Peste umărul lui văd un cuplu certându-se la bar.

Îmi trec degetul pe marginea paharului cu vin, în timp ce-i privesc chipul. Îmi dau seama că se străduiește să audă ce-și spun, privind concentrat paharul cu apă. Pare să-l încânte tonul vocii lor, încărcat de tensiune. Îl privesc cum ține buzele, ca să-mi dau seama dacă e de partea vreunuia, dar, nu, doar ascultă. Seth și cu mine ne certăm rar, probabil în funcție de cât de agreabilă mă străduiesc să fiu. Oare l-am văzut vreodată pierzându-și cumpătul? Frunzăresc amintirile, încercând să evoc o imagine cu soțul meu suficient de furios încât să lovească… apuce… împingă.

— Seth. Cât de des te certi cu ele?

Vinul mi-a dezlegat limba, aparența de indiferență a căzut și cercetez chipul soțului meu.

Îmi evită privirea.

— Toată lumea se mai ceartă.

— Da, presupun că așa e, răspund, plictisită deja de răspunsul lui. Pentru ce anume vă certați?

Seth pare stânjenit când întinde mâna spre pahar. Este gol, desigur, și-l văd cum întoarce capul fulgerător după un ospătar, ca să poată înveli întrebarea mea în alcool. Rămân cu ochii lipiți de chipul lui. Vreau să știu.

— Chestii obișnuite.

— De ce ești evaziv?

Bat darabana în masă. Agravez situația. Rareori pun întrebări, iar când o fac aștept un răspuns. Aștept răspunsuri în schimbul supunerii mele. Rolul meu nu-i ușor.

— Uite. Am avut o săptămână cu adevărat grea. Să fiu cu tine e o pauză de la toate astea. Aș vrea mai degrabă să mă bucur de compania ta decât să stau să dezgrop fiecare ceartă pe care am avut-o cu ele.

Simt cum mă înmoi. Îmi îndes mâinile sub masă și îi zâmbesc, în semn de scuză. Seth pare ușurat. Am fost nedreaptă. De ce să ne petrecem timpul pe care îl avem la dispoziție împreună vorbind despre celelalte relații ale lui, când am putea să ne concentrăm asupra consolidării legăturii noastre? O alung din minte pe Hannah, cu vânătăile ei.

— Îmi pare rău, spun. Ai vrea să mai luăm ceva de băut înainte să plecăm?

Seth mai comandă două băuturi și, după ce vin, se uită la mine cu o privire care nu poate fi asemănată decât cu un soi de vină solemnă.

— Ce e? Știu privirea asta. Spune-o și gata.

Râde ușor și se apleacă spre mine, să mă sărute pe buze.

— Mă știi așa de bine.

Râde din nou, cu gura până la urechi.

Mă las pe spătarul de piele tare al separeului, așteptând veștile proaste.

— De fapt, voiam să vorbesc ceva cu tine.

— OK…

Mă uit la el cum mai ia o gură din paharul cu bourbon, trăgând de timp, potrivindu-și cuvintele în minte, îmi imaginez că, dacă a avut de la început intenția să-mi zică ceva nasol, a repetat deja cum s-o facă. Mă aricește gândul că m-a invitat până aici doar ca să mă lingușească și să mă pregătească pentru veștile rele.

— E vorba de Luni, spune el.

Mi se răsucește ceva în stomac și simt un val de panică. A aflat că am fost s-o văd pe Hannah. Mi s-au uscat buzele. Îmi trec limba peste ele, cântărindu-mi deja cuvintele – scuzele pe care o să i le prezint.

— Luni?

— Totul este în regulă cu copilul. Până acum. Dar mă gândeam că e o idee proastă ca noi doi să mergem în vacanță anul ăsta, cu nașterea bebelușului…

Vorbele lui cad grele între noi și tot ce pot face este să mă holbez la el, stupefiată. Nu e atât de grav cum am crezut, dar e destul de rău.

— De ce? izbucnesc. Ce mai contează? Putem să mergem înainte să nască.

— Exact despre asta e vorba, spune Seth.

Vine chelnerul și Seth îi dă cardul de credit fără să se uite la nota de plată.

— Am nevoie de zilele de concediu pentru când o să se nască bebelușul. Nu pot să-mi iau vacanță. Și, în afară de asta, e mult de lucru la serviciu. Trebuie să fiu acolo.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit țintă pe fereastră; dintr-odată nu mă mai simt așa de specială și de iubită cum mi se părea că sunt acum câteva ore. Mă simt abandonată, alungată. Nu eu sunt aia care o să nască – ea e –, așa că nevoile mele contează mai puțin. Oh, Dumnezeule mare, m-a invitat în Portland ca să înmoaie lovitura. Asta nu a fost o evadare romantică, un moment furat, a fost manipulare: vorbele blânde, flirtul, cina drăguță – conștientizarea e dureroasă.

— Am sacrificat multe, Seth…

Îmi vine să intru în pământ la auzul amărăciunii din vocea mea. Nu vreau să mă port ca un copil, dar este insuportabil să fiu furată de timpul meu alături de el.

— Știu că ai sacrificat. Mă doare să-ți cer să faci asta.

Mă frustrează tonul pe care îmi vorbește. Parcă ar vorbi cu un copil, unul pe care urmează să-l pedepsești.

Îl privesc alarmată, cântărindu-mi nevoia de a izbucni și de a spune ceva ce o să-l rănească.

— Să-mi ceri? Pare mai degrabă că mă anunți.

Începe să plouă și un cuplu se strecoară afară din restaurant, traversând strada spre parcare. Îi urmăresc cum avansează și mă întreb cum o fi să fii cu un bărbat care să te vrea doar pe tine. Nu am avut prea mulți iubiți înainte de Seth. Am fost una dintre studentele serioase, care evitau relațiile ca să se concentreze pe studiu. Dacă aș fi fost mai experimentată, poate că n-aș fi acceptat așa de ușor viața oferită de Seth.

— Știi că nu-i adevărat.

Se întinde să mă ia de mână și mă trag, lăsându-mi mâna în poală, sub masă. Lacrimile mă înțeapă în ochi.

— Aș vrea să plecăm, îi spun.

Seth chiar are tupeul să se încrunte la mine.

— Nu poți fugi de asta. Trebuie să discutăm anumite lucruri. Așa funcționează treaba într-o relație. Când m-am însurat cu ea știai ce presupune asta. Ai fost de acord.

Sunt atât de furioasă, încât mă ridic de la masă. Când dau să ies din separeul în formă de semilună trântesc paharul de apă, acum gol. Mă reped spre ușă. Îl aud că mă strigă, dar nimic din ce spune nu mă face să mă opresc. Vreau să fiu singură, să mă gândesc la toate astea. Cum îndrăznește să-mi țină predici despre căsătorie? El a ales cea mai simplă variantă.

ȘASE

În dimineața următoare mă trezește zgomotul ușii deschise. În graba mea de a mă băga în pat, am uitat să atârn pe ușă semnul „Nu deranjați”. Aud un timid „camerista…” și strig un „mai târziu” înăbușit. Aștept să se închidă ușa și mă rostogolesc în pat; am șapte mesaje de la Seth și cinci apeluri pierdute. Dacă eu aș insista atâta ori de câte ori n-am vești de la el, aș părea dornică și nesigură. Închid telefonul fără să citesc mesajele și sar din pat, ca să împachetez cele câteva lucruri pe care le-am adus cu mine. Vreau acasă. A fost o greșeală să vin aici. Tânjesc după familiaritatea apartamentului meu, după Cola rece care așteaptă în frigider. Plănuiesc să mă bag în pilotă și să stau acolo până când va trebui să mă duc la serviciu. Vreau s-o sun pe mama sau pe Anna și să le spun ce s-a întâmplat, dar apoi ar trebui să le spun tot adevărul și nu sunt gata pentru asta. În drum spre recepție îmi aduc aminte de Hannah și simt nevoia bruscă s-o văd din nou. Ea este singura care știe cum e, tortura de a-ți împărți soțul cu altele. Îi trimit un mesaj în timp ce mă îndrept spre parcare, cu baierele genții de voiaj săpându-mi în piele. Am fost atât de distrasă aseară, încât nu-mi amintesc unde am parcat. Merg încolo și încoace printre rândurile de mașini, mutând geanta mai sus sau mai jos pe braț, când devine prea grea. Când, într-un final, găsesc mașina și deschid ușa, văd un buchet de trandafiri mov proptiți pe scaunul din față și o carte de vizită sprijinită de volan. Îi mut pe scaunul pasagerului fără să deschid cartea de vizită. Urc în mașină și pornesc motorul. N-am nevoie de florile lui și de scuzele de Hallmark. Îl vreau pe el: atenția lui, timpul lui, favorurile lui. Aproape de ieșirea pe autostradă, când îmi fugise deja din minte mesajul trimis lui Hannah, aud că telefonul piuie ușor, semnalându-mi că am primit

un sms. O întrebasem dacă era liberă să luăm un mic dejun târziu înainte să plec din oraș. Răspunsul ei îmi face inima să bată cu putere.

Mi-ar plăcea mult! Ne întâlnim la Orson's, în zece minute? Uite și adresa.

Scriu adresa în telefon și întorc. Abia dacă am aruncat o privire în oglindă înainte să plec, în dimineața asta. În timp ce aștept la semafor, las jos oglinda de la parasolar și-mi cercetez fața. Sunt palidă și ștearsă, am ochii umflați de cât am plâns azi-noapte. Scotocesc prin geantă după ruj și mi-l trec la repezeală pe buze.

Orson's este o tavernă de mic dejun cu un indicator scris cu litere de tipar, atârnat deasupra ușii. În litera *O* este o gaură de mărimea unei mingi de golf, cu crăpături ca pânza de păianjen de jur-împrejur. Intru, copleșită de aerul greu de mirosul de ouă și cafea, și mă uit după o masă liberă.

Locul e aglomerat, plin cu genul de oameni cu care nu mi-aș imagina că s-ar putea împrieteni Hannah și pometii ei delicați. Indieni Mohawk, păr roz, tatuaje – o femeie are șapte piercinguri numai pe față.

Găsesc o masă la fereastră, de unde pot supraveghea ușa de la intrare, și îmi arunc geanta pe locul liber din fața mea. Am fost de prea multe ori prin cafenele unde oameni disperați încearcă să-ți ia scaunul de sub nas. Hannah intră zece minute mai târziu, purtând o rochie roșie și balerini lucioși, negri. Are părul prins la spate, dar câteva șuvițe desprinse îi încadrează chipul, ca și când ar fi ciufulit-o un vânt puternic.

Alunecă în scaun și își dă șuvițele pe după ureche.

Pare ametită.

— Iartă-mă că am întârziat. Abia ieșisem de sub duș când am primit mesajul tău.

Își scoate ochelarii de soare și-i așază pe masă, apoi se apasă cu degetele pe șaua nasului.

— Te doare capul? o întreb.

Încuviințează.

— Mă doare capul din cauza cofeinei. Am încercat să mă las, dar cred că azi o să beau o cafea.

— Aduc eu cafelele, dacă-mi zici de care vrei, îi spun, ridicându-mă.

Mă trezesc brusc că simt nevoia s-o protejez. Dă din cap, privind în jur.

— Da. Presupun că e mai bine să nu riscăm să ne pierdem masa.

Îmi spune ce vrea și mă duc spre casă, să mă așez la rând. Abia acolo încep să mă treacă toate transpirațiile. De genul ce naiba fac? În felul ăsta vreau să mă întorc la Seth? *Nu,* îmi spun când ajung în față. Îmi caut propria formă de comunitate. Încerc să mă înțeleg, iar singurul mod în care o pot face este să cunosc o altă femeie care a făcut aceleași alegeri. În plus, nu e ca și când aș găsi online un grup de poligami, ca întâlnirile alea dintre mamele de preșcolari.

Plasez comanda și mă întorc, luând cu mine numărul alocat. Hannah își roade unghiile și se uită fix la o pată de cafea de pe masă.

Arunc o privire spre brațul ei, acolo unde am văzut ieri vânătăile. Au trecut de la violet spre un albastru palid.

Îmi sesizează privirea și le acoperă cu palma. Degetele ei cu manichiură perfectă se încolăcesc pe braț.

— Un accident, îmi spune.

— Seamănă cu niște urme de degete.

Comentariul meu este spontan, dar pare surprinsă, tresare ca și când aș fi plesnit-o. Îi cercetez ochii. Sunt de un albastru desăvârșit, flutură din genele date expert cu mascara. *Totul e „prea” perfect,* îmi spun. Când lucrurile arată perfect, ceva e în neregulă.

În timp ce așteptăm, vorbește despre o altă renovare pe care vrea s-o facă în casă, dar soțul ei se cam codește. Ezit între a o plăcea și a o urî, îi zâmbesc și dau din cap. Cât de nerecunoscătoare să fii, să locuiești într-un loc așa de grozav și să nu fii niciodată mulțumită? Oare Seth nu era sătul de pretențiile ei? Îmi imaginez că o să-mi spună în curând despre asta, o să mă întrebe ce cred despre renovarea pe care și-o dorește Hannah. Seth îmi împărtășește mereu lucrurile astea, aproape ca și când mi-ar cere voie. O să-i spun să-i facă pe plac, normal. Mă pune într-o lumină favorabilă. Brusc, Hannah schimbă subiectul și îmi pune întrebări despre apartamentul meu și cum este decorat. Interesul ei mă flatează și mă stânjenește. Sunt recunoscătoare când vin mâncarea și băuturile. Mă uit țintă în farfurie, la omleta care este mai sănătoasă decât cea pe care aș fi comandat-o dacă aș fi fost de una singură, și simt nevoia disperată de a-i spune ceva personal.

— Aseară am aflat că soțul meu mă înșală.

Hannah scapă furculița. Aceasta se izbește de farfurie și apoi face un salt, aterizând pe jos. Ne holbăm amândouă la ea.

— Ce?

Reacția ei este atât de întârziată, că aproape mă amuză. Ridic din umeri.

— Nu prea știu cum să reacționez la asta. Ne-am certat aseară și am plecat furioasă.

Hannah scutură din cap și se apleacă să ia furculița de jos. În loc să ceară alta, scoate din geantă un șervețel antibacterian și o șterge bine.

— Îmi pare rău. Dumnezeule, iar eu băteam câmpii despre… Îmi pare foarte rău.

Lasă furculița jos și mă privește fix.

— Serios, este îngrozitor. Eu aș fi terminată. Cum naiba reziști?

— Nu știu, îi răspund cu sinceritate. Îl iubesc.

Dă din cap, ca și când i-ar fi suficient acest răspuns.

Mă studiază peste farfuria ei cu albușuri. Abia dacă s-a atins de mâncare. Aș vrea să-i spun să se hrănească, fiindcă are un bebeluș de crescut.

— Sunt însărcinată, îmi spune.

Simulez surpriza. Nu trebuie să mă străduiesc prea tare, pentru că sunt cu adevărat șocată că îmi spune mie, o străină.

Ochii mi se mută spre pântecele ei, plat și ferm.

— Sunt abia la început, recunoaște. N-am spus nimănui.

— Dar… soțului tău? o întreb.

Deși aș vrea să spun *soțului nostru*?

— Lui, da, răspunde oftând. El știe.

— Și… este… fericit?

Bineînțeles că știu deja răspunsul – Seth era al dracului de fericit, până la cer –, dar vreau s-o aud din gura ei. Cum arată pentru ea încântarea soțului meu?

— Este fericit.

— Spui ceva fără s-o spui.

Mă șterg la gură și-o privesc țintă, insistent. Nici mama n-ar fi de partea mea de data asta; mi-ar spune că am mers prea departe, dar Hannah nu pare deranjată de afirmația mea. Își șterge buzele cu un șervețel de hârtie și oftează.

— Da, presupun că așa e.

Se uită la mine cu o admirație nouă.

— Îmi place că ești așa directă.

Îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc.

— Deci care-i treaba? Trebuie să vorbești cu cineva despre asta, nu?

Încerc să par indiferentă, dar am degetele de la picioare încârligate în pantofi și talpa mi se leagănă necontrolat sub masă. Mă simt ca drogată. Mai vreau, trebuie să aud tot, să înțeleg.

Mă privește printre genele negre și țepoase și-și strânge buzele.

— Îmi ascunde contraceptivele.

Apăs dosul palmei pe gură, fiindcă m-am înecat cu gura de cafea pe care tocmai am băut-o.

Probabil glumește. Seth, să ascundă contraceptive? Seth e genul care obține ce vrea fără să fie nevoie de trucuri. Sau poate că face așa doar cu mine.

— De unde știi că el le ascunde? o întreb, lăsând jos ceașca de cafea.

Hannah se foiește pe scaun, iar ochii îi fug de colo colo, ca și când s-ar aștepta ca Seth să apară în orice clipă din pereți.

— A glumit despre asta și bineînțeles că pastilele mele contraceptive au dispărut.

— E ca atunci când femeile fac găuri în prezervativ, ca să-i prindă pe bărbați în capcană cu o sarcină, spun, dând din cap. Dar de ce ar vrea să-ți întindă capcana unei sarcini?

Buzele lui Hannah se strâng într-o linie subțire și își ferește privirea. Respirația mi se oprește în gât, când îmi mut ochii spre vânătăile de pe brațul ei.

— Ai vrut să-l părăsești…

Se uită la mine, dar nu spune nimic. Aproape că văd adevărul în ochii ei, dosit în spatele pleoapelor ce clipesc grăbite. Mintea îmi scapă de sub control. Pentru mine este de neconceput ca Seth să lovească o femeie, să-i ascundă contraceptivele. Aș vrea s-o întreb dacă îl iubește, dar limba îmi este lipită de cerul gurii.

— Hannah, poți să-mi spui ce se întâmplă…

O femeie cu freză afro și un copil legat la piept într-un ham din acela hippie trece razant pe lângă masa noastră. Hannah o privește cu interes nedisimulat și mă întreb dacă se vede pe ea însăși cu un copil. Eu am făcut-o de mii de ori până acum, imaginându-mi greutatea unui omuleț în brațele mele – întrebându-mă cum este să știi că tu ai făcut ceva atât de mic, ceva perfect. Mă uit la chipul ei frumos. Hannah nu este ceea ce pare: casa perfectă, fața perfectă, ținuta perfectă… și pe urmă vânătăile alea. Voisem s-o cunosc, s-o înțeleg, dar fiecare secundă petrecută cu ea mă bulversează și mai tare. Acum câteva ore eram

furioasă pe Seth, iar în clipa asta, stând față în față cu altă soție a bărbatului meu, furia mi se transferă asupra ei. Mă simt absolut bipolară în emoțiile mele – un minut îmi pierd încrederea într-unul dintre ei, următorul minut, în celălalt. De ce a trebuit să fie de acord cu toate astea dacă n-avea de gând să facă un copil cu el? De asta… de asta a mai adăugat o nevastă. Pentru că eu n-am putut să-i ofer un copil.

— El ți-a făcut vânătăile de pe braț?

Mă aplec și îi cercetez fața să descopăr vreun indiciu al minciunii, înainte ca ea să-mi răspundă.

— Este complicat, îmi spune. Nu a vrut. Ne certam și eu am dat să plec. M-a apucat de braț. Mă învinețesc repede… se justifică ea ezitant.

— Asta nu-i în regulă.

Hannah pare departe, ca și cum și-ar dori să se afle oriunde altundeva. Se uită lung spre ușă. Îmi las mâna pe brațul ei și o privesc direct în ochi.

— Te-a mai lovit vreodată?

Întrebarea este încărcată de înțelesuri. N-o întreb pe Hannah Ovark doar dacă soțul ei a lovit-o, o întreb dacă soțul *meu* a lovit-o.

— Nu! Adică nu mă bate. Uite, ai înțeles greșit.

Sunt gata s-o întreb *cum* mai exact am înțeles greșit, când cineva se lovește de masa noastră. Mă aplec, ca să mă feresc din drum, dar e prea târziu, o ceașcă se înclină spre mine și mi se varsă toată pe haine. Fata cu ceașca face ochii mari și rămâne cu gura căscată.

— Rahat, spune ea, sărind în spate. Îmi pare rău. Este cu gheață, slavă cerului că e cu gheață.

Îmi iau geanta și mut totul din drum, în timp ce o baltă maronie se împrăștie pe masă. Hannah îmi întinde șervețele pe care le trage unul câte unul din suport. Mă uit neajutorată la ea, în timp ce-mi tamponez pantalonii.

— Trebuie să plec, îi spun.

— Știu.

Dă din cap în semn de înțelegere.

— Mulțumesc pentru breakfast, îmi spune. A fost bine să vorbesc cu cineva. Nu mi se întâmplă prea des.

Îi zâmbesc anemic și mă gândesc la femeia cu freză afro și la copilul ei. Minte. Este ceva ciudat în legătură cu Hannah Ovark și o să aflu ce anume.

ȘAPTE

Când Seth mă sună, câteva zile mai târziu, sunt acasă, cocoloșită sub o pătură, pe canapea. I-am expediat apelurile zile întregi, trimițându-le de la primul țârâit direct în căsuța vocală. Sunt moleșită după două pahare cu vin, așa că răspund. Am revăzut tot ce-a spus Hannah, am recapitulat în minte cuvintele ei iar și iar, până când mi-a venit să plâng de frustrare. El mă salută primul; are vocea obosită, dar plină de speranță.

— Bună, șoptesc în telefon.

Îl țin cu o mână, în timp ce urmăresc, cu cealaltă, desenul de pe o pernă decorativă pe care mi-am pus-o în poală.

— Îmi pare rău, spune el repede. Îmi pare foarte rău.

Pare sincer.

— Știu…

Furia mi se topește. Mă întind după telecomandă și tai sonorul tâmpeniei la care mă uitam. Reality TV este ultima distracție potrivită pentru o inimă zdrobită.

— Am vorbit cu Hannah, îmi zice el. Așa o cheamă pe Luni.

Îmi țin respirația, ridicându-mă în capul oaselor și aruncând perna pe jos. Chiar mi-a spus cum o cheamă? Mi se pare un triumf. Seth are încredere să-mi spună ceva ce nu mi-a împărtășit niciodată. Sunt destul de sigură că niciuna dintre soții nu-mi știe numele. Și apoi mă lovește brusc o revelație: Hannah deține toată puterea. Ea este soția însărcinată. Dintr-odată mă simt claustrofobă, blândețea de dinainte este înlocuită de nervi. Dacă Hannah ar fi decis că este important ca Seth să stea cu ea, în loc să meargă într-o vacanță cu mine, atunci el exact asta o să facă. Poate că eu sunt soția legitimă a lui Seth, dar acest prunc m-a aruncat în poziția copilului mijlociu și toată lumea știe că

mijlociul e cel mereu uitat. Îmi dreg vocea, hotărâtă să mă comport normal în ciuda a ceea ce simt.

— Și ce a spus?

Îmi bate inima și unghiile găsesc drumul spre gură, unde dinții pornesc asaltul necruțător asupra lor.

La capătul celălalt e o pauză.

— I-am spus că e important pentru mine să merg în această călătorie. Ai dreptate. Nu pot să-ți iau timpul ăsta. Nu e drept.

Ar trebui să fiu drăguță, să joc rolul nevestei cumsecade, dar cuvintele îmi bolborosesc pe buze înainte de a le putea trage înapoi.

— Nu vreau mila ta. Vreau ca tu *să vrei* să mergi în călătoria asta cu mine.

— Vreau. Mă străduiesc cât pot, iubito.

— Nu-mi mai zice așa, Seth.

Urmează încă o pauză lungă, urmată de un oftat.

— În regulă. Ce-ai vrea să spun?

Enervarea îmi crește în piept.

Ce aș vrea să spună? Că m-a ales pe mine, de exemplu? Că mă vrea doar pe mine? Asta n-o să se întâmple niciodată. Nu pentru asta am semnat.

— Nu vreau să mă cert cu tine, spune el. Te-am sunat doar ca să-ți spun că o descurc cumva. Și că te iubesc.

Mă întreb dacă m-a făcut să par aia rea, dacă i-a spus că am făcut tărăboi mare. De ce mi-ar păsa mie vreodată ce crede Hannah despre mine? Dar îmi pasă, chiar dacă ea nu știe cine sunt. *Ei bine, acum știe, nu-i așa?,* îmi spun în gând. *Doar că nu știe că știe, tâmpito.*

— I-am spus că e important să merg, îmi spune el.

Asta chiar sună a Seth, de fapt. El nu vrea niciodată *să fie* tipul rău. Are nevoie să facă pe plac și să i se facă pe plac. Face dragoste cu mine în același fel, alternând între un respect tandru și

strânsori sălbatice cu degetele și penetrări care mă fac să scot sunete de starletă porno.

Brusc, tonul vocii i se schimbă și-mi apăs telefonul pe ureche.

— Nu știu dacă mă mai vrei acolo… joi…

Alung vina pe care o resimt fiindcă am fost așa aspră și-mi analizez sentimentele. *Îl mai vreau aici? Sunt pregătită să-l văd?* Aș putea să-i zic pur și simplu, direct, ce am făcut și să-i cer o explicație Dar ar putea nega toată treaba, iar apoi n-aș mai putea vorbi niciodată cu Hannah. O să-i spună cine sunt și ea se va simți trădată de ce am făcut. Există o posibilitate serioasă să distrug totul dincolo de limitele rezonabile, iar apoi o să-i par o idioată jalnică singurei persoane din lume de care sunt apropiată.

— Poți veni, îi spun pe un ton blând.

Fiindcă, dacă nu vine, o să se ducă la una dintre ele. Oi fi eu furioasă pe el, dar sunt încă o femeie competitivă.

— OK, e tot ce-mi răspunde.

Închidem fără mare lucru în plus față de acel *Te iubesc* al lui Seth. Care știu că mă iubește cu adevărat. Dar nu-i răspund la fel. Vreau să-l fac să sufere. Trebuie să afle că într-o căsnicie nu există minciuni – indiferent cu cât de multe femei ești însurat –, ceea ce face ca adevărul să fie și mai complicat. Și totuși…

•

Nu știu ce să fac. Sunt tot mai acră pe măsură ce trec zilele, ca laptele care se acrește lăsat la căldură. Când vine ziua de joi, mă hotărăsc să nu pregătesc nimic pentru cină, ca un act de sfidare. N-am de gând să gătesc pentru el, să pun în scenă un adevărat spectacol, ca și când totul ar fi în regulă. Nu este. Nu-mi aranjez părul și nici nu-mi pun una din rochiile mele sexy, cum fac de obicei, în ultimul moment pufăi puțin parfum pe încheieturile mâinilor și la baza gâtului. *Asta a fost pentru mine,* îmi spun. *Nu pentru el.* Când intră pe

ușă, Seth mă găsește stând pe canapea în pantaloni de trening, cu părul strâns într-un coc în vârful capului, mâncând supă ramen cu tăieței și uitându-mă la *Bravo.* Se oprește în ușa livingului, evaluându-mi starea cu o privire amuzată. Un tăiețel îmi atârnă din gură și-mi țin buzele strânse în jurul lui.

— Bună, spune el.

Poartă un cardigan cu mânecile suflecate până la cot și un tricou albastru-deschis, cu *en-coeur.* Și-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor, de parcă n-ar ști ce să facă cu ele. Ca un bleg. Ce fermecător!

În mod normal, acum aș fi deja în picioare, grăbindu-mă spre el ca să mă ia în brațe, ușurată că pot, în sfârșit, să-l ating. De data asta rămân așezată și singurul semn de salut pe care i-l adresez este să ridic un pic din sprâncene, în timp ce trag tăiețelul în gură. Acesta mă plesnește peste obraz și simt cum câțiva stropi de zeamă sărată de pui îmi sar în ochi.

Îl privesc cum înaintează agale în living și se așază vizavi de mine, pe unul dintre scaunele cu flori pe care le-am ales împreună: verde-intens, ca smaraldul, cu gardenii crem plutind în țesătură. „Ca și cum le-ar fi prins purtate de vânt", spusese el când le-a văzut prima dată în magazin. Le-am cumpărat numai datorită descrierii pe care a făcut-o.

— Mai este supă ramen în cămară, îi spun voioasă. Pui și vită.

Aștept să-l văd uluit, dar nu reacționează în niciun fel. Asta este prima zi de joi din căsnicia noastră când nu pregătesc o cină elaborată.

Încuviințează, cu palmele aduse acum între genunchi. Mă minunez de schimbare. Așa, dintr-odată, pare că el nu mai aparține acestui loc, dar eu, da. Și-a pierdut puterea, și într-un fel îmi place. Ridic castronul cu supă spre gură și beau zeama, plescăind din buze când termin. Delicioasă. Am

uitat cât de bun poate fi un calup de tăiței. *Oh, Dumnezeule, sunt atât de singură.*

— Deci, îi spun.

Sper să-l fac pe Seth să scuipe orice ar ține pe limbă. După expresia încordată pe care o are pe față, pare că îl îneacă toate lucrurile nespuse încă. Nu-mi vine să cred că am putut măcar să mă gândesc că acest bărbat ar putea lovi o femeie. Îi cercetez chipul, bărbia lipsită de forță și nasul cam prea drăguț. Este straniu felul în care amărăciunea îți alterează percepția. Niciodată până acum nu am considerat că bărbia lui e lipsită de forță sau că nasul este prea drăguț. Bărbatul a cărui față am iubit-o întotdeauna și pe care am ținut-o de atâtea ori între palme pare brusc slab și jalnic, transformat de părerea mea schimbătoare despre el.

Trec de la un post la altul, fără să văd cu adevărat ce este pe ecran. Nu vreau să mă uit la el, de teamă că o să vadă în ochii mei gândurile urâte care îmi trec prin cap.

— Credeam că o să mă pricep la asta, spune el.

Îi arunc o privire, apoi continui să trec de la un post la altul.

— Să te pricepi la ce?

— Să iubesc mai mult de o femeie.

Râsul care îmi izbucnește de pe buze este ascuțit și urât. Seth mă privește mâhnit și simt o împunsătură de vină.

— Cine poate să se priceapă la așa ceva? întreb, dând din cap. Dumnezeule, Seth. Și să te căsătorești cu o singură persoană e o treabă dificilă. Dar ai dreptate în privința unui lucru, îi spun, lăsând jos telecomanda și întorcându-mi întreaga atenție spre el. Sunt dezamăgită. Mă simt trădată. Sunt… geloasă. Cineva îți poartă copilul și nu sunt eu aia.

E prima dată când spun atâtea despre situația noastră. Imediat îmi doresc să pot întoarce vorbele, să mi le înghit. Au sunat de parcă aș fi epuizată.

Asta nu este o latură a mea pe care să i-o arăt vreodată lui Seth. Bărbații preferă ciripitul unei femei încrezătoare, sigure pe ea – așa spun cărțile. Așa a spus și Seth despre mine în primele noastre luni împreună: „Îmi place că nu te simți amenințată de nimic. Tu ești tu indiferent de cine mai este în încăpere…” Acum nu mai e la fel, nu? Alte două femei sunt în încăpere și le văd în fiecare minut al fiecărei zile. Îmi plimb privirea prin micul meu living, ochii îmi poposesc pe obiectele de artă și decorațiunile pe care le-am ales amândoi: o pictură cu țărmul englezesc, un vas din lemne aduse de apă, pe care l-am găsit în Port Townsend, în primul nostru an de căsătorie, o grămadă de cărți ușoare, pentru măsuța de cafea, despre care am jurat că o să-mi trebuiască, dar pe care nu le-am răsfoit niciodată. Toate lucrurile care cuprind viața noastră, și totuși niciunul nu conține amintiri și nici nu reprezintă o uniune a vieților noastre, așa cum ar fi un copil. Împărtășește această legătură cu altcineva. Mă simt brusc deprimată. Existența noastră împreună este superficială. Dacă nu avem copii, pentru ce e toată tevatura? Pentru sex? Compania cuiva? Este ceva mai important decât să aduci o viață pe lume? Îmi pun mâna pe pântece, absentă. Gol pe vecie.

OPT

În Washington au fost trei zile miraculos de însorite și cerul nopții e stropit cu stele. Am deschis storurile chiar înainte să mergem la culcare, ca să ne simțim de parcă am fi chiar sub ele, dar acum, când stau trează lângă soțul meu sforăitor, par prea strălucitoare. Arunc o privire la ceas și văd că abia a trecut de miezul nopții, când ecranul telefonului lui Seth se luminează. L-a pus pe noptieră, așa că mă ridic încet, să văd cine i-a trimis un mesaj soțului meu. Regina. Clipesc la vederea numelui. Oare asta este… Marți? Un client nu i-ar scrie atât de târziu și știu numele tuturor celor de la birou. Așa trebuie să fie. Mă întind la loc și mă uit fix în tavan, spunând iar și iar, în mintea mea, numele acela: Regina… Regina… Regina…

Marți este prima soție a lui Seth. Nu știu dacă eu sau Seth i-am dat porecla asta, dar înainte de Hannah eram doar Seth și noi două. Trei zile erau pentru Marți, trei zile, pentru mine și o zi era rezervată pentru el, să călătorească. Lucrurile erau mai sigure în vremurile alea; aveam un control mai bun asupra inimii mele și a lui. Eu eram *noua* soție, sclipitoare și bine iubită – păsărica mea era mai degrabă o noutate decât un prieten familiar. Bineînțeles, exista promisiunea copiilor și a unei familii, iar eu eram cea care trebuia să i le ofere – nu ea. Asta mă poziționa mai bine, îmi dădea o anumită putere.

Marți și Seth se întâlniseră în anul doi de facultate, la o petrecere de Crăciun dată de unul dintre profesorii lui de pregătire pentru facultatea de Drept. Înainte de a se ocupa de afaceri, Seth a urmat Dreptul. Când a intrat Seth, Marți, studentă în anul al doilea la Drept, stătea la fereastră de una singură, bând dintr-o Cola fără zahăr, sub luminițele de Crăciun. A ochit-o imediat, deși nu s-

a dus să-i vorbească până aproape spre dimineață. După cum povestea Seth, Marți purta o fustă roșie și pantofi negri cu tocuri de zece centimetri. O prezență aparte față de ținuta neglijentă a celorlalte studente la Drept. Nu-și amintește nimic despre bluză, deși mă îndoiesc că a fost vreo chestie scandaloasă. Părinții lui Marți erau membri ai corpului profesoral al facultății, observatori din partea comunității de mormoni. Ea se îmbrăca modest, cu excepția pantofilor. Seth spunea că a purtat încă de la început pantofi de genul „trage-mi-o" și, cu timpul, gustul ei pentru încălțări s-a accentuat. Încerc să mi-o imaginez: un păr castaniu cuminte, bluza închisă până în gât și pantofi de parașută. Am întrebat odată ce marcă preferă, dar Seth nu știa. Are un dulap întreg plin cu pantofi. „Dar verifică dacă au talpa roșie", am fost tentată să-i spun.

Către finalul serii, în timp ce oamenii începeau să plece, îndreptându-se spre camerele lor de cămin, Seth s-a dus spre ea.

— Ăștia sunt cei mai sexy pantofi pe care i-am văzut vreodată.

Asta a fost replica lui de agățare. Apoi a zis: „Le-aș cere o întâlnire, dar mi-e teamă că m-ar refuza".

La care Marți a replicat: „Atunci ar trebui să-mi ceri mie o întâlnire".

S-au căsătorit la două luni după absolvire. Seth pretinde că nu s-au certat nici măcar o dată în cei doi ani și jumătate cât au ieșit împreună. O spune cu mândrie, deși simt cum mi se ridică sprâncenele în fața ridicolului situației. Certurile au fost șmirghelul care ne-a șlefuit primul an de relație. Desigur, a rămas mult și pentru restul vieții, dar certurile au dezvăluit multe, au permis unuia să înțeleagă ce este important pentru celălalt. Seth și Marți s-au mutat în Seattle când tatăl unui prieten i-a oferit lui Seth un job, dar Marți nu a reușit să se adapteze înnorării și ceții ploioase din Seattle. Mai

întâi a devenit nefericită, apoi direct ostilă și l-a acuzat că a îndepărtat-o de familie și de prieteni ca să putrezească în Seattle-ul umed și mohorât. Apoi, la un an după căsătorie, a prins-o că lua contraceptive, iar ea i-a mărturisit că nu voia să aibă copii. Seth a fost distrus. A petrecut tot anul următor încercând s-o convingă să se răzgândească, dar Marți era o femeie de carieră, iar dragul meu Seth era un familist.

Ea fusese acceptată la o facultate de Drept din Oregon, visul ei. Compromisul pe care l-au făcut a fost o relație la distanță timp de doi ani, pentru ca ea să poată termina studiile. Apoi urmau să reevalueze situația și Seth avea să-și caute un alt job, undeva mai aproape de ea. Dar afacerile pe care le făcea Seth mergeau foarte bine, iar investițiile lui în succesul businessului au crescut. Când proprietarul a făcut atac cerebral, a fost de acord să-i vândă compania lui Seth, în care avusese încredere să i-o lase pe mână timp de doi ani. Mutarea lui Seth în Oregon a fost zădărnicită. N-ar fi părăsit-o niciodată pe Marți, o iubea prea mult, așa că a lucrat fiecare în statul lui, călătorind, călătorind, călătorind. Câteodată venea Marți cu mașina în Seattle, dar de cele mai multe ori Seth era cel care se sacrifica. Din cauza asta am considerat-o mereu egoistă pe Marți, prima lui soție. Seth a deschis un birou în Portland, pe de-o parte ca să fie mai aproape de Marți, pe de alta fiindcă era o bună oportunitate de afaceri. Când ne-am cunoscut, l-am întrebat de ce nu a divorțat și să-și vadă de drum. M-a privit aproape cu milă și m-a întrebat dacă am fost părăsită vreodată. Am fost, bineînțeles – ce femeie n-a trecut prin asta? Fiecare e părăsită de un părinte, de un iubit sau de un prieten. Poate că încerca să mă distragă de la ce-l întrebasem și a funcționat. Mi-au dat lacrimile, mi-am amintit lucruri dureroase și l-am considerat pe Seth salvatorul meu. El n-o să mă părăsească, indiferent ce se va întâmpla. Aici

intervine gelozia mea, când cineva sau ceva îmi amenință fericirea. În acel moment l-am înțeles pe Seth, ba chiar l-am admirat. El nu părăsea, dar reversul era că nu părăsea *pe nimeni.* Pur și simplu se adapta. Decât să divorțeze, își lua o nevastă nouă – una care să-i poată oferi copii. Eu eram a doua soție. Marți, având în vedere compromisul de a nu face copii, a fost de acord să divorțeze legal de Seth, ca să mă pot mărita eu cu el. Trebuia să fiu mama copiilor lui. Până la… Hannah.

— Seth…? am spus și apoi am repetat, de data asta mai tare: Seth…

Luna strălucește dincolo de fereastra dormitorului meu și își aruncă lumina pe chipul soțului meu, care deschide ochii încet. L-am trezit din somn, dar nu pare furios. Mai devreme stătea în spatele meu, înconjurându-mă cu brațele pe după talie, sărutându-mă încet pe gât, în timp ce ne uitam la orașul de dedesubt. Probabil că l-am iertat undeva între castronul lui cu supa ramen și momentul în care am făcut dragoste, pentru că singurul lucru pe care îl simt pentru el în momentul ăsta este o dragoste intensă.

— Da?

Are vocea îngreunată de somn. Întind mâna și îl ating pe obraz.

— Ești supărat pe mine pentru ce s-a întâmplat cu copilul nostru?

Se răsucește pe spate și nu-i mai pot vedea fiecare trăsătură a chipului, ci doar linia nasului și un ochi albastru-verde.

— E miezul nopții, spune el de parcă eu nu aș ști.

— Știu că e miezul nopții, spun cu blândețe și adaug, ca măsură de precauție: Nu pot să dorm.

Oftează, trecându-și o mână peste față.

— Am fost furios, recunoaște. Nu pe tine… pe viață… pe univers… pe Dumnezeu.

— De asta ai găsit-o pe Luni?

Îmi adun tot curajul ca să pun cuvintele astea într-o propoziție. Mă simt de parcă mi-aș fi spintecat pieptul și mi-aș fi smuls inima din el.

— Luni nu te înlocuiește pe tine, spune după o vreme. Vreau să înțelegi că angajamentul meu față de tine este real.

Întinde o mână și mă mângâie pe față, iar căldura palmei lui mă liniștește.

— Lucrurile n-au mers chiar cum am vrut noi, dar suntem în continuare aici și ce avem noi este adevărat.

Nu prea mi-a răspuns la întrebare. Îmi trec limba peste buze, gândindu-mă cum să reformulez. Echilibrul meu în căsnicia noastră este destul de nesigur, noul meu obiectiv este neclar.

— Am fi putut adopta, îi spun.

Seth întoarce capul în altă parte.

— Știi că nu asta vreau.

Are vocea aspră. S-a terminat. Am mai adus și înainte vorba despre adopție și a refuzat pe loc discuția.

— Dacă și lui Luni i se întâmplă același lucru… care mi s-a întâmplat mie?

Întoarce cu repeziciune capul spre dreapta, ca să se uite iar la mine, dar de data asta nu se vede nici urmă de bunătate în ochii lui. Tresar când îi văd.

— De ce zici asta? Este îngrozitor să-mi imaginez așa ceva.

Se ridică în capul oaselor și eu fac același lucru, sprijinindu-mă pe coate până când ne uităm amândoi pe fereastră, spre stele.

— Nu… n-am vrut să zic asta… îi spun repede, dar Seth e agitat.

— E soția mea. Ce crezi c-o să fac?

Îmi mușc buza, strângând așternutul în pumni; ce lucru tâmpit am zis, mai ales după cât de bine mersese toată seara.

— Doar că… pe mine m-ai părăsit. Apoi ai găsit-o pe ea…

Se uită țintă înainte, fără să vadă ceva. Văd cum îi tresar mușchii maxilarului.

— Știai că vreau copii. Și sunt aici. Sunt chiar aici, cu tine.

— Dar chiar ești? nu mă dau eu bătută. Ai nevoie de alte două femei…

— Destul.

Mi-o retează brusc. Se dă jos din pat și își ia pantalonii.

— Credeam că am terminat cu asta.

Îl văd cum se îmbracă, fără să se mai deranjeze să-și încheie nasturii de la cămașă.

— Unde te duci, Seth? Uite, îmi pare rău. Doar că…

Se îndreaptă spre ușă și îmi azvârl picioarele peste marginea patului, hotărâtă să nu-l las să plece. Nu așa.

Mă arunc spre el, prinzându-l de braț și încercând să-l trag înapoi. Se întâmplă într-o clipă, mă împinge cu mâna. Prinsă pe picior greșit, cad pe spate. Urechea îmi hârjâie noptiera, înainte de a cădea în fund, pe podea. Țip, dar Seth a ieșit deja din dormitor. Duc mâna la ureche și simt firicelul cald de sânge pe vârful degetelor, în același moment în care aud cum se trântește ușa de la apartament. Zgomotul mă face să tresar, nu pentru că este exagerat de tare, ci din cauza furiei din spatele lui. N-ar fi trebuit să fac asta, să-l trezesc în mijlocul nopții și să-i bag în cap gânduri despre bebeluși morți. Ce s-a întâmplat n-a fost greu doar pentru mine; și Seth și-a pierdut copilul. Mă ridic, clătinându-mă pe picioare. Țin ochii închiși, strângând din pleoape, și îmi prind în palmă urechea sângerândă, așteptând să treacă amețeala, apoi mă îndrept încet spre baie și aprind lumina, ca să evaluez rana. Am o tăietură de un centimetru lângă ureche, paralel cu cartilajul. Mă înțeapă. Mă curăț cu alcool și tamponez rana cu niște Neosporin. Sângerarea aproape s-a oprit și nu mă mai doare. Când mă întorc în dormitor, rămân

multă vreme cu ochii la patul gol, la așternuturile șifonate. Perna lui Seth păstrează încă adâncitura unde i s-a odihnit capul.

— Este prea stresat, spun cu voce tare și mă urc în pat.

Cred că problemele și nesiguranța mea sunt exagerate, dar n-am decât un bărbat pe care să-l fac fericit. Seth are trei femei: trei seturi de probleme, trei seturi de nemulțumiri. Sunt sigură că îl presăm toate, fiecare în felul ei: Luni cu bebelușul ei, Marți cu cariera ei… eu cu sentimentele mele de inferioritate. Îmi trag genunchii la piept, incapabilă să închid ochii. Mă întreb dacă s-a întors la Hannah. Sau poate că de data asta o să fie Regina.

•

Îmi spun că n-o să le caut online, că o să respect intimitatea lui Seth, dar știu că nu-i adevărat. Am trecut deja o linie, împrietenindu-mă cu una dintre celelalte soții. Mâine o să scriu numele lor într-o căsuță de căutare și o să văd ce obțin. Ca să le pot studia ochii, să caut urme de regret, de suferință… sau orice pare asemănător cu ce văd în ochii mei.

NOUĂ

Regina Coele este micuță, poate un metru și jumătate în cel mai bun caz. Mă îndepărtez de laptopul așezat pe blatul de la bucătărie și deschid frigiderul. Nu e decât 10 dimineața, dar am nevoie de ceva mai tare decât Cola pe care o beau la micul dejun. Scot o sticlă de vodcă de unde este îndesată, între o pungă cu mazăre congelată și niște hamburgeri înghețați tun. Studiez fotografia Reginei de pe website-ul Markel & Abel: o firmă de avocatură de familie, cu două birouri, unul în centrul Portlandului și unul în Eugene. În poza de pe site poartă ochelari cu ramă neagră cocoțați pe un nas ușor în vânt. Dacă n-ar fi stratul de ruj roșu și coafura sofisticată, aș confunda-o ușor cu o adolescentă. Îmi umplu paharul de suc cu vodcă și adaug câteva cuburi de gheață. Cele mai multe femei s-ar simți norocoase să pară așa tinere. Dar îmi imaginez că în branșa Reginei este nevoie să obții respectul clienților, nu să se întrebe dacă ai vârsta legală să bei alcool. Sucul de portocale nu prea reușește să mascheze cantitatea de vodcă. Îmi sug dinții, încercând să mă decid ce să fac mai departe. Mi-am zis că trebuie s-o văd, doar să arunc o privire. Am făcut promisiunea în mintea mea chiar când i-am scris numele în căsuța de căutare, dar acum, când o privesc, pur și simplu vreau să știu mai multe. Dau pe gât restul de vodcă și suc și-mi mai torn un pahar înainte de a mă muta cu laptopul în living.

Deschid pixul și mă aplec peste agenda așezată pe mânerul canapelei, gata să trec la treabă. În susul paginii scriu, cu litere caligrafiate, *Regina Coele,* iar apoi numele firmei la care lucrează. Mai departe îi trec adresa de e-mail și numărul de telefon și adresa firmei. Închid pixul și îl pun deoparte, ies de pe website-ul firmei de avocatură și mă duc în cel mai evident loc în care poți căuta

pe cineva. Facebook n-a auzit de Regina Coele – nu de cea pe care o caut eu, cel puțin. Sunt peste zece profiluri cu Reginele greșite, niciuna dintre ele nu se potrivește cu detaliile pe care le-am descoperit deja prin abilitățile mele detectivistice. Dar nu, mă gândesc cu amărăciune; ea nu și-ar folosi numele în social media, dacă ar exista cea mai mică șansă să fie căutată de clienți pe rețelele sociale.

Scriu *Gigi Coele, R. Coele* și *Gina Coele,* fără niciun rezultat. Mă las pe spate pe canapea, îmi prind degetele și ridic brațele deasupra capului, ca să mă întind. Poate că nu e pe Facebook; există mulți oameni care se țin departe de degetele scotocitoare și invazive ale rețelelor sociale. Dar apoi văd în minte pistruii, nasul rotund – și îmi amintesc o fetiță de pe strada mea, din copilărie. Georgiana Baker – sau Barker – sau ceva de genul ăsta. Era băiețoasă rău și îi plăcea să i se spună Georgie. Ceva din Georgie din copilărie îmi amintește de Regina. Poate nasul pistruiat.

Scriu *Reggie Coele* în căsuța de căutare și dau peste mina de aur. Mi se arată o cu totul altă versiune a Reginei Coele, de data asta cu un păr sălbatic, contur gros al ochilor și ruj sclipitor. Setările contului nu-mi permit să văd nimic dincolo de poza de profil, dar felul firesc în care își îmbrățișează o prietenă, purtând bretele subțiri, îmi spune că asta e latura ei autentică – în opoziție radicală cu înfățișarea țeapănă de avocat. Odată ce o găsesc, e ca și când aș coborî în vizuina iepurelui, în căutare de informații. Nu mă pot opri, degetul mi se mișcă pe cursorul de la MacBook, din website în website. Cercetez ca apucata, urând-o într-o clipă și plăcând-o în cealaltă. Casc ochii după informațiile după care am tânjit în ultimii doi ani, stomacul mi se chircește de anxietate și agitație. Aceasta este *cealaltă* soție a soțului meu. Mă rog, una dintre ele. Mă uit pe contul ei de Instagram (privat), pe contul de Twitter, care nu e

privat, dar ultima dată când a postat ceva a fost acum un an. Încerc marea cu degetul, în cazul în care ar face ceva ce nu trebuie, și îi caut numele pe un website care ar face legătura dintre Regina (sau Reggie) și toate site-urile mai cunoscute pentru întâlniri. Căutarea îmi întoarce două rezultate: Choose – un site care îți permite să treci în stânga sau în dreapta, ca să alegi sau să elimini partenerii aflați în zona ta, și Gosmart – un website pentru întâlniri ceva mai elaborat, care te potrivește cu cineva în funcție de rezultatele obținute la testul de personalitate Myers-Briggs.

De ce ar fi Regina înscrisă pe site-urile astea de întâlniri? Este cu Seth din facultate, când lui abia dacă-i dăduseră tuleiele în barbă, așa că nu a fost nicio perioadă în relația lor când ea să fi fost singură. Mă așez mai bine pe canapea, îndesându-mi sub mine tălpile încălțate cu șosete, și mă uit țintă la ecran, cu o hotărâre teribilă. Trebuie să aflu, nu-i așa? Nu se poate ca Seth să știe de treaba asta și e tipul de informație care schimbă viețile oamenilor. Mă gândesc la cât de tare l-ar răni să afle că iubita lui Regina îi este necredincioasă și aproape închid laptopul.

Poate că ar fi mai bine să las lucrurile așa cum sunt. Pot, în sfârșit, să pun deoparte gelozia incandescentă, știind că una dintre soțiile lui Seth este o vrăjitoare infidelă. Îmi duc paharul la bucătărie, apoi dau târcoale prin living, apăsându-mă cu degetele pe frunte în timp ce mă gândesc. Și apoi îmi dau seama: *nu pot* să nu știu. Trebuie să dezvălui secretele primei neveste a soțului meu, altfel o să înnebunesc.

Ca să accesez în întregime profilul Reginei, trebuie să-mi fac un cont. Decid să fiu Will Moffit, deținătorul unui website, un tip mutat recent din California în Portland. Când mi se cere să încarc fotografiile, folosesc pozele vărului meu Andrew, aflat acum în închisoare, pentru furt de identitate. Ce ironie! Mă simt vinovată în legătură cu asta,

dar nu e suficient ca să mă oprească. Nu prea contează, oricum. După ce voi obține informațiile de care am nevoie, o să-mi șterg contul. N-o să facă niciun rău nimănui. Nu vreau decât să arunc o privire rapidă. Completez informațiile, degetele îmi zburdă pe tastatura MacBookului, umplând rând după rând cu tot felul de prostii. Filmul preferat al lui Will este *Gladiatorul.* Aleargă la maratoane și are hoarde de nepoate și nepoți care îl iubesc foarte mult, dar el nu are copii. Scriu tot mai repede și mai repede. Sunt adâncită în informațiile pe care le inventez. Și, dintr-odată, bărbatul acesta, Will Moffit, pare foarte real. Asta e chiar foarte bine. Regina îl va considera și ea real. Am nevoie de informațiile care s-o condamne pe prima nevastă a soțului meu. Să mă zugrăvească pe mine într-o lumină favorabilă, demnă de încredere. *Uite ce am găsit*, *iubitule! Ea nu te iubește cum te iubesc eu!*

Și atunci mă trezesc cu toate informațiile în față. Adunate pe un website cu un banner verde, plin de speranță, pe care scrie *Sufletul tău pereche este doar la câteva clicuri distanță!* Cu o mână accesez profilul Reginei, iar cu cealaltă bat darabana pe genunchi. Am noroc că sunt singură și nu-mi poate vedea nimeni agitația. Seth spune mereu că limbajul trupului mă dă de gol cu privire la ceea ce simt.

Regina apare ca divorțată, 33 de ani, din Utah. Printre lucrurile de care este interesată se numără drumețiile, sushi, autobiografiile și documentarele. *Ce plicticoasă*, îmi spun, pocnindu-mi încheieturile. Nu l-am văzut niciodată pe Seth uitându-se la un documentar, de când suntem noi împreună. Mi-i imaginez stând alături pe canapea, ținându-se de mână sub pătură, ea cu picioarele puse peste ale lui. Ceva nu se potrivește aici. Dar poate că eu știu un Seth diferit de cel pe care-l știe Regina. Ăsta e un lucru pe care nu l-am luat în considerare până acum. Oare un bărbat ar putea fi

o persoană complet diferită cu fiecare dintre soțiile lui? I-ar putea plăcea lucruri diferite? Este blând când face sex cu ele sau îi place sexul dur? Și poate că exact de aceea este prezentă Regina pe un site de întâlniri. Pentru că nu au nimic în comun și ea caută pe cineva cu care să-și împartă viața, cineva cu interese similare.

Frunzăresc fotografiile, recunoscând unele locuri; sala de concerte Ariene Schnitzer – Seth m-a dus acolo acum doi ani, la un concert al trupei Pixies. Regina stă în fața unui poster cu Tom Petty, cu mâinile în șolduri și un zâmbet larg. Într-o altă poză stă într-un caiac, cu o șapcă Mariners care îi umbrește aproape tot chipul și cu o vâslă ridicată deasupra capului, în semn de triumf. Ajung la ultima fotografie și acolo o văd bine. Trebuie să clipesc de câteva ori, ca să-mi limpezesc privirea. De cât timp mă uit la ecranul computerului? Oare creierul îmi joacă feste?

Mă ridic, las MacBookul pe măsuța de cafea și mă îndrept spre bar, ca să-mi pregătesc o băutură adevărată. De data asta fără suc de portocale care să dilueze gustul alcoolului. Îmi torn două degete de bourbon și mă îndrept iar spre canapea. Nu sunt sigură de ce am văzut și poate că n-am văzut nimic, dar singurul mod de a ști sigur este să mă întorc la laptop și să mă uit la ce m-a speriat, de fapt. Mă aplec și apăs tasta de „spațiu”. Ecranul se luminează și fotografia Reginei este încă acolo. Mă holbez la ea o clipă, ochii mi se îngustează înainte de a întoarce privirea. Nu pot fi sigură, nu se vede destul ca să fiu sigură. Este poza Reginei stând în fața unui restaurant, cu brațul așezat familiar pe umerii unei prietene. A tăiat poza în așa fel încât să se vadă doar ea, dar acolo, alături, este profilul vag al unei femei mult mai înalte, mult mai blonde. O femeie care aduce șocant cu Hannah Ovark. Dau clic pe simbolul *Trimite mesaj* și încep să scriu.

ZECE

Când plec la serviciu în după-amiaza următoare, sunt atât de distrasă de gândurile la celelalte două soții, încât ratez virajul spre spital și îmi ia 20 de minute în trafic să mă întorc. Înjur, parchez mașina pe un loc din parcarea angajaților și, în loc să aștept liftul, o iau în sus pe scări, sărind câte două trepte deodată. Mi-am petrecut toată după-amiaza scriind un mesaj pentru Regina, de la Will. L-am scris scurt: Hei! Sunt nou în zonă. Tu ești avocată. O tipa dură. Mi-ai apărut în lista de partenere potrivite, așa că m-am gândit să te abordez. Așa că te abordez… ciudat rău. Nimeni nu zice că sunt bun la chestia asta cu întâlnirile. Am încheiat mesajul cu *smiley face* și am apăsat „Trimite”. Era suficient șarm autodepreciativ pentru a atrage atenția unei femei. Will urla: *Sunt onest și nu mă simt amenințat de succesul tău* – sau cel puțin așa credeam. În eventualitatea în care Regina i-ar răspunde, aveam acceptul pentru a o cunoaște.

— Ai întârziat.

Lauren, una dintre asistente, se încruntă la mine chiar când intru pe ușă. De ce simt oamenii mereu nevoia să-ți spună că ai întârziat, de parcă n-ai ști și tu deja lucrul ăsta? Mi se încleștează maxilarul. O urăsc pe Lauren. Urăsc perfecțiunea ei de a sosi mereu la timp, felul lejer în care îi gestionează pe pacienții dificili, de parcă ar fi plăcerea ei absolută să facă asta. Îi place să preia comanda; un general perfect, drăguț și blond.

Îmi relaxez mușchii feței în încercarea de a arăta că-mi pare rău, bolborosesc ceva despre trafic și încerc să mă strecor pe lângă ea. Își împinge scaunul din fața computerului, blocându-mi calea și privindu-mă țintă.

— Arăți ca dracu’, îmi spune. Ce s-a întâmplat?

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i explic acestei Știe-Tot Lauren Haller ce e cu mine.

Mă holbez la ea, în timp ce mă gândesc ce să-i zic.

— N-am dormit bine. Orarul ăsta mă termină uneori, știi?

Mă uit tânjind spre camera asistentelor, sperând să mă lase să trec.

Lauren mă cercetează o clipă, ca și când s-ar decide dacă să mă creadă sau nu, apoi, într-un final, încuviințează din cap.

— O să te obișnuiești. Așa am fost și eu în primul an, nu mai știam unde mi-e capul, eram foarte obosită.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap și zâmbesc. Nu e primul meu an. Și, la drept vorbind, ea e mai veche aici doar cu un an față de mine, dar își proclamă superioritatea de zici că e șefa majoretelor, în uniformă. *Ha, ha, sunt mai bună decât tine!*

— Da? Mulțumesc, Lo, sunt sigură că o să fiu mai bine.

Mă îndrept spre camera asistentelor, ca să-mi îndes lucrurile în vestiar.

— Bea și tu un pahar cu vin, strigă ea după mine. Înainte de culcare. Eu așa am făcut.

Ridic o mână, ca să-i arăt că am auzit-o, și mă ghemuiesc să nu mă mai vadă. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este ceva din ce face Lauren. Mai degrabă nu mă mai ating de alcool toată viața decât să imit obiceiurile ei de la culcare.

Când mă strecor înăuntru, camera asistentelor este pustie, din fericire. Respir ușor, cu ochii în dulapuri, așa cum fac în fiecare zi. Aceleași ca întotdeauna. Oamenii au decorat ușile cu poze ale soților, copiilor și nepoților, în diferite ipostaze ale fericirii. Sunt acolo felicitări de aniversare, magneți din vacanțe și, uneori, flori uscate – toate lipite cu mândrie. Lovesc cu piciorul un balon verde, care atârnă bleg în fața dulapului meu, rămășiță a vreunei zile de naștere. „40 de ani fericiți!” este urarea scrisă în culori primare. Pe vârful balonului este un zbenghi de glazură albă,

alunecarea unui deget lipicios. Ușa dulapului meu este goală, în afară de urmele unui abțibild Sub Pop lipit strâmb pe metal de fostul lui ocupant. Când cei de la întreținere au încercat să-l îndepărteze, a lăsat în urmă o mâzgă gri care rezistă cu încăpățânare, în ciuda numeroaselor dăți când am încercat s-o râcâi de acolo. Chiar ar trebui să lipesc și eu ceva, poate o poză cu mine și Seth.

Gândul mă deprimă. Presupun că de aceea n-am făcut-o. Nu simt că este tot al meu, iar faptul că știu că mai e cineva acolo, alte două femei care ar putea avea o poză cu Seth pe birou sau lipită pe dulap, îmi face rău fizic. Întind absentă mâna, să ating locul dureros de la ureche, și mă gândesc la vânătăile lui Hannah. Un accident, a spus ea. La fel cum s-a întâmplat și azi-noapte. Un accident.

Ochii îmi poposesc pe dulapul lui Lauren, la patru uși distanță de al meu. De cele mai multe ori încerc să nu mă uit într-acolo, îmi țin ochii îndreptați spre locul meu gol, amintindu-mi mie însămi că nu contează – dar azi mă uit la una dintre pozele ei și o senzație ciudată îmi bolborosește în stomac. Cele mai multe sunt selfie-uri lucioase, de dimensiuni obișnuite, cu o felicitare înfiptă la întâmplare între ele, pe care scrie un siropos *Tu ești iubirea vieții mele.* Scris cu litere cursive de-a curmezișul. Felicitările sunt provocatoare. Oricine poate trece și le poate deschide, poate citi ce scrie înăuntru, și o parte din mine crede că asta și vrea Lauren. Mă apropii cu un pas, să cercetez pozele: Lauren și John pozând în fața Turnului Eiffel, Lauren și John sărutându-se în fața piramidelor, Lauren și John îmbrățișându-se lângă un tramvai pe cablu, în San Francisco. De câte ori am auzit-o spunându-le oamenilor că sunt „un cuplu aventuros”?

Bănuiam că singurul motiv pentru care Lauren și John călătoresc așa de mult este că nu pot avea copii, iar bănuiala mi-a fost confirmată pe când eram gravidă și ea a încetat să-mi vorbească. Am

întrebat-o pe una dintre celelalte asistente care e motivul și mi-a spus în șoaptă că era dificil pentru Lauren să fie în preajma femeilor însărcinate, după toate pierderile de sarcină. Am evitat-o, ca să-i las spațiul de care avea nevoie, și am avut grijă să nu pomenesc niciodată despre sarcină în preajma ei. La câteva luni după ce am pierdut copilul, Lauren a devenit iar brusc interesată de mine, purtându-se ca și când eram două surori ce se revedeau după multă vreme. A mers până într-acolo încât să-mi trimită la apartament un buchet uriaș de flori, în săptămâna pe care mi-am luat-o liberă ca să jelesc. Toată treaba asta m-a stânjenit, să ai în comun cu cineva ceva atât de urât și devastator. Poate că dacă am fi avut în comun niște cărți citite, pasiunea pentru machiaj sau interesul pentru un serial de la televizor – dar pântecele sterpe nu erau un motiv de conexiune. I-am ignorat invitațiile la cină pentru mine și pentru Seth, până când a încetat să ne invite. În cele din urmă s-au oprit și mesajele ei, iar acum abia dacă ne mai privim în ochi, în afară de cazul în care îmi freacă ridichea în legătură cu ceva.

Adevărul este că vacanțele fericite ale lui Lauren și poveștile cu soțul ei atent mă fac geloasă. Ea nu trebuie să-și împartă bărbatul cu nimeni și tânjesc după asta, la fel de mult cum încerc să-mi spun mie însămi că nu o fac. Lucrurile ar fi mult mai simple dacă n-ar exista în peisaj și celelalte două. Vacanțe oriunde am vrea noi, cine în public, unde ar putea vedea toată lumea ce cuplu minunat suntem, un soț care îți deschide ușa în fiecare zi, nu două zile pe săptămână. Chiar și cearta pe care am avut-o aseară putea fi evitată din moment ce, în esență, a fost provocată de această situație.

Abia îmi iau stetoscopul și bag în buzunar foarfecă pentru bandaje, când vine un mesaj de la Seth. Mă luminez imediat ce-i văd numele. Trântesc ușa dulapului și mă pregătesc pentru ce ar

trebui să fie un text cu scuze. Bineînțeles că o să i le accept; o să mă scuz și eu că am provocat această ceartă. Nu folosește la nimic să ținem supărare. Dar, când deschid telefonul, nu găsesc mesajul pe care mă așteptam să-l văd. Mijesc ochii la ecran și simt cum mi se usucă gura.

Am luat câte ceva. O să găsesc o scuză ca să scap de aici. Te iubesc.

Mă holbez la aceste cuvinte încercând să le găsesc sensul și apoi îmi pică fisa: mesajul ăsta nu era pentru mine. Seth a greșit, a trimis mesajul unui alt nume. Este foarte dureros să-ți dai seama că ai primit un mesaj pe care soțul tău l-a scris pentru altă femeie. Este și mai dureros când are permisiunea ta s-o facă. *Pentru care dintre ele este?,* mă gândesc cu amărăciune. Regina sau Hannah? Strâng pleoapele și bag telefonul în buzunar, apoi trag adânc aer în piept de câteva ori, înainte de a ieși pe ușă. Pot face asta. Am semnat pentru asta. Totul este în regulă.

•

În pauzele dintre pacienți, alternez între a citi mesajul trimis greșit de Seth, întrebându-mă din ce încerca mai exact să scape, și frunzărind fotografiile Reginei. Decid să-i trimit un mesaj lui Hannah – să văd dacă mai aflu ceva.

Bună! Sper că ești bine. Doar voiam să verific cum mai stau lucrurile.

Îl trimit și bag telefonul în buzunar, însă îl aud zbârnâind pe picior cinci minute mai târziu, când schimb perfuzia cuiva.

— Fir-ar am uitat să-l dau pe modul silențios, spun făcându-i cu ochiul pacientului, un bărbat între două vârste care a venit la spital cu dureri în piept.

— Uită-te cine e, scumpo, spune el. Știu cum sunteți voi, tinerii, cu telefoanele voastre.

Mesajul este de la Hannah. Îți mulțumesc de întrebare. Mă simt foarte bine! Când mai vii în oraș?

Mesajul ei este cam prea vesel. Data trecută când am văzut-o, a spus că Seth i-a ascuns contraceptivele, ca să rămână gravidă.

Totul este în regulă cu soțiorul? îi răspund la mesaj. Și apoi, după ce mă mai gândesc, adaug: Poate mai încolo, luna asta. Hai să ne vedem!

Totul e rezolvat . Și o să fie grozav.

Îmi îndes telefonul la loc în buzunar, cu o expresie încruntată. În momentul ăsta, Hannah este o femeie fericită. „Ia uite la tine, Seth", spun printre dinți.

Patru ore mai târziu, Seth încă nu și-a dat seama că a trimis greșit mesajul, cui nu trebuia. Nu-mi dau seama cum o să rezolve când lucrurile vor ieși la iveală. Cum descurcă cineva o situație ca asta? *Îmi pare rău, iubito, mesajul ăla era pentru altă nevastă.*

Cât despre Regina, este imposibil să stau deoparte acum, când știu că toate informațiile așteaptă acolo – pur și simplu plutind pe internet. De fapt este chiar înspăimântător că o persoană poate scotoci prin viața ta fără ca măcar să știi. Am studiat fotografiile și am vizitat paginile prietenilor ei, căutând comentarii pe care poate că le-a lăsat la postările lor. Vreau să știu mai mult – totul – chiar și felul în care interacționează cu oamenii.

— Ai stat cu telefonul ăla în mână toată noaptea…

Debbie, o asistentă între două vârste, se leagănă spre camera asistentelor, cărând în brațe un teanc de diagrame. Coada ei împletită în spic este de același galben intens ca sorii desenați pe uniformă. Mă întorc la telefon fără s-o iau în seamă, sperând că va înțelege aluzia. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am de-a face cu întrebările ei, mai

ales după ce Lauren m-a supus deja unui interogatoriu.

Debbie lasă dosarele pe masă și apoi se bagă în mine, ridicându-se pe vârfuri ca să arunce o privire în telefonul meu. Șoldurile ei late și sânii mi se lipesc de braț și îi arunc o privire care sper că spune *Dă-te de-aici!* Am cu unele asistente o glumă despre asta – dacă cineva devine prea băgăcios îi zici Debbie și-i spui să-și vadă de treabă.

— La ce te uiți? ciripește ea când îmi ridic coatele, ca s-o împiedic să se uite în ecran.

Unora le lipsește conceptul de spațiu personal. Îmi țin telefonul la piept, cu ecranul ascuns, și mă încrunt la ea.

— La o „fostă”, spune ea fără menajamente, încrucișându-și brațele la piept. Eu le verific tot timpul pe fostele lui Bill.

Debbie și Bill sunt căsătoriți de când trăiesc eu. Ce „foste” ar putea fi prin preajmă ca să reprezinte o amenințare pentru căsnicia lor adânc înrădăcinată? Aș vrea s-o întreb, dar s-o întrebi pe Debbie orice înseamnă ore de conversație. Însă mă împunge curiozitatea, așa că o întreb oricum.

— Ce vrei să spui?

— Oh, scumpo. Când ești pe lume de atât timp…

Mă înmoi la tonul vocii ei. Nu sunt singura femeie care suferă de incertitudini, care le lasă să o invadeze până când începe să se comporte irațional. Îmi compun în minte o întrebare care să nu dezvăluie nimic despre situația mea.

— Cum te descurci cu… îndoielile, dacă te iubește sau nu?

Debbie clipește spre mine, surprinsă.

— Nu pentru iubirea lui îmi fac eu griji, spune ea. Ci pentru a lor.

Cineva trece pe lângă noi, cu o cafea în pahar de plastic. Debbie așteaptă până dă colțul, ca să nu ne mai poată auzi, apoi continuă:

— Femeile pot fi foarte intrigante și disponibile, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Îmi aruncă o privire care spune că *ar trebui* să știu la ce se referă. Dar n-am avut niciodată prea multe prietene, doar pe Anna, de fapt, pe mama și pe sora mea. Dar, da, dacă dai crezare televizorului și filmelor, acestea zugrăvesc femeile în ipostaze care nu sunt demne de încredere.

— Probabil că da, îi răspund.

— Ei bine, eu le cred capabile de orice. Și pe mine, la urma urmelor. Știu de ce sunt capabilă.

Cap în cap, încerc să mi-o imaginez pe vesela și durdulia Debbie în ipostaza disponibilei la care se referă și nu reușesc.

Debbie se uită în jur, ca să se asigure că nu ne aude nimeni, apoi se apleacă așa de mult spre mine, că simt aroma gelului de duș cu parfum de flori de cireș pe care îl folosește.

— L-am furat de la prietena mea cea mai bună.

— Pe Bill? o întreb confuză.

Bill are un trup pântecos ca un butoi, așezat pe două picioare fusiforme și pe cap un rest de păr în formă de potcoavă. E greu de crezut că o femeie a fost vreodată nevoită să-l fure.

— Și tu încă, ăăă… te uiți pe profilul ei?

— Bineînțeles.

Debbie scoate o lamă de gumă din buzunar și-mi oferă jumătate. Dau din cap și pune lama pe limbă, perfect îndoită la jumătate.

— De ce?

— Pentru că femeile nu încetează niciodată să-și dorească ceva. Văd un alt bărbat arătos și de luat în seamă și asta le amintește de ceea ce le lipsește în viață.

Simt un gust amar în gură. Îmi doresc să fi luat jumătatea de gumă care mi-a fost oferită. Dacă Debbie își face griji în privința fostelor lui Bill, de acum 20 de ani, eu cât de mult ar trebui să mă îngrijorez în legătură cu femeile cărora soțul meu le-o trage regulat?

Chiar atunci îi bâzâie pagerul și-mi aruncă o privire crispată, în timp ce-l desprinde de la șold și se uită pe ecran.

— Trebuie să fug, păpușă. Vorbim mai încolo.

O privesc cum pleacă, legănându-se amplu în mers, în timp ce pantofii ei albi Reebok scârțâie la fiecare pas în lungul coridorului. Înainte de a ajunge la cotitura de lângă lifturi, se întoarce pe călcâie și mă privește în față. Își mișcă brațele pe lângă corp, mergând înapoi.

— Apropo, e chiar mai bine când le spionezi personal.

Îmi face cu ochiul și dispare.

Zgomotoasa, enervanta și băgăcioasa Debbie ar putea fi noua mea cea mai bună prietenă. Aud un *bing* venit dinspre telefonul meu mobil. Arunc o privire și zăresc o notificare în partea de sus a ecranului. Este de la aplicația de întâlniri pe care am descărcat-o. Regina ți-a trimis un mesaj.

UNSPREZECE

Ușa de la intrare se deschide și intră Seth, ducând două sacoșe mari cu de-ale gurii. Ah, este joi. Uitasem. În ultima vreme, nu mă gândesc decât la soțiile soțului meu. Undeva, pe drum, Seth a fost înlocuit. Îi zâmbesc. Știm amândoi că este forțat. Un buchet de trandafiri albi se odihnește în îndoitura brațului său. Trandafiri fără motiv sau trandafiri pentru că mi-a trimis un mesaj destinat uneia dintre cele două? În mod normal, m-aș grăbi să-l eliberez de toate pe care le cară, însă de data asta rămân unde sunt. Nici măcar n-are intenția de a-și explica mesajul trimis greșit. Și tot ce am așteptat toată săptămâna a fost ceva… orice. Sunt mohorâtă – și nici nu plănuiesc să mă prefac că aș fi în toane bune, de dragul lui.

Am luat câte ceva. O să găsesc o scuză ca să scap de-aici. Te iubesc.

Trăsăturile feței îi sunt relaxate, ochii, alerți. Împachetez un șervet și-l pun cu grijă pe grămada de lucruri uscate, privindu-l cum împinge ușa ca s-o închidă și cum vine agale pe hol, spre mine. Totul mă deranjează în comportamentul lui. Nu joacă rolul unui soț smerit.

— Pentru tine, îmi spune, întinzându-mi florile.

Rămân cu ele în mână câteva secunde, apoi le las deoparte, o să mă ocup mai târziu de ele. Iar sunt vraiște – părul e răvășit și uscat natural, în valuri. Port colanții mei preferați, cei cu o gaură în cracul drept. Îmi dau părul la o parte din ochi; el îmi întinde pungile, scuturându-le spre mine.

— Cina.

Are pe față un zâmbet aproape contagios, doar că mie nu-mi vine să zâmbesc. Mă întreb dacă e mulțumit de sine că a adus cina sau are niște vești bune. Este un risc să cumperi de mâncare fără să știi dacă gătesc sau nu ceva, dar presupun că bănuiește și el că sunt în grevă.

— De ce ești așa vesel?

Împăturesc ultimul șervet și ridic grămada, ca s-o duc în dulapul de prosoape. Seth mă plesnește ușor peste fund când trec pe lângă el. Îmi trece prin cap să-i arunc o privire ucigătoare, dar îmi țin capul drept și privesc înțepată înainte. De ce mă enervează eforturile astea ale lui? Cu câteva săptămâni în urmă m-ar fi delectat atenția pe care mi-o arată.

— Nu poate fi omul fericit când vine la fata lui?

Nu poate fi omul fericit când vine la unica lui fată?

Strâng buzele ca să nu spun tare cuvintele astea și mă prefac ocupată cu aranjarea prosoapelor în dulapul cu lenjerie.

Când termin cu rufele, ne așezăm la barul din bucătărie, să mâncăm. De când a intrat pe ușă n-am scos mai mult de câteva cuvinte, deși pare să nu observe. Sau poate că-mi ignoră tăcerea, ca modalitate de a pretinde că totul este în regulă. Mă uit la el cum scoate pe blat cutiile pătate cu grăsime, privindu-mă din când în când, ca să-mi cântărească reacția.

Mirosul de usturoi și ghimbir se ridică din cutii și îmi ghiorțăie stomacul. Se ridică să aducă farfurii, dar îi fac semn cu mâna să rămână pe loc.

— Nu-i nevoie, îi spun, aplecându-mă în față și trăgând spre mine o cutie cu pui cu usturoi.

Deschid capacul și prind cu bețișoarele o bucată de pui, privindu-l peste marginea cutiei, în timp ce mestec. Îmi ochește UGG-urile rezemate de blat, lângă mâncare, cu un aer amuzant derutat zugrăvit pe față.

— Mai întâi ramen, acum mâncare chinezească la pachet, îi spun. Data viitoare urmează pizza…

S-a vrut o glumă, dar vocea îmi este lipsită de emoție. Sună mai degrabă ca o amenințare, îmi zic în gând.

Seth râde, își trage scaunul de bar mai aproape de mine și se întinde după *lo mein.*

— Și cu pantofi incluși, spune el către UGG. Îmi place.

— Ca să fim cinstiți, UGG-urile sunt, practic, niște papuci.

Flirtez cu el și mi-e ciudă pe mine pentru asta.

— Nu știam că ești în stare să-ți dai voie să respiri, spune Seth.

Degetele de la picioare mi se încârligă în semn de protest. Simt nevoia să azvârl ghetele de pe blat și să aduc niște farfurii din dulap, dar mă încăpățânez să rămân unde sunt, privindu-mi soțul fără ocolișuri. Poate că vreau să mă concentrez să cunosc omul, în loc să impresionez bărbatul. Probabil că asta ar fi trebuit să fac de prima dată, încă de la început. În schimb am fost o gâscă proastă, plină de visuri și de convingerea că între noi este ceva aparte.

Las cutia cu pui pe blat și mă șterg la gură cu un șervețel anemic pe care mi-l întinde Seth. Abia acum observ că pe sub hanorac poartă un tricou pe care nu l-am mai văzut până acum. Când a fost ultima dată când l-am văzut pe soțul meu așa lejer, în tricou? În ultimul an, garderoba lui Seth a fost compusă din cămăși pentru costum și cravate, pantofi uzați și geci – Seth de la muncă. Seth cel însurat. Arată complet diferit în bascheți tociți și un tricou purtat. Simt ceva agitându-mi-se în pântec… Dorință? *Cineva cu care mi-ar plăcea să o ard,* mă gândesc.

— Arăți altfel în seara asta, spun.

— Și tu la fel.

— Poftim?

Sunt așa de pierdută în propriile gânduri, încât vocea lui mă alarmează.

— Și tu arăți diferit, repetă.

Ridic din umeri; este teribil de imatură reacția asta, dar ce-ar fi de spus? *Ți-am găsit nevestele și acum, că au nume și fețe, totul s-a schimbat? Nu mai știu cine ești? Nu mai știu cine sunt?*

Este dificil să așezi în cuvinte toate lucrurile pe care le-am simțit, așa că spun singurul lucru la care m-am gândit cu adevărat.

— Oamenii se mai schimbă…

Aproape că mi-e frică de felul degajat în care se uită la mine și apoi îmi amintesc că încerc să-mi pese cât mai puțin de ce crede el și să mă concentrez pe ce cred eu.

— Ai dreptate.

Ridică berea și o îndreaptă spre mine.

— Pentru schimbare.

Ezit doar un moment înainte de a ridica și eu sticla cu apă, ca să ciocnesc cu berea lui. Își ține ochii ațintiți spre mine în timp ce toastăm și sorbim fiecare din sticla lui.

— Hai să ieșim la o plimbare, îmi spune ridicându-se și întinzându-și brațele deasupra capului.

Tricoul i se ridică, lăsând la vedere un abdomen tonifiat, bronzat.

Îmi mut repede privirea, fiindcă nu vreau să fiu distrasă. Sunt o creatură sexuală – mă controlează prin sex, iar eu îl controlez pe el prin sex. Este un carusel de plăcere și sclavie care mi-a plăcut întotdeauna. Dar să fii subjugat de puță sau de păsărică te satură suficient cât să te orbească. Mama mi-a spus odată că o relație poate rezista aproape oricărei încercări dacă sexul este cum trebuie. La momentul ăla mi-a sunat superficial și ridicol, dar acum văd că exact asta s-a întâmplat cu Seth și cu mine. Într-o relație se întâmplă o grămadă de lucruri, probabil multora chiar trebuie să le dai atenție, dar ești prea ocupat să ți-o tragi ca să le mai observi și pe alea.

În prag îmi pun o geacă și o căciuliță pe cap. Mă întorc și dau de Seth holbându-se la mine, cu o expresie ciudată pe față.

— Ce e? îl întreb. Ce te uiți așa la mine?

— Nu-i nimic, spune el arătând un pic prostește că l-am prins în fapt. Doar mă bucuram de

priveliște.

Se apleacă și mă sărută ușor pe vârful nasului, înainte de a deschide ușa. Îl urmez în lift; mă furnică nasul. Ajungem tăcuți în hol și, când ieșim afară, mă ia de mână. Ce naiba i-a venit? Flirtează, își arată afecțiunea în public… Parcă ar fi alt bărbat. Când pășim pe trotuar, un sentiment îmi tremură undeva, în fundul minții, ceva ce uitasem. Alung gândul departe de mine. *Aici și acum,* îmi spun. *Fii prezentă aici și nu te mai gândi la nimic altceva.*

În mod normal, Seth și cu mine nu ne aventurăm afară din casă în zilele în care mă vizitează, pe de o parte pentru că preferăm să stăm în apartamentul meu și să fim împreună, pur și simplu. De cealaltă parte, desigur, este să nu fim văzuți de cineva care-l știe drept soțul Reginei. La început m-a enervat: încercam să-l scot afară, să mergem la restaurant sau la film, dar insista să rămânem acasă. Pe atunci nu mi se părea corect – eram soția lui legitimă, până la urmă. În cele din urmă am renunțat, resemnându-mă cu gândul că relația noastră va rămâne în spatele ușilor închise. Și iată-ne acum aici, pășind pe străzile umede din Seattle, cu mâna mea prinsă strâns în palma lui. *Bravo mie!*

Mă privește cu un zâmbet, de parcă ar fi o plăcere și pentru el, așa cum este și pentru mine. Plescăi cu cizmele prin bălțoace în timp ce ne croim drum spre o tarabă cu cidru, în piața Pike. Seth desfășoară dolarii din clipsul pentru bancnote, unul după altul. Lasă un bacșiș generos și îmi întinde un pahar de hârtie plin cu aur lichid. Clipsul pentru bancnote a fost un dar din partea mea, de acum câteva Crăciunuri. Nu l-am văzut folosindu-l până azi; cară mereu un portofel din piele, uzat, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Ne adăpostim cu băuturile sub o copertină și ascultăm un muzicant stradal care interpretează la scripcă o piesă a lui Lionel Richie. În timp ce sorbim din pahare ne uităm aproape timid unul la

altul și mă simt ca la prima noastră întâlnire – tensionată și nefamiliară. În seara asta este o schimbare între noi, o chimie nouă pe care n-am mai avut-o înainte. Îmi imaginez că am fi putut avea acest lucru tot timpul, dacă în căsnicia noastră ar fi fost două persoane în loc de patru. Legătura noastră s-ar fi întărit, în loc să se slăbească.

Seth mă trage mai aproape și mă sprijin de el, lăsându-mi capul pe umărul lui, fredonând și eu melodia. Sunt așa de băgată în el, încât atunci când îi sună telefonul simt vibrațiile pe picior. Seth, care își ține de obicei telefonul închis când este cu mine, bâjbâie prin buzunar cu mâna rămasă liberă. Mă înclin dezlipindu-mi trupul de el, ca să-l poată scoate, și iau cu grijă o gură de cidru. Îmi arde cerul gurii; apăs vârful limbii pe locul ars și aștept să văd dacă răspunde.

Când scoate telefonul din buzunar nu face niciun gest să ascundă ecranul de mine. Numele Reginei strălucește peste poza de fundal – o fotografie de grup a nepoților și nepoatelor lui, îmbrăcați în costume de Halloween. Îmi mușc buza și mă uit în altă parte, simțindu-mă de parcă aș fi făcut ceva greșit.

— Te superi? mă întreabă, ridicând telefonul.

Numele Reginei mă privește drept în față. Clipesc, confuză. Îmi cere permisiunea să răspundă la un apel de la altă soție?

Dau ca proasta din cap, mutându-mi iar privirea spre scripcarul care cântă acum cu mult entuziasm o piesă a lui Miley Cyrus.

— Bună, îl aud spunând. Da… Ai pus și unt de arahide? O să-l ia așa… OK, să mă ții la curent cum merge.

Vorbește cu Regina în fața mea. Este de parcă un vârf metalic mă înțeapă în centrul ființei mele, ascuțit. *Au, au, au.*

Strecoară telefonul la loc în buzunar, încurcat.

— Câinele nostru, îmi explică, privind violonistul cu un interes reînnoit. Este o cățea bătrână și bolnavă. Nu-și ia pastilele decât cu unt de arahide.

Seth are un câine.

— Oh!

Mă simt stupidă, stângace din punct de vedere emoțional. Am observat vreodată pe hainele lui păr de câine?

— Ce rasă este?

Rânjește cu rânjetul lui asimetric.

— Un ciobănesc de Shetland. O doamnă în vârstă de-acum – are probleme cu picioarele din spate. A făcut operație cu câteva zile în urmă și nu vrea să-și ia medicamentul.

Îl ascult fascinată. Cealaltă viață a lui, un detaliu pe care multă lume l-ar considera banal, dar eu mă atârn de el, vreau mai mult. Un câine. Ne-am gândit și noi la un moment dat să ne luăm câine, dar faptul că locuiesc în apartament ni s-a părut nedrept față de un animal – asta și programul meu de lucru.

— Cum o cheamă? întreb prudentă.

Mă tem că dacă voi pune prea multe întrebări o să-l reduc la tăcere sau o să se înfurie pe mine fiindcă sunt băgăcioasă. Dar n-o face.

Aruncă paharul într-un coș de gunoi care dă pe-afară și spune:

— Firimitură. Regina i-a dat numele ăsta. Eu voiam ceva mai clasic, de exemplu Lassie.

Râde când își aduce aminte și apoi îi face cu mâna unui copilaș care bolborosește „*Bună!*”, în timp ce trece pe lângă noi, în cărucul împins de maică-sa. Mă uit repede în altă parte. Nu pot privi în ochii copilașilor.

— Nu mi-ai spus niciodată cum o cheamă, îi spun.

Seth bagă mâinile în buzunare și mă privește fix.

— Nu ți-am spus?

— Nu. Și săptămâna trecută mi-ai trimis un mesaj care era pentru una dintre ele…

Dă capul pe spate și văd nesiguranța din ochii lui.

— Ce zicea?

Îi cercetez chipul, fiindcă nu-l cred.

— Știi foarte bine ce zicea, Seth.

— Iartă-mă, iubito. Nu-mi amintesc. Dacă așa am făcut, a fost o greșeală din partea mea și trebuie să fi fost foarte dureros pentru tine. Mă ierți?

Strâng tare buzele. Chiar nu există altă opțiune, nu-i așa? Aș putea să trag de asta și să mai stau bosumflată câteva zile, dar le ce ne-ar folosi? Dau din cap, forțându-mă să zâmbesc.

— Haide, spune el, întinzându-mi mâna. Să ne întoarcem. E frig rău.

Îl las să-și împletească degetele cu ale mele și dintr-odată mă trezesc că alerg pe stradă, ținându-mi căciula cu mâna și sărind peste bordură. Mă aud râzând în timp ce ocolim trupurile care avansează lent pe trotuar. El se uită în spate, la mine, și zâmbește timid, iar aripile infatuării îmi fâlfâie în pântec.

Ne sărutăm în lift, chiar dacă mai este cineva cu noi – o femeie între două vârste cu un Yorkie tremurând. Se trage cât de departe poate de noi, îngrămădindu-se într-un colț al liftului, ca și când am fi contagioși.

— Unde ai fost? șoptesc, cu buzele lipite de ale lui Seth.

— Aici, aici am fost.

Are respirația tăiată, ca și mine, iar mâinile scotocesc prin haina mea matlasată. Trage tare de fermoar, iar zgomotul izbucnește în spațiul închis al liftului.

În peretele de oglindă din spatele nostru văd chipul palid al femeii. Strânge geanta mai tare la piept și se uită fix la cifrele de deasupra ușii, dorind să se îndepărteze cât mai repede de noi.

Cățelul Yorkie scheaună. Râd gură în gură cu Seth, în timp ce el îmi trage haina în jos de pe umeri și îmi prinde sânii în palmă. Ușile se deschid și femeia iese. Apoi se închid și noi urcăm în continuare. Mi-a băgat mâna între picioare, desenând cercuri cu degetul mare. Când liftul se deschide la etajul nostru ne mișcăm deja în același ritm și nu vrem să ne oprim.

Mai târziu stăm întinși în pat, cu picioarele împletite și cu pielea umedă de epuizare. Seth trasează cu vârful degetelor o linie în sus și în jos pe brațul meu. Mă ghemuiesc lângă el, bucurându-mă de moment, uitând de tot, în afară de noi. Doar în seara asta. În seara asta o să uit. Mâine e o altă poveste. Și atunci îmi amintesc de chestia care mă deranja, care îmi înota în minte chiar acolo, la îndemână: mesajul Reginei.

Bună, Will,
Nu mă deranjează deloc complimentele! Am muncit din greu în facultatea de Drept – așa că zi-le.
Am mult de lucru în perioada asta, dar îmi fac timp pentru distracție. Ai zis că-ți plac drumețiile. Poate mergem împreună la un moment dat. Sunt OK și să ieșim să bem ceva, dacă preferi. Nepoatele și nepoții tăi sunt adorabili. Se pare că te pricepi la copii.
Vorbim,
Regina

Cu Seth sforăind încetișor lângă mine, citesc de trei ori mesajul ei către Will, înainte de a-mi scrie răspunsul. Vreau să aflu mai mult, să confirm, iar Will este singurul mod în care o pot face.

Hei, Regina,
Din moment ce mi-ai permis să-ți mai fac complimente, presupun că pot să-ți zic că ești uluitoare. Mi-ar plăcea mult să mergem împreună în drumeție! Și, da, nepoatele și nepoții mei sunt adorabili. Tu îți dorești copii? Îmi dau seama că e o întrebare foarte personală, dar cumva e important să știi asta când ieși la întâlnire cu cineva.

Will

N-au trecut decât câteva minute de când am trimis mesajul lui Will și ecranul telefonului așezat pe noptieră se luminează. Arunc o privire peste umăr la Seth și-l văd întors cu spatele la mine, sforăind. Ridic telefonul cu grijă și mă surprinde să văd o notificare: Regina mi-a trimis/i-a trimis lui Will un mesaj. E târziu și mă mir că este trează, dar apoi îmi amintesc că Seth mi-a spus că stă târziu noaptea, mult după ce merge el la culcare – lucrează mereu.

Will, ce faci la ora asta, de ce nu dormi? Se pare că ești și tu pasăre de noapte, ca mine. Nu pot deloc să dorm. Aproape de casa mea este un traseu de drumeție. Durează cam patru ore, dus-întors. Hai să mergem!

Și, da, vreau copii. Să vorbim și noi la telefon zilele astea.

Ținem legătura,

Regina

DOISPREZECE

E duminică și am venit să iau prânzul cu părinții mei. Mama e de negăsit. Tocmai am citit a zecea oară ultimul e-mail al Reginei pentru Will și trântesc telefonul pe blatul de la bucătărie. Îngrijorată să nu fi spart ecranul, îl întorc să văd pagubele. Spre ușurarea mea, nu are nicio crăpătură. Sunt destul de furioasă ca să-l mai trântesc o dată, așa că mă îndrept spre fereastră și mă uit la ceața care curge peste Golful Elliott, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Regina îl înșală pe Seth; tonul de flirt pe care-l folosește în mesajele trimise celui care crede ea că este Will este tot mai evident. Și, mai presus de orice, nu știu de ce l-a mințit că ar vrea copii. Chiar azi-dimineață i-a trimis o poză cu ea în costum de baie (probabil fiindcă îi place să fie flatată pentru cum arată). Mă irită de-a dreptul când mă gândesc că poza este din vreo vacanță cu soțul *nostru.* Nu știu dacă mă supără mai tare faptul că o să-l rănească pe Seth sau că trebuie să-l împart cu o femeie care nu-i poate rămâne fidelă și care comandă pizza, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să-i spun. Merită să știe.

O clipă mai târziu, tata intră în bucătărie cu o cutie de Cola Diet la subraț.

— Am găsit niște Diet din asta în frigiderul din garaj. E OK?

— E bună, îi răspund.

Deși nu e bună. Nu beau Cola Diet. Deschide o cutie și toarnă conținutul într-un pahar cu gheață. I-l iau din mână și sorb din el. Parfum: are gust de parfum. Sau poate că e doar gustul amar care îmi persistă în gură de la micul dejun, când am citit al patrulea mesaj al Reginei către Will. În sfârșit i-a spus că este divorțată, fără să dea detalii despre când sau de ce. Parțial e adevărat – Seth a divorțat

de ea ca să se căsătorească legitim cu mine, dar relația lor nu s-a sfârșit.

— Unde e mama?

Tata scoate o bere din frigider. Mie nu-mi oferă, pentru că nu e frumos ca o femeie să bea așa devreme, sau cel puțin așa mi-a zis mie.

— La magazin. Unde altundeva?

— La grupul de femei de la biserică, la Nordstrom, la gimnastică, cu Sylvie, la spa…

— Corect.

Îmi face cu ochiul și apoi începe să scotocească printr-un sertar după desfăcătorul de sticle.

— E acolo, îi spun, arătând spre sertarul cel mai apropiat de ușa spre grădină.

Părinții mei locuiesc în casa asta de 20 de ani și tata încă nu știe pe unde sunt puse lucrurile. Pe mama o învinovățesc pentru chestia asta, pentru că nu l-a lăsat niciodată să-și deschidă singur sticla cu bere.

De parcă m-ar fi auzit, mama dă buzna în bucătărie, cu sacoșele de plastic pline de cumpărături fâșâindu-i în mâini, cercetându-ne cu privirea de parcă am fi lupi hotărâți s-o mănânce.

— Ce făceați? ne întreabă.

O privesc cum lasă sacoșele jos și își aranjează părul cu mâna, un gest pe care-l făcea bunica atunci când era nervoasă. Prind o boare a parfumului ei: Estée Lauder, unul sau altul.

— Te bârfeam pe tine, mamă, ai sughițat?

Se atinge pe piept, încruntându-se.

— Unde e Seth? mă întreabă. Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi.

În seara asta, soțul meu este soțul alteia.

— Este în Portland până joi.

Știe deja, i-am spus ieri, când a sunat ca să întrebe pe unde e. Îi place să râcâie chestia asta, că el pune munca înaintea mea. Iau o gură din paharul cu Cola, iar bulele îmi sfârâie în nas. În mintea ei, se întâmplă așa pentru că nu mă străduiesc destul să fiu nevastă. Odată mi-a zis că faptul că am

serviciu îl face probabil pe Seth să stea mai mult timp plecat.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? am întrebat-o atunci.

— Simte că trebuie să concureze cu tine, să muncească mai mult. Locul femeii este acasă. Iar taică-tu n-a lăsat niciodată o întâlnire de afaceri să-l împiedice să ajungă acasă la ora cinei, a replicat.

Tata nu știe nici unde e desfăcătorul de sticle, aș vrea să-i zic. Mă gândesc la ultima cină pe care am preparat-o pentru Seth – n-a deschis el sticla de vin de pe masă? Ba da, și a știut și în ce sertar este tirbușonul.

— Chiar ar trebui să te gândești să mergi la sală, ca să-ți mai umpli timpul.

Ah, am trecut la ridiculizarea corpului meu. Își clătește mâinile la robinet, aruncând o privire înapoi, ca să-mi evalueze coapsele. Mă împing în vârfuri, ridicându-mi coapsele de pe scaun, așa încât să nu pară prea late.

— Seth face ce-ar trebui să facă un bărbat, o mustră tata pe mama. Muncește din greu ca să-și facă un viitor, să aducă ce trebuie în casă.

Tata, luându-mi partea și propovăduind patriarhatul – totul într-o singură frază. *Bravo!*

Totuși îi zâmbesc recunoscătoare. Am mai multe probleme nerezolvate cu mami decât cu tati. Nu contează că am un fond fiduciar și un job stabil care plătește ipoteca pusă pe apartamentul nostru. Seth este cel care muncește să aducă bani în casă pentru familia lui – pentru toate trei, de fapt.

— Bineînțeles, spune mama repede. Doar că ar fi drăguț să-l mai vedem și noi din când în când. Michael a trecut pe aici weekendul trecut, cu sora-ta. A fost promovat și i-a cumpărat un BMW nou. O să se ducă în Grecia de aniversarea lor de trei ani.

Mama anunță toate astea de parcă ei i-ar fi cumpărat cineva mașina aia și ea ar merge în Grecia. Asta este normalitatea mea; trăiesc în

umbra vieții minunate a soră-mii. Dacă aș fi făcut prima un copil, ea ar fi trăit în umbra mea, dar, vai, n-am avut sorți de izbândă.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Vă las pe voi, găinușelor, cu treburile voastre de femei.

O sărută pe mama pe obraz și se retrage în birou.

— Treburi de femei, spun cu voce tare. Ar trebui să fertilizăm ouăle sau le fierbem?

Aude dezgustul din vocea mea și mă ușuiește imediat.

— Știi ce a vrut să spună.

— Mamă, oftez. Chiar știu… și asta mă și deranjează.

Mă privește sever, iar ochelarii în formă de ochi de pisică reflectă lumina care intră pe fereastră.

— Nu înțeleg ce te-a apucat, spune ea.

Are dreptate. De obicei nu spun chestiile astea. Hannah m-a apucat… și Regina. Adânc, adânc de tot în mine. Mă uit fix la paharul de Cola Diet, pe jumătate gol, și lacrimile îmi înțeapă ochii, apoi mă ating ușor pe urechea aproape vindecată. Poți să-i dai totul unui bărbat, tot ce ai, cel din urmă lucru, și tot vei sfârși cu o ureche rănită. De ce le-am căutat pe celelalte soții ale lui Seth? Am stricat totul. *Dar pentru cine?,* mă întreb. *Pentru tine sau pentru Seth?* Acum nimic nu mi se mai pare corect, nici măcar căsnicia părinților mei. Sunt ruptă în bucăți și îmi pigulesc relația de parcă ar fi o crustă de rană. Mă gândesc la mesajele Reginei către Will. Am trecut prin ele în ultimele câteva zile, citindu-le iar și iar, până când i-am memorat și stilul de a scrie. Este directă, dar flirtează, dă atenție fiecărui lucru mărunt pe care îl spune. E dependentă de detalii. Asta pentru că Seth este prea preocupat cu cele trei relații ale lui ca să observe detaliile? Regina, care s-a înscris pe site-uri de întâlniri, care este dornică să-i scrie unui bărbat pe nume Will, doar pentru că el îi spune ce ar vrea ea să audă. Oare eu urmez? O să devin așa

de dezamăgită de căsnicia mea, încât o să caut relații în altă parte? Măcar dacă nu mi-ar fi murit copilașul. N-ar mai fi existat Hannah, Regina ar fi fost tot mai distantă, nevasta care comandă pizza, iar eu l-aș fi avut în întregime pe Seth. L-am dezamăgit în cel mai important aspect și a trebuit să-și caute pe cineva care să-i ofere ce nu i-am putut oferi eu.

Mama lasă în fața mea un platou cu salate, roșii cherry din grădina ei, de un roșu turbat, printre verzituri. Mai am încă o șansă. Aș putea s-o arăt pe Regina așa cum este. Seth și-ar da seama că am cele mai bune intenții și că sunt adevărata lui campioană. Nu și-a dat seama încă ce preț plătește pentru stilul ăsta de viață: ieșirile violente sunt doar unul dintre modurile în care i se manifestă stresul. Nu ar conta că nu pot să-i dăruiesc copii. O să-i las asta lui Hannah. Și, în plus, ea o să fie ocupată cu copilul. Nu se știe că proaspetele mame își neglijează soțul odată ce au de îngrijit o făptură mică? O să izbândesc acolo unde o să eșueze ea.

M-am decis. Știu ce am de făcut. Dacă n-o pot învinge pe Hannah, o s-o învinge pe Regina. O să reduc cuibul de la trei la două.

Bună, Regina,

Îmi place mult Tom Waits. L-am văzut într-un concert, acum câțiva ani. A fost probabil concertul meu favorit din toate la care am fost. Îmi pare rău să aud că te-ai despărțit. Sora mea a trecut printr-un divorț și încă e distrusă după experiența asta. Mă bucur că tu ești bine și gata s-o iei de la capăt! Pierderea lui este câștigul meu. Nu te supăra că te întreb, dar de ce ați decis să puneți capăt lucrurilor? Ai vreun regret în legătură cu mariajul tău? Cât despre mine, n-am mai avut de ceva vreme o relație serioasă. Dar acum sunt gata să mă liniștesc (așa cred). În weekendul ăsta mă duc în vizită la sora mea, în Montana – tu ce faci?

Vorbim,

Will

TREISPREZECE

Jalnic. Nici măcar să mă cert ca lumea cu bărbatul nu sunt în stare.

Am repetat în minte conversația noastră, cea pe care am avut-o după ce am plecat de la ai mei. L-am sunat pe Seth imediat ce am ieșit de la ei de pe alee. Voiam să-i spun ce bine ne-am simțit împreună, cât de mult mi-a plăcut să fiu cu el noaptea trecută, dar m-a direcționat spre căsuța vocală. M-a sunat 20 de minute mai târziu, când intram în liftul din bloc.

— Hei, a spus. Eram într-o conversație la telefon…

Nu i s-a mai auzit vocea și am lipit mai mult telefonul de ureche, cât să aud cuvântul „… părinți…”

Părinții lui Seth: nu i-am cunoscut. Stilul lor de viață presupune să iasă cât mai puțin în lume și rareori călătoresc în afara statului Utah. Când ușile liftului s-au deschis și am putut ieși, mi-a venit o idee. I-am sugerat-o și lui Seth.

— Ar trebui să ne ducem în vacanță în Utah! De când nu ți-ai mai văzut familia?

Mă așteptam să-i placă mult propunerea și să folosească imediat ocazia asta ca să ne petrecem timpul pe care îl aveam la dispoziție acasă la el, dar reacția lui m-a șocat, vocea i s-a răcit brusc.

— Nu, a spus, apoi a urmat un oftat adânc, ca și când aș fi fost copil.

Seth evitase o întâlnire față în față cu părinții lui în cei doi ani de când eram împreună. „Familia mea e praf”, spunea mereu. „Sunt oameni ocupați”. Zicea „ocupați” de parcă eu nu sunt ocupată, de parcă eu n-aș putea înțelege vreodată cerințele din viața lor.

— Dar ai frați vitregi! am pledat eu. În mod sigur își vor face timp. Mi-ar plăcea să-i cunosc…

Seth mi-a retezat-o cumva agresiv și ne-am certat până când eu am cedat. Asta fac ca să nu-i ies din grații lui Seth – cedez. N-o să fiu ticăloasa cicălitoare. N-o să fiu nevasta dificilă. O să fiu favorita, cea care îi face viața mai ușoară. Aia care se oferă voluntar să i-o sugă, ca să-i ușureze zilele proaste, și geme de parcă ei i-ar face plăcere.

Adevărul este că nici măcar nu sunt sigură că vreau să-i întâlnesc pe ai lui. Sunt poligami, pentru numele lui Dumnezeu. Oricum, nu sunt ca noi. Trăiesc cu toții grămadă și poartă haine ciudate și cresc copiii împreună, de parcă ar fi o vizuină de iepuri în călduri. Cum ar fi s-o privești în ochi, zi de zi, *pe cealaltă femeie,* să speli vase și să schimbi scutecele copiilor știind că și-a înfipt ghearele în spatele bărbatului tău noaptea trecută, amețită de plăcere. Mi se pare așa de aiurea, dar cine sunt eu să vorbesc? Motivul pentru care n-am spus adevărul niciunei prietene și nici familiei este că li s-ar părea cu totul aiurea.

Dar, oricum, sunt părinții lui și, ca principiu, ar fi normal să-i cunosc. Mi-am câștigat acest drept. Îmi trece prin minte un gând care mă face să mă simt destul de incomod: dacă au cunoscut-o deja pe Hannah? Mi-ar spune Seth, oare, dacă ar fi așa? După reacția lui, când m-a lăsat sângerând, mi-e prea frică să întreb.

Îmi torn un pahar cu vin, al doilea într-o oră, și mă îndrept spre living, ca să mă uit la ceva la televizor. Singurul lucru pe care-l găsesc de văzut sunt niște episoade dintr-un reality show de rahat, pe care l-am văzut deja. Într-un fel, viața mizerabilă pe care o au starurile din emisiunile astea mă face să mă simt mai bine în legătură cu viața mea. Există ceva fad și insipid la femeile de plastic din emisiunile astea, în ciuda faimei și averii lor – indiferent dacă le merită sau nu. Există o rază de speranță pentru noi, restul. *Suntem toate niște distruse, absolut fiecare dintre noi,* îmi spun.

Dar 20 de minute mai târziu îmi dau seama că nu pot fi atentă. Închid televizorul și mă uit țintă la perete, cu furia încă mocnind. Mă duc la dulapul de pe hol ca să recuperez felicitările trimise de ai lui de-a lungul anilor, opt în total, și cercetez semnătura din josul textului. Felicitările sunt comune, flori sau ursuleți în fața florilor – toate la fel, cu nimic personal în ele în afară de numele lor, mâzgălite în grabă: Perry și Phyllis. Pare ciudat, nu-i așa? Poate că nu mă știu, dar ar putea, cel puțin, să-și exprime dorința de a mă cunoaște. *Abia așteptăm să te vedem! Te îmbrățișăm!* Sau poate chiar: *Seth spune atâtea lucruri minunate despre tine.* Mă gândesc la felicitările pe care le-am trimis eu lor, dorința arzătoare pusă în rândurile pe care le-am scris, în care le spuneam despre apartamentul nostru din Seattle și – înainte de pierderea sarcinii – numele alese pentru copil. Acum mă simt ca o proastă din cauza asta, să împărtășesc cu ei toate amănuntele astea și nici să nu facă efortul de a-mi răspunde. Aș vrea să le întreb pe Hannah sau pe Regina despre ei – ce cred ele, dacă au avut vreodată o interacțiune mai profundă.

N-am reușit nici măcar să corespondez cu mama lui, cu toate că i-am cerut în repetate rânduri adresa de e-mail. Îmi imaginez că, dacă am fi putut realiza un fel de conexiune online, am fi făcut niște progrese. Seth îmi spunea mereu că mi-o trimite, dar nu a făcut-o niciodată.

În ziua de dinaintea nunții, Perry, tatăl lui, a fost nevoit să se opereze de urgență la vezica biliară, iar maică-sa n-a vrut să-și lase soțul singur. Nu înțelegeam care e problema, din moment ce mai erau încă patru neveste care să aibă grijă de el, nu?

— Este soția lui legitimă. Trebuie să fie acolo să supravegheze lucrurile în cazul în care intervine ceva, mi-a spus Seth.

După ce au lipsit de la nuntă, au promis că vor veni de Crăciun, dar atunci maică-sa a făcut

pneumonie. De Paște a avut un streptococ în gât, iar la Crăciunul următor a mai intervenit ceva. Când am pierdut copilul mi-au trimis flori pe care le-am aruncat direct în gunoi. Nu voiam să existe nimic care să-mi amintească ce s-a întâmplat. Mi-au trimis mereu o felicitare de ziua mea, cu 50 de dolari împăturiți înăuntru.

Termin paharul cu vin și deschid profilul de Facebook al Reginei. Poate are undeva niște poze cu ei. E o încercare cu bătaie lungă, dar merită osteneala. Seth nu are nicio poză cu părinții lui. Spune că nu le plac aparatele de fotografiat și telefoanele mobile și din motive legale nu fac deloc poze împreună. Exact așa cum am crezut, profilul Reginei nu dezvăluie nicio informație. Nici cel al lui Hannah. Nu știu dacă ar trebui să mă simt ușurată sau și mai supărată.

Frustrată, îmi mut privirea de la MacBook. Dacă vreau răspunsuri este un singur lucru pe care îl pot face, iar asta presupune să acționez în continuare pe la spatele lui Seth. Un mesaj în căsuța poștală mă anunță că Regina i-a răspuns lui Will. Intru pe site cu un sentiment de anxietate. Mă tot întreb când îi va cere să se întâlnească și încerc să mă hotărăsc ce îi voi spune, dar până acum pare OK s-o luăm mai încet. Mesajul este lung. Trec la ceva mai tare decât vinul, îmi torn niște vodcă și mă așez confortabil pe canapea, sugându-mi buza de jos în timp ce citesc.

Bună, Will,

Abia am ajuns acasă după o zi plină de întâlniri. Sunt terminată. Probabil o să comand ceva de mâncare și o să mă uit la Netflix. Este foarte drăguț că îți vizitezi familia în weekendul ăsta, să vă distrați!

Căsnicia mea… hmm, a fost o încercare dură. Ne-am străduit din greu timp de câțiva ani, probabil chiar și după ce am știut amândoi că s-a terminat. Până la urmă, eram pur și simplu două persoane foarte diferite, care voiau lucruri diferite. El s-a căsătorit acum cu altcineva… și e fericit, din câte aud. Câteodată mă deranjează că a

reușit să se detașeze așa de repede, în timp ce eu am avut nevoie de timp ca să mă vindec, dar presupun că fiecare gestionează altfel lucrurile. Ultima ta relație de ce s-a terminat? Ați fost mult timp împreună?
Regina

Mă uit țintă la ecran, îndelung, contemplându-i vorbele. *Oameni diferiți care voiau lucruri diferite.* De ce minte? Ce are de câștigat din începerea unei relații cu un bărbat cunoscut pe internet? Știu răspunsul înainte de a-mi termina gândul: este singură. Atenția lui Seth se subțiază pe zi ce trece și câteodată pare că nici n-ar exista, așa că atenția pe care i-o acordă un străin ar satisface o nevoie profundă de a fi văzută… și auzită. Dar, dincolo de motive, treaba este că *îl înșală.* Iar Seth habar n-are. Închid laptopul și mă uit pe fereastră. Mă gândesc să ies la o plimbare; devii claustrofob în zgârie-nori. Poți petrece zile întregi mergând la sala din clădire și trecând pe la automate ca să-ți iei ceva de băut, în loc să mergi câteva străzi până la magazin, și te poți uita zile la lumea de sub tine, în loc să te aventurezi în mijlocul ei. Mi-am dat seama că prefer tot mai mult să stau în casă când nu mă duc la serviciu și sunt tot mai puțin tentată să înfrunt burnița, dacă nu am un motiv solid. Înainte de asta, în vechea mea viață, n-ai fi putut să mă ții în casă. Dacă eu m-am schimbat așa de mult în ultimii ani, poate așa s-a întâmplat și cu Regina. Poate că și-a dat seama că nu mai vrea să fie cu Seth, iar ăsta e felul ei de a testa lumea întâlnirilor online. Caz în care mesajele ei către Will sunt un lucru bun. Cel puțin pentru mine. Dacă îi spun lui Seth ce știu despre ea, o să am o grămadă de explicații de dat. Decid să nu-i zic nimic. O să aștept să văd ce-i mai scrie lui Will, înainte de a lua o decizie. Trec iar prin posturile TV și după zece minute mă opresc la una dintre emisiunile acelea despre relații pe internet. Sunt aduși laolaltă doi oameni care au interacționat

exclusiv pe internet și adeseori află că unul sau celălalt a mințit îngrozitor. Ezit, gândindu-mă la „Will” și la pozele vărului meu încărcate pe site. Ceea ce arată oamenii pe net este rareori adevărat în viața reală. Dacă vreau să știu cine este cu adevărat Regina Coele, trebuie să o văd în realitate, așa cum am văzut-o pe Hannah.

Sun la firma de avocatură Markel & Abel și îi spun recepționistei că aș vrea să programez o întâlnire cu Regina Coele. Mă pune în așteptare și, cât stau la telefon, simt cum mi se răsucește ceva în stomac. Mă întreb ce naiba fac. Toată treaba asta nu e genul meu; ani de-a rândul am acceptat totul în tăcere… supusă. Dar acum e prea târziu; am deschis prea multe uși, iar dorința arzătoare de a ști învinge rațiunea. Recepționista mă transferă la secretara Reginei, care îmi spune că prima dată disponibilă pentru întâlnire este în trei săptămâni de azi înainte. Simt un val de dezamăgire. Trei săptămâni par o eternitate.

— Ești sigură cu un există niciun loc mai devreme? o întreb.

— Mă tem că nu există. Domnișoara Coele are totul ocupat. Vă pot pune pe o listă de așteptare, dar, să fiu cinstită, rareori avem anulări.

Vorbește pe nas și foarte direct – o Hermione Granger reală, dacă aș fi auzit vreodată una.

— În regulă, oftez la telefon. Se pare că n-am de ales.

— Atunci o să vă trec în sistem cu câteva informații de bază, îmi spune ea.

Aud zgomotul făcut de tastatură și apoi începe să-mi pună întrebări.

Îi spun că mă cheamă Lauren Brian și sunt din Oregon. Când mă întreabă care este scopul întâlnirii, îi spun că vin în legătură cu un divorț și dintr-odată ceva se schimbă, are vocea mult mai amabilă. Atât de amabilă, încât mă întreb dacă nu a trecut și ea printr-un divorț. Gândul de a divorța de Seth mă face să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Nu vreau să divorțez de el – îl vreau doar pentru mine. Dar mai întâi trebuie să aflu natura relației lui cu Regina. Secretara îmi mai pune câteva întrebări – dacă avem și copii, dacă am semnat un contract prenupțial, de cât timp suntem căsătoriți?

— Nu vă faceți griji, îmi spune la final. Domnișoara Coele este unul dintre cei mai competenți avocați din Oregon.

Competenta Regina. Mă întreb dacă cineva m-ar descrie pe mine ca fiind cea mai competentă asistentă medicală din Seattle? Lo cel mai probabil nu ar face-o.

Când închid telefonul mă duc direct la bar și îmi pregătesc o vodcă cu suc. Sunt singură, îmi dau seama în timp ce cuburile de gheață se scufundă în vodcă. Singură și tristă. N-ar trebui; sunt tânără și plină de viață, iar ăștia sunt cei mai buni ani ai mei. *Toate astea sunt necesare,* îmi spun în gând, alungând vina care mi se strecoară în preajmă. *Trebuie să descurci lucrurile astea.*

PAISPREZECE

Mă gândesc la Hannah toată dimineața. A devenit o obsesie să mă întreb pe unde e și ce face. Nu mai dorm bine; chiar și după ce iau somniferele prescrise de medic mă trezesc în mijlocul nopții, cu trupul acoperit de o peliculă de sudoare. Am uitat ce înseamnă propria fericire. Cum mă definesc eu, ca persoană. Acest val de emoție a fost provocat de ultimul mesaj al Reginei către Will, în care îl întreba ce-l face cu adevărat fericit. Am răspuns ce-ar fi răspuns el: familia, jobul. Dar când am schimbat rolurile și am analizat ce mă face *pe mine* fericită, n-am fost în stare să vin cu un răspuns bun. Știu ce-l face fericit pe Seth și știu că sunt fericită când este și el, dar nu arată lucrul ăsta exact faptul că mi-am pierdut complet identitatea și mă identific *cu* el? Am devenit femeia aceea – aia pe care o face fericită fericirea altora. Este dezamăgitor pentru mine, am uitat complet de mine însămi. Când Seth m-a descoperit acolo, în cafenea, eram pe cale de a obține niște calificări. Metaforic, aveam caș la gură, eram complet lipsită de experiență. Câteodată mă întreb dacă și-a dat seama de asta și dacă acesta a fost motivul pentru care m-a ales. Cât de ușor convingi o tânără îndrăgostită că poate face imposibilul, din punct de vedere emoțional. Iar căsniciile multiple sunt, în toate aspectele lor, imposibile pentru inimă și minte. Dar sunt hotărâtă. Seth și cu mine am scăpat hățurile; felul în care m-a îmbrâncit data trecută demonstrează lucrul ăsta. Ne putem reîntoarce unul la altul – dar trebuie ca Regina să dispară din peisaj.

Decid să fac o plimbare, ca să-mi limpezesc mintea. Probabil că este prea frig, dar am stat prea multă vreme cocoloșită în apartamentul ăsta, cu gândurile mele. Dacă aș avea o prietenă alături, lucrurile ar sta diferit. Cineva în care să mă încred,

din a cărui înțelepciune să mă inspir. Dar secretul căsniciei mele mă împiedică să dezvolt relații profunde. Sunt prea multe întrebări, prea multe minciuni pe care trebuie să le spun inevitabil. Este aproape comic să crezi că cineva îți poate da sfaturi într-o chestiune atât de bizară precum căsnicia multiplă: *Fii alături de celelalte neveste! Amintește-ți să i-o sugi de câte ori poți, ca să fii favorita…*

Îmi arunc pe umeri cea mai călduroasă haină și îmi strecor picioarele în ghetele de ploaie, apoi mă îndrept spre Westlake Center. Trunchiurile copacilor din piață sunt vopsite într-un albastru-cobalt, în cinstea celor de la Seahawks. În timp ce îmi croiesc drum printre ele, zăresc cu coada ochiului un stand care vinde vin fiert și alune prăjite. Am băut deja prea mult astăzi, dar o ceașcă de vin fiert n-o să-mi facă rău. În timp ce aștept la rând, îmi spun că probabil l-au fiert până n-a mai rămas și vin.

Comand un pahar mare și plec cu băutura aburindă către magazinele de pe cealaltă parte a străzii. Sunt gata să traversez, când aud că mă strigă cineva. Mă răsucesc și cercetez chipurile din preajmă, surprinsă. Nu știu prea multă lume în oraș. Cei mai mulți stau cu capul plecat, din cauza ploii și, în timp ce stau țeapănă pe trotuar, trec cu toții pe lângă mine în turmă, împingându-mă, ca să traverseze mica intersecție.

Și apoi o zăresc, cu părul ei de un blond neverosimil de perfect îndesat sub o căciulă și sub gluga trendului de un roșu-intens. Arată nevinovată și nerăbdătoare, precum varianta hipster a Scufiței Roșii.

— Hei, m-am gândit eu că tu ești.

Lauren se apropie, cu fața rozalie de efort sau de frig. Îmi pune o mână pe umăr, aplecându-se ca să-și recapete suflul.

— Am alergat să te prind din urmă, îmi spune. Erai în lumea ta, n-ai auzit când te-am strigat.

— Îmi pare rău, îi spun, uitându-mă peste umăr.

Semaforul s-a făcut iar roșu și am ratat șansa de a traversa. Minunat. Asta înseamnă că sunt blocată în intersecție cu Lauren timp de alte câteva minute.

— Ăăă… și ce faci aici? o întreb.

Aproape că mă aștept ca soțul ei, John, să apară de undeva din mulțime, cu zâmbetul lui prefăcut lipit pe față. John zâmbește încontinuu, cerșind lumii să-l placă. *Sunt un tip de treabă! Uitați-vă cum zâmbesc!* Poartă și el căciulă, mereu cu trei zulufi perfecți atârnând strategic pe frunte. Mă uit în jur obosită. Ultimul lucru de care am nevoie acum e parada lor de cuplu fericit.

— Oh, m-am gândit să mă plimb nițel prin centru, îmi răspunde ea. Să-mi iau și ceva de mâncare.

— Unde e…

— La muncă, răspunde repede.

Ceva se izbește de mine și vinul fiert se revarsă din pahar, direct pe haină. Mă împiedic, incapabilă să mă țin pe picioare. Lauren mă prinde înainte să mă prăbușesc, îi zâmbesc recunoscătoare și mă îndrept.

— Pfui, spune ea. Câte de-astea ai băut?

Vrea să fie amuzantă și evident că habar n-are că mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei trăgând la măsea, însă ceva din vocea ei mă înfurie.

— Nu trebuie să judeci dracului așa pe oricine, o reped.

Arunc restul de vin pe trotuar și merg hotărâtă să arunc paharul gol la coșul de gunoi. Nu mai e loc, dă pe-afară. Pun paharul gol în vârf și mă întorc să aștept verdele la semafor. Lauren arată de parcă aș fi plesnit-o, zâmbetul timid i-a pălit. Imediat mă simt vinovată. Chiar a fost foarte drăguță și uite-mă pe mine cum îmi vărs frustrările peste tot.

— Îmi pare rău, îi spun, ridicând mâna în dreptul capului. Am avut o zi de tot rahatul.

Ascultă, ai vrea să mergem să bem ceva?

Încuviințează fără o vorbă și dintr-odată, dincolo de problemele mele, văd ceva diferit și pe chipul ei. Nici ea nu e fericită; ceva este în neregulă. Oftez. Ultimul lucru de care am nevoie azi e să fac pe psihologul altcuiva.

— Bine, atunci, spun uitându-mă prin jur. E o cârciumă într-acolo sau putem să mergem la un bar adevărat, unul cu chestii grele.

Se gândește câteva secunde, apoi dă din cap, hotărâtă:

— Chestii grele.

— Bine. Știu unde sunt cele mai bune locuri. Hai după mine.

•

O conduc pe lângă localurile pentru turiști și restaurantele bine luminate către Post Alley, unde cotim la stânga. Trebuie să trecem de zidul de gumă[1], unde Lo strâmbă din nas când simte mirosul grețos de dulce al gumelor pe jumătate mestecate.

— Scârbos, o aud spunând. Nu-mi vine să cred că asta e atracție turistică. Ce naiba au pățit oamenii ăștia?

— Iar ești scorțoasă, îi strig peste umăr.

În dreapta noastră, o adolescentă se preface că linge movilițele de gumă, în timp ce prietena ei o pozează, iar Lauren se cutremură.

Traficul pietonal se împuținează și curând rămânem singure pe alee. Lauren vine mai aproape de mine, de parcă i-ar fi teamă că o să fim jefuite.

— De când trăiești aici? o întreb.

Are gura îngropată în fular; singurul lucru vizibil este nasul cu vârful roșu.

— De patru ani.

Dau din cap. Patru ani înseamnă că ești destul de nou în oraș. Încă încerci să-ți dai seama ce străzi trebuie să eviți și încă mergi la restaurantele de rețea.

— Tu te-ai născut aici? mă întreabă.

— În Oregon, dar părinții mei s-au mutat aici când eram mică.

O conduc pe o altă alee și ne oprim în fața unui perete de iarbă.

— Îți place aici? o întreb.

Lo evaluează locul cu precauție, apoi dă din cap. Interiorul barului este luminat cu becuri roz-strălucitor care se întind de-a lungul pereților și pe tavan. Este genul de loc pe care cineva l-ar putea numi ponosit. Prima dată când am venit aici, Seth a spus că are o atmosferă pe porno din anii 1980. A fost una dintre puținele dăți când ne-am afișat împreună în public și imediat ce am intrat cu Lauren pe ușă mi-am dat seama că m-a adus aici probabil pentru că erau mici șanse să fim văzuți de vreunul dintre cunoscuții lui.

Găsim o măsuță în colț și începem să ne descotorosim de fulare și haine. Încerc să n-o privesc, pentru că nu știu de ce fac asta, în afară de faptul că am văzut ceva trist în ochii ei, ceva care se potrivește cu felul în care mă simt eu. Îmi spun că, dacă aduce în discuție faptul că nu avem copii, mă ridic și plec. Pentru început comand niște shoturi. Avem nevoie de ceva să spargem gheața, și repede.

— Ce bei de obicei?

Mă aștept să spună ceva de genul rosé sau șampanie, dar ea zice „whisky”, direct și fără ocolișuri, iar apoi dă peste cap shotul ei de parcă ar fi la petrecerea vreunei frății din facultate. *Drăguț.*

Comandăm cartofi prăjiți, dar când ajunge mâncarea avem deja fiecare la bord câte trei shoturi și suntem destul de cherchelite. Lauren nu-și dă seama cum să deschidă capacul de la ketchup și, printre chicoteli, scapă sticla pe jos. O recuperează și încearcă să deschidă capacul cu dinții.

— Și ziceai că sunt scorțoasă, îmi spune privindu-mă pe deasupra sticlei.

— Ești beată, îi răspund, înmuind un cartof în ketchup și îndesându-mi-l în gură. Tabloul tău de viață-perfectă nu te lasă să fii altfel decât scorțoasă.

Lo fornăie.

— Atâât de perfectă.

Închide ochii, cu o expresie exagerată pe față.

— Nu e ce crezi tu.

— Ce vrei să spui? întreb.

Știu că a băut mai mult decât ar fi trebuit, dar n-o opresc când începe să vorbească. Dacă o să regrete că mi-a spus chestii, poate s-o facă mâine, când n-o să mai fiu în preajmă.

— Chiar vrei să știi?

— N-aș fi întrebat dacă n-aș fi vrut, îi răspund.

Se joacă cu șervețelul, rupându-l în două și apoi mototolindu-l în pumn. După ce-l distruge de tot, aruncă în paharul cu apă hârtia smotocită. O privesc plutind, înainte să-mi ridic ochii spre chipul ei.

— Mă înșală, spune. Tot timpul. Călătoriile în care mergem sunt întotdeauna după ce-l prind. Probabil ca să mă câștige înapoi.

Nu știu ce să spun, așa că mă uit la ea ca proasta, până vorbește din nou.

— Totul este o farsă. Eu sunt o farsă. Am crezut că, dacă o să avem un copil, lucrurile vor merge mai bine, că o să ezite să distrugă familia, dar apoi mi-a fost greu să rămân gravidă și chiar și mai greu să păstrez copilul în pântec. Acum nu mai pot avea copii deloc și asta e realitatea mea.

Mă întind peste cartofii prăjiți și paharele de shoturi și-i ating mâna – ușor la început, apoi o prind într-a mea.

— Îmi pare rău, îi spun, cu toate că vorbele îmi sună artificial și inutil chiar și pentru urechile mele. Te-ai gândit să-l părăsești?

Scutură din cap. Are nasul stacojiu și e pe cale să înceapă să plângă.

— Nu, nu pot. Îl iubesc.

Asta mă face să-mi retrag mâna și să mă uit țintă în farfuria cu restul de cartofi. Sentimentul ăsta îmi este foarte familiar, nu-i așa? Să nu știu dacă ar trebui să-l părăsesc, să încerc să îndrept lucrurile – fără să fiu vreodată în stare s-o fac, de fapt. Sunt beată și mă inspiră onestitatea lui Lauren, așa că-i spun:

— Soțul meu mai are două neveste.

Și apoi simt cum mi se înfinge fața. Este prima persoană căreia i-am spus, o persoană pe care am pretins mereu că o urăsc. E caraghios cum merg lucrurile.

Lauren râde, gândindu-se că glumesc, dar expresia serioasă de pe fața mea o lasă cu gura căscată. Și-a uitat propria suferință în fața veștilor mele șocante, se împiedică în cuvinte.

— Glumești. Oh, Dumnezeule, nu glumești.

Mă simt pe de o parte ușurată, pe de altă parte înfricoșată. Știu că n-ar fi trebuit să-i zic, că e periculos atât pentru mine, cât și pentru Seth și pentru celelalte două femei, dar alcoolul și tristețea mi-au dezlegat limba și, ei bine, e prea târziu să-mi mai retrag vorbele acum.

— Sunt poligamă, îi spun, ca să clarific. Cu toate că nu le-am întâlnit niciodată, nici măcar nu locuiesc prin apropiere.

— Lasă-mă să mă lămuresc, respiră Lauren. L-ai lăsat cu bună știință pe soțul tău să te înșele… cu alte două soții?

Dau din cap. Ea izbucnește în râs. La început mă supăr. Nu e chiar o chestie de care să râzi, dar apoi, ca prin ceață, văd ce vede ea și nu mă pot abține să nu râd și eu.

— Ce perechea dracului mai facem și noi.

Și cu asta se ridică, să mai aducă ceva de băut de la bar. Chiar n-ar mai trebui să bem, dar ar și trebui, deopotrivă. Când aduce paharele înapoi la masă, îi zâmbesc stresată. Lauren mă privește peste marginea paharului ei – din care a scos șervețelul – cu un zâmbet la fel de stânjenit.

— Ce porcărie am făcut din viețile noastre, e? Ei bine, el cum e – Seth al tău? Merită?

— Nu prea știu, răspund cu onestitate. Așa credeam, altfel nu m-aș fi măritat cu el. Dar în ultima vreme nu mai simt același lucru. Am mers chiar până într-acolo încât le-am găsit online, ca să le pot spiona.

Face ochii mari, două farfurioare cu vulnerabilitate.

— E ca un film, spune. De fapt, dacă eram trează nu cred că aș fi crezut nimic din toate astea.

— O să-l părăsești pe John? o întreb.

— O să-l părăsești pe Seth? îmi dă ea replica.

— Chiar aș vrea să le văd dispărute pe femeile astea două.

— Hai noroc, așa să fie, spune ea, ridicând paharul într-un toast.

Dar nu pare convinsă; pare îngrijorată.

Ne despărțim exact unde ne-am întâlnit, doar că acum este prea întuneric ca să mai vedem trunchiurile albastre ale copacilor. Mă îmbrățișează scurt, dar plin de înțelesuri, după ce-mi promite să nu spună nimănui secretul meu, iar eu îi spun că voi face la fel cu al ei. E bine să am pe cineva care să știe, chiar dacă e vorba de o persoană care nu mi-a plăcut niciodată. La asta mă tot gândesc în drumul înapoi spre apartament. Este ca și când mi-ar fi luat cineva povara de pe umeri și mă pot mișca un pic mai ușor. Mă întreb dacă și ea simte la fel. Dacă ne putem ajuta cumva una pe cealaltă.

CINCISPREZECE

Stau întinsă pe canapea, ascultând muzică tristă: The 1975, The Neighbourhood, Jule Vera. Țin ochii închiși; mahmureala mi-a cuprins capul și stomacul. Mă răsucesc pe-o parte, cu ochii închiși în continuare. E uimitor cum, odată ce deschizi o ușă, nu mai ai cale de-ntors. Tot ce poți face este să te pregătești pentru ce urmează, în timp ce ești atras înăuntru, tot mai adânc, din ce în ce mai adânc. Regina și Hannah, Regina și Hannah – nu mă mai pot gândi la altceva. Mă agăț de ce știu despre ele, îmi măsor defectele cu ale lor, le trec prin ciur și prin dârmon. I-am scris lui Hannah în dimineața asta, doar ca să văd ce mai face, dar nu mi-a răspuns încă. Deși nu știe, ea este aliata mea. Soarta mea pare legată de a ei. Mă întreb dacă și-a dorit vreodată să scape de Regina.

Regina este mai de succes decât voi fi eu vreodată, mai încrezătoare în ea. Hannah este mai tânără, mai drăguță. Eu sunt undeva între ele două, un mijloc care să echilibreze cele două extreme. Săptămâna asta, Seth mi-a trimis mai multe mesaje decât de obicei – se străduiește.

În jurul prânzului reușesc cu greu să mă ridic de pe canapea și mă îndrept spre baie. Când ies de sub duș, mă privesc goală în oglinda de la baie și încerc să-mi imaginez ce vede Seth când mă privește. Sunt scundă, fără să fiu mignonă ca Regina, cu șolduri late și coapse pline și musculoase. Sânii îmi ies din orice fel de bluză aș purta; fără sutien îmi atârnă grei. Noi trei avem conformații complet diferite, și totuși suntem dorite de același bărbat. Ceva nu se potrivește. Bărbaților le place un anumit gen de femeie, nu? Mai ales unuia atât de aparte cum e Seth. Seth, căruia îi place Mary-Kate Olsen, dar nu și Ashley – în niciun caz Ashley, după cum zice.

Genul lui trebuie să fi fost Regina, din moment ce cu ea s-a căsătorit prima dată. Dar la 20 de ani nu ne descoperim încă pe noi înșine? Poate că a descoperit că eu sunt genul lui. Asta e dorința din capul meu, când sunt una dintre cele trei. Mi-a spus odată că, la petrecerea aceea, a fost atras de tot ce însemna Regina, suficient de mult încât s-o abordeze, chiar cu riscul de a fi respins. A fost atras și de mine – felul în care a flirtat, cu privirea plină mereu de ceea ce am crezut că e dorință. Nu știu cum a cunoscut-o pe Hannah și trebuie să aflu. Îmi vine în minte poza Reginei, cu tânăra înaltă și blondă care îi stă alături – oare e Hannah? Se cunosc? Aș putea aștepta până mă duc în Portland pentru întâlnirea cu Regina sau aș putea afla chiar acum.

Da, asta-i o idee bună – un pic de activitate detectivistică, să mă distragă. Îi scriu din nou lui Hannah și, înainte ca ea să-mi răspundă, încep deja să îndes lucruri într-o mică geantă de voiaj. Dacă e ocupată, pot să spionez de una singură. Spre ușurarea mea, îmi răspunde, încântată că vin. Sugerează să mergem la cină și la film. Trebuie să fiu cu adevărat nebună să merg la cină și la film cu cealaltă soție a bărbatului meu. Unii ar putea spune că o hărțuiesc, alții că am luat-o razna – dar ce contează? *Iubirea îi face pe unii să se poarte nebuneşte* – îmi spun, trăgând fermoarul genții. Îmi imaginez că va alege o comedie romantică – ceva ușor și sexy. Femeile de vârsta ei au încă o perspectivă roz asupra existenței. Când colo, mă întreabă dacă îmi plac filmele horror. Sunt luată nițel prin surprindere. Bineînțeles că nu-mi plac, dar spun că da. Vreau să văd ce are în cap, genul de lucruri care o distrează. Fermecătoarea ei casă cu aer istoric și combinația perfectă de brânză și carne de pe platou nu prea strigă *fanatică a filmelor de groază.* Îmi spune că e un thriller psihologic pe care ar vrea să-l vadă; că joacă Jennifer Lawrence. O întreb dacă filmul ei preferat

este *Al șaselea simț* și îmi răspunde că nu l-a văzut. Abia am ieșit din garaj. Nu prea sunt atentă și mă claxonează cineva. E vorba de *Al șaselea simț!* Cine n-a văzut *Al șaselea simț,* mai ales dacă e fan al filmelor de groază? Da, *atât de tânără* este.

Ies din Seattle puțin după prânz, cu o cafea proaspătă în suportul de la mașină și cu muzică veselă în boxe. Oh, cum se schimbă lucrurile de la o oră la alta. Sunt într-o dispoziție foarte bună, la radio este muzică din anii 1980 și cânt și eu pe lângă. Dacă bag viteză, am destul timp să mă cazez la un hotel și să mă primenesc un pic înainte de cina cu Hannah. Simt în stomac un val de entuziasm, nu doar datorită posibilității de a aduna informații despre soțul nostru, ci și pentru că mai fac și altceva decât să stau în casă, așteptându-l pe Seth. Așteptând, așteptând – toată viața mea este doar așteptare.

Traficul către orașul învecinat este din fericire lejer, așa că scot un timp bun. Seth m-ar numi vitezomană; de pe locul pasagerului, ar tot apăsa o frână imaginară când i-aș da emoții. Ajung la hotel, îmi arunc lucrurile pe pat și fac repede duș. Nu mi-am adus decât două ținute: una pentru seara asta și una pentru drumul de întoarcere, mâine. Acum, când mă uit la cardiganul maro, la bluza de mătase crem și la blugi, îmi doresc să fi ales ceva mai colorat, ceva mai atrăgător. Arăt banală și ștearsă pe lângă silueta de gazelă a lui Hannah, cu sânii mei mari care mă fac să par și mai plină decât sunt. Frec materialul între degete și îl tot întind. Până la urmă, am stat prea mult și nu mai am timp să-mi usuc părul. Aerul mi-l încrețește în vălurele dezordonate. Încerc să-l turtesc cât pot de bine, dar până la urmă trebuie să plec.

Vremea din Portland este într-o toană mai bună decât cea din Seattle. Nu e umezeală în aer, doar mirosul fumului de eșapament. Hannah deschide ușa de la prima bătaie, cu un zâmbet luminos pe

față. Prea luminos. O îmbrățișez rapid și atunci o văd – o vânătaie întunecată, proaspătă, se întinde sub pomete, de un verde bolnăvicios, ca supa de mazăre. A încercat s-o acopere din machiaj, dar, pe pielea ei deschisă, culoarea înflorește cu o stridență alarmantă.

— Doar să-mi iau haina, îmi spune. Vin într-o secundă.

Intru în hol, încercând să-mi dau seama dacă ar trebui să pomenesc de vânătaie sau să mă prefac că s-a descurcat minunat cu machiajul, așa cum probabil speră. Mă uit prin hol după fotografia lipsă, atârnată mai demult lângă ușă – cel puțin așa spusese ea. În locul ei este imaginea înrămată a unui mac presat. Mă deprimă. Florile presate sunt o încercare de a te agăța de ceva cândva viu. Sunt disperate și singure.

— Îți place? mă întreabă, coborând scările. Am găsit-o la un târg de vechituri. Mi-am dorit mereu s-o fac eu însămi, dar nu mi-am găsit niciodată timp.

— Îmi place, mint eu. N-ai zis că acolo era o fotografie de familie?

Hannah pare să roșească sub privirea mea.

— Ba da, spune ea și se întoarce repede cu spatele.

Mă gândesc la ușa goală a dulapului meu de la serviciu și-mi dau seama că și ea joacă același joc ca mine. Ascunde-ți soțul; evită întrebările. Dar vânătăile? Eu n-a trebuit vreodată să ascund vânătăi. Mă gândesc la urechea mea și ridic absentă un deget, ca să localizez urma. Dincolo de înfățișarea relaxată, inima îmi bate cu putere în piept, mai să-mi spargă coastele. Înainte de noaptea în care m-a îmbrâncit, n-aș fi fost în veci în stare să mi-l imaginez pe Seth făcând rău unei femei. Și chiar după noaptea aceea în care m-a împins, i-am găsit scuze, m-am învinuit pe mine. Dar nu mai poți nega vânătăile lui Hannah. Îmi înghit întrebările până când simt că mă înec cu ele.

— Hei, hai să mergem separat cu mașinile, ca să nu trebuiască să faci tot drumul înapoi până aici după film, sugerează ea.

Dau din cap, întrebându-mă dacă nu are și un alt motiv. Asta e seara ei cu Seth; va ajunge mai târziu, după ce pleacă de la Regina. Poate că nu vrea ca el să știe că și-a făcut o prietenă. O prietenă ar întreba-o despre vânătăi, o prietenă și-ar îndrepta privirea către soțul ei.

Merg în urma SUV-ului ei, strângând volanul atât de tare, încât mi se albesc încheieturile degetelor. Trecem pe lângă piețe cu gherete cu mâncare, magazine, oameni îngrămădindu-se, toate trecând pe lângă noi cu un șuierat. Abia dacă le văd. Sunt prea adâncită în gânduri.

Abia tragem în fața restaurantului, când primesc un mesaj de la Seth.

Bună. Unde ești?

Mă holbez la text, bulversată.

Este ora 6. Ceea ce înseamnă că Seth ar trebui să fie încă împreună cu Regina. Este o regulă nescrisă ca atunci când este cu una dintre soții să nu le dea mesaj celorlalte.

Iau cina cu o prietenă, îi răspund.

Drăguț. Ce prietenă? Mi se zbârlește părul pe brațe. Seth nu are obiceiul de a mă chestiona. De fapt, nu m-a întrebat niciodată despre prietenele mele, doar mi-a dat de grijă să nu le spun despre noi.

Unde ești? Dacă el e băgăcios, am și eu tot dreptul să fiu la fel.

Acasă.

Mă gândesc că ăsta e un răspuns interesant. Mai ales când ai trei case, ca el.

Hannah se îndreaptă spre mașina mea; ea a parcat deja. Îndes telefonul în geantă și ies din

mașină, s-o întâmpin.

Seth va trebui să aștepte. Va fi o schimbare drăguță, din moment ce eu sunt mereu la capătul cu așteptatul. E amuzant cum îmi pasă mai puțin de el când sunt cu Hannah.

— Gata? râde Hannah.

Restaurantul pe care l-a ales îmi amintește un pic de localul italian unde m-a dus Seth prima dată când mi-a vorbit despre soția lui. Îndată ce intrăm pe ușă, este abordată de cineva care presupun că este managerul. Se grăbește s-o salute, agitându-se tot în timp ce ne conduce la masă. Hannah îi mulțumește și el aleargă la bucătărie, să ne aducă niște specialități, ca antreu.

— De unde te știu? o întreb după ce un chelner îi face cu mâna.

— Oh, noi venim aici de multe ori.

Prin *noi* presupun că se referă la ea și la Seth.

Observ că-și ține ascunsă partea învinețită a obrazului, astfel încât, când se uită în sus spre cei care ne servesc, aceștia îi pot vedea numai ochiul teafăr. Abia după ce dăm comanda o întreb, în sfârșit, ce-mi stă pe limbă de la începutul serii.

— Hannah, de unde ai vânătaia aia?

Ridică mâna, ca și când ar vrea s-o atingă, apoi mâna îi cade în poală.

— Dacă îmi spui că te-ai izbit de o ușă sau că ai intrat cu obrazul în ușa unui dulap, să știi că n-o să te cred, OK? Așa că de ce nu-mi spui tu ce se întâmplă, de fapt?

— Deci ai vrea să inventez ceva? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Îmi mușc buza, gândindu-mă ce să-i răspund.

— Nu. Aș vrea să ai încredere în mine totuși, îi spun cu prudență. Dumnezeu știe că am luat și eu decizii de-a dreptul tâmpite, așa că n-o să mă apuc vreodată să te judec.

Se șterge la gură cu șervetul și ia o înghițitură lungă din paharul cu apă.

— Serios, am impresia că vrei să-ți mărturisesc vreo chestie scandaloasă, îmi răspunde.

— Ultima dată când te-am văzut, mi-ai spus că soțul tău îți ascunde contraceptivele, ca să rămâi însărcinată. Asta îmi sună destul de manipulator și cu dorință de control. Pur și simplu mă asigur că lucrurile sunt în regulă.

Se uită în jos, privindu-și mâinile încrucișate pe masă. Arată complet relaxată și calmă, mai puțin vânătaia în formă de U de sub ochi. Mă uit țintă la ea, dorindu-mi cu putere să-mi spună totul. Dacă Seth o bate, trebuie să știu. Dumnezeule – ar fi atât de greu de crezut, dar…

— Soțul meu…

Își mușcă obrazul. Îmi vine s-o împung să zică mai departe, s-o încurajez să-mi vorbească, dar mi-e teamă că dacă voi spune ceva, orice, toată vraja o să se rupă și o să tacă pe vecie, așa că aștept.

— Este cam temperamental. Uneori…

Are vocea ezitantă, de parcă n-ar ști cum să exprime mai bine lucrurile în cuvinte.

— Cred că trecutul lui l-a afectat mai mult decât e în stare să recunoască. Dar pot să te asigur că nu mă bate.

Mă agăț de o parte din explicația ei, partea despre trecutul lui. Știe cumva ceva ce eu nu știu?

— Trecutul lui? o întrerup. Ce vrei să spui?

Reușesc să-mi păstrez pe față o expresie neutră, dar simt cum sprâncenele aproape că se împreunează, fruntea vrea să mi se încrețească de îngrijorare.

Hannah își drege vocea și sunetul pe care-l scoate este extrem de feminin. Abia mai pot rezista; vreau s-o zică naibii odată. Simt deja cum ghimpi ascuțiți de gelozie mă împung în stomac, din cauză că ea știe ceva ce eu nu știu.

— Păi, spune ea în cele din urmă. Vine dintr-o familie numeroasă…

Să mori tu, îmi vine să-i spun.

— Cineva din familia lui… ei bine, cineva i-a făcut rău.

Scutur din cap.

— În ce fel i-a făcut rău?

— Oh, nu știu, spune Hannah și îmi dau seama că deja regretă faptul că a deschis subiectul. Și-a bătut joc de el ca să se distreze, l-a hărțuit. Cum spun eu pare mai simplu decât este, de fapt…

Mă holbez la ea, confuză. Deci Seth a fost tachinat de surorile și frații lui? Și ce e nou? Odată, soră-mea mi-a aruncat păpușa preferată în șemineu și m-a privit mulțumită în timp ce suspinam.

Așteaptă până când chelnerul care i-a umplut paharul cu apă se îndepărtează și apoi se apleacă aproape de tot de mine.

— A avut un frate mai mare care era psihopat, îmi șoptește. I-a făcut chestii îngrozitoare, de exemplu îl scufunda în cadă până când era aproape să moară și se strecura noaptea în camera lui și… ei, bine… îl pipăia.

Mă trag înapoi.

— A fost *molestat*?

Scotocesc prin memorie după orice indiciu – orice lucru spus vreodată de Seth despre fratele lui. Dar adevărul este că abia dacă mi-a vorbit despre el; nu-i știu nici măcar numele. Simt un val de suferință dureroasă; am fost mai puțin importantă. Nu și-a împărtășit cu mine suferința. Beau prelung din paharul cu apă, sperând că nu-mi va vedea expresia.

Hannah se retrage în fața izbucnirii mele și apoi se uită repede în jur, ca să vadă dacă ne-a auzit cineva. Nu e nimeni aproape de noi, așa că se relaxează.

Încep să-mi pierd răbdarea cu ea. La dracu' cu ce cred oamenii într-un moment ca ăsta. Inima mi-a luat-o la goană cu un kilometru pe minut și mi-e rău de tot de la stomac. Dacă toate astea sunt adevărate, cum a putut să nu mi le spună? În timp

ce mă uit la Hannah, la pomeții ei perfect conturați, la buzele pline – strânse acum dezaprobator față de mine –, simt că amândouă am fost trădate și rănite. O vede pe fața mea, pentru că se întinde peste masă și mă prinde de încheietură. Mă strânge ușor și mă privește cu ochii ei mari, albaștri.

— Ești bine? mă întreabă. Am spus ceva ce te-a supărat?

— Nu, deloc. Doar că e îngrozitor…

Încerc să mă îndepărtez de ea cât de blând pot, păstrând pe buze un zâmbet reținut. În momentul ăsta o urăsc. Pare că mi-a înghițit minciuna, fiindcă îmi dă drumul și-și lasă iar mâinile în poală.

— Câți ani a durat? întreb.

— Aproape toată copilăria. Până când fratele lui a plecat la facultate.

— Deci zici că uneori… face chestii… la mânie, din cauza a ceea ce a făcut fratele lui?

— Nu. Da. Nu știu. Ne certăm ca toate cuplurile căsătorite și câteodată lucrurile se încing rău. L-am pocnit, recunoaște ea. M-am simțit îngrozitor după aia, bineînțeles. Iar el m-a prins de mână, ca să mă oprească să-i mai trag o palmă – alea erau vânătăile pe care le-ai văzut data trecută.

Se uită în altă parte, rușinată.

În momentul ăsta simt nevoia să-i spun tot. Cine sunt, ce știu despre ea și despre Regina. Felul în care m-a îmbrâncit el și nu și-a cerut niciodată scuze pentru asta, ceea ce mă face să cred că nici măcar nu și-a dat seama ce a făcut. N-ar deveni totul foarte clar dacă aș putea pune cărțile pe masă? În mod sigur aș putea înțelege mai multe lucruri despre Seth. Sau aș putea, pur și simplu, să-l întreb pe el despre toate astea, dar atunci ar ști că am vorbit cu Hannah.

— Dar vânătaia de sub ochi?

Îmi înghit emoția înțepenită în gât ca un cocoloș de pâine și o privesc direct în ochi.

— Nu, asta nu e ce crezi. Am făcut niște modificări în casă și am intrat drept într-un dulap cu ușa deschisă. Serios. Doar că are toane, se retrage… Are nevoie să petreacă timp singur, înțelegi? Câteodată mă gândesc că e poate din cauza faptului că este mereu înconjurat de oameni.

Strânge din buze. Încerc o tactică nouă. Până la urmă, am venit aici ca să adun informații, chiar dacă nu atât de sinistre.

— OK, spune-mi despre părțile lui bune, lucrurile care îți plac.

Zâmbesc încurajator, în timp ce Hannah își roade buza.

— Îi porți copilul, până la urmă. Trebuie să fie niște lucruri care îți plac…

— Desigur, da, desigur.

Pare ușurată că am schimbat subiectul cu ceva mai digerabil.

Văd imediat în ea schimbarea. Când vorbește în felul ăsta despre Seth, ochii îi strălucesc și buzele se înmoaie în zâmbetul unei tinere cu totul copleșite de iubire. Recunosc simptomele, fiindcă le-am văzut de atâtea ori și la mine.

— Este fermecător și e bun. Mă răsfață, mă întreabă mereu dacă am nevoie de ceva și dacă sunt bine. Mi-a cumpărat o carte cu nume de copii și îi place să audă ce cred… lucruri mici…

Îmi amintesc că Seth mi-a povestit despre cartea cu nume pentru copii, spunând că Hannah – sau Luni, cum îi spunea atunci – voia băiat.

— E amuzant, continuă ea. Îi place să glumească și să râdă. Asta chiar îmi place mult de tot la el.

Oare eu am considerat vreodată simțul umorului drept cea mai mare calitate a lui Seth? În relația noastră, eu par a fi cea plină de duh, eu spun mereu câte un caraghioslâc care-l face să râdă.

— Bun, îi zic după ce se oprește. Toate astea sunt minunate.

Ea dă din cap, încurajată, și mi se pare că ochii i se umplu de lacrimi, dar chiar atunci sosește chelnerul ca să ne umple paharele cu apă.

— Putem schimba subiectul? spune ea după ce-l vede plecând.

— Sigur, zâmbesc eu. El unde e în seara asta?

Nu știu de ce întreb, în afară de faptul că, atunci când lumea mă întreabă unde e soțul meu, șovăi mereu înainte de a inventa vreo scuză penibilă.

— Este… Ar trebui să fie acasă. I-am spus că ies în seara asta.

— Este OK cu faptul că ai prieteni?

— Nu i-am spus. Este foarte protector cu mine și vrea să știe cu cine îmi petrec timpul.

Nu-mi scapă felul în care se uită spre stânga, căutând răspunsul corect… răspunsul cel mai ușor.

Încuviințez din cap, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă se străduiește în privința lui sau a ei, resemnându-se să fie genul de femeie pe care-l vrea el. Este cu mult mai tânără decât mine, mai apropiată de vârsta pe care o aveam eu când l-am cunoscut pe Seth în cafeneaua aceea. Pe atunci, dacă ar fi încercat cineva să mă prevină, aș fi râs în fața acestor îngrijorări. Seth era un om bun, concentrat pe familie; dacă mai avea și el toane, nu era o problemă.

Vine mâncarea comandată, așa că nu mă mai pot gândi la asta. Restul cinei discutăm chestii banale, iar când ajungem la desert, mă ridic să mă duc la toaletă. Simt cum mă urmărește cu privirea în timp ce mă îndepărtez. Aș vrea să știu ce gândește.

ȘAISPREZECE

Când mă întorc de la toaletă, Hannah a dispărut. Mă holbez la masa goală cu o senzație de gol în stomac. Chelnerul strânge ceremonios paharele, apoi ridică privirea și mă vede. Râde prostește, ridicând din umeri și dându-se înapoi.

— Am crezut că ați plecat, spune el. A ieșit în mare grabă.

Mă apropii și văd că a plătit nota cu cash și a lăsat o notiță pe spatele șervețelului meu. Îl ridic, încruntată. De ce a plecat așa brusc? A speriat-o așa de tare conversația noastră? Poate că a sunat-o Seth și a chemat-o imediat acasă. Cuvintele sunt mâzgălite; pixul a trecut prin șervețel în câteva locuri. *A trebuit să fug, mă simțeam rău. Lăsăm filmul pe altă dată.*

Asta e tot? Răsucesc șervețelul în mână, sperând la o explicație mai detaliată, dar pe el nu mai este decât urma rujului roz lăsată mai devreme de mine, când m-am șters la gură.

— Părea că se simte rău? îl întreb pe chelner.

Așteaptă să plec, ca să-și poată lua banii și să pregătească masa pentru alt rând de clienți.

— Nu prea.

Ridică din umeri.

Îmi iau telefonul, să dau un mesaj.

Ce s-a întâmplat? De ce ai plecat fără să-ți iei rămas-bun?

Nu mă simțeam bine. A trebuit să plec.

Îmi vine s-o întreb mai multe, dar apoi mă gândesc mai bine. Am speriat-o deja suficient cu toate întrebările mele. Probabil că e mai bine să las lucrurile așa. Ar putea fi și copilul, îmi spun. Încă este în primul trimestru. Eu am suferit ca un câine în primele cinci luni de sarcină; podeaua băii ajunsese locul cel mai frecventat. Alung amintirile

din minte, revenirea lor este ca un cuțit rece în controlul fragil pe care reușesc să-l păstrez. Dacă mă gândesc prea mult la asta, o să…

Mă gândesc să mă duc singură la film, dar cu cât rumeg mai mult ideea, cu atât îmi dau seama cât de obosită sunt – îmi dau seama că tot ce vreau este să mă întorc la hotel.

În timp ce aștept valetul pentru parcare la hotel, bătând nerăbdătoare cu degetele în volan, ceva începe să mă sâcâie de undeva, din adâncul minții. Mesajele de mai devreme ale lui Seth fuseseră ciudate – tonul lor. Era oare posibil să mă fi văzut cu Hannah? Decid să dau o tură rapidă pe lângă casa lui Hannah. Doar să văd dacă are mașina acolo. Nu fac niciun rău. Îi fac semn cu mâna valetului care se apropie de mașină și accelerez, trecând pe lângă el și ignorându-i privirea dezaprobatoare. 20 de minute. O să-mi ia cel mult 20 de minute să îi spionez pe Hannah și pe soțul meu. Simt cum mă străbate un val de emoție și trec pe culoarea galbenă la semafor, disperată să ajung mai repede la casa lor pitorească.

Îmi dau seama că nu-i acasă înainte de a ajunge acolo. Ferestrele sunt întunecate și lipsite de viață, iar mașina nu este pe locul obișnuit, lângă bordură. Nu-l văd nicăieri nici pe Seth. Mă gândesc să intru pe furiș în casă și să arunc o privire înăuntru, dar încă nu e atât de târziu și m-ar putea zări vreun vecin.

Rahat. *Rahat.*

Oare a plecat de la restaurant și s-a dus direct la spital? Nu am cum să aflu în seara asta. Mă îndrept din nou spre hotel, simțindu-mă învinsă. Se întâmplă ceva aici și simt că sunt singura persoană din această căsnicie care nu știe ce.

•

Până dimineața abia dacă reușesc să adorm un pic. Mintea nu a încetat să-mi lucreze și mi-au trecut prin cap multe gânduri urâte. Dacă nu găsesc repede o cale să mă odihnesc, trebuie să mă

duc la doctor. A fost o tortură să stau întinsă în pat, trează o jumătate de noapte, obosită moartă, dar să nu pot să-mi „opresc” creierul. Cam pe la 5 dimineața am căzut într-un somn iepuresc și m-am trezit acum, la 7; în cutia poștală am un mesaj vocal de la Hannah. Mă răsucesc pe spate, întrebându-mă de ce nu mi-a sunat telefonul, apoi îmi amintesc că l-am dat pe modul silențios înainte de a intra în restaurant. Cele două ore de somn au fost doldora de vise – chestii ciudate despre cum eram alergată și eram prinsă. Nu-mi amintesc detaliile viselor, dar senzațiile pe care mi le-au lăsat ele încă îmi persistă în minte. Ascult mesajul cu o jumătate de față îngropată în pilotă, cu ochii mijiți din cauza luminii care se strecoară printr-un spațiu rămas între draperii. Lui Hannah îi tremură vocea și lipesc telefonul și mai mult de ureche, ca să înțeleg ce spune.

„Sunt speriată rău de tot”. Vocea îi tremură și îi sună ca și când și-ar sufla nasul. „Ne-am certat. Nu mă simt în siguranță. Eu doar… eu…” Nu i se mai aude vocea, ca și când ar fi pierdut semnalul în mijlocul apelului.

Îndepărtez telefonul și văd că mesajul continuă. Apăs iar telefonul pe ureche, mă chinui să aud, în cazul în care a mai spus ceva.

„Lăsat… în pace… el e…” Se întrerupe încă o dată, definitiv. Fir-ar al dracului de semnal de rahat.

Stau acolo încremenită alte câteva minute; cuvintele ei mi se învârtesc în cap. Seth. S-a certat cu Seth și acum este speriată. Ce i-a făcut de-a speriat-o? Îmi arunc brațul peste ochi. Și eu am fost speriată, nu? De la… izbucnirea lui, pare mult mai imprevizibil. Dacă spun ce nu trebuie, o va face iar? Dacă o sun înapoi pe Hannah, voi fi irevocabil implicată în asta… în chestia asta. N-o să-i mai pot găsi niciun fel de scuze. Va trebui să accept că ceea ce mi-a făcut a fost intenționat. Eu am fost cea care a căutat-o pe Hannah, care i-a

ascuns adevărul despre cine sunt. Poate că este timpul să-i spun că Seth este și soțul meu. Mă întorc pe burtă și-mi îngrop fața în pernă. O sun pe Anna.

— Care-i treaba? spune ea când răspunde.

Nu sunt descurajată de salutul repezit; ăsta e stilul Annei.

— Bună. Am nevoie de îndrumare emoțională.

— Ești cu fața la cearceaf?

Și Anna știe care e stilul meu. Ridic capul, ca să mă poată auzi mai bine.

— Nu mai sunt, îi spun.

— Oh, frate, ești sigură că mie ar trebui să-mi ceri îndrumare emoțională?

— Nu, dar nu am pe nimeni altcineva, așa că stimulează-te și tu emoțional și dă-mi tipul de sfat pe care ți l-ar da ție Melonie.

Melonie este mama Annei, un psiholog care a petrecut cea mai mare parte din perioada adolescenței noastre observându-ne de parcă am fi fost proiecte pentru ora de științe și apoi disecând tot ce făceam. Ca adolescente ni se părea că e înfricoșător și incitant deopotrivă. La vârsta aceea, cei mai mulți dintre adulți nu sunt interesați să afle în detaliu ce gândești, în afară de a-ți spune că nu e bine ce crezi. Dar Melonie procedase diferit. Ne validase spunându-ne că suntem în propria aventură, că explorăm lumea. Făcuse ca autodistrugerea să pară normală, așa că ne distruseserăm fără sentimentul de vină. Acum mă gândesc cât de sănătos fusese procedeul: un adult care să ne îndemne la rele. Și iată-mă acum, adult, căutând același tip de încuviințare, cerându-i celei mai bune prietene să mă valideze, așa cum făcuse mama ei.

— OK, trage Anna aer în piept. Lovește-mă, sunt în modul Melonie.

— Am o prietenă nouă – am cunoscut-o prin cineva, adaug, fiindcă știu că Anna o să mă întrebe. Văzusem că are niște vânătăi, dar nu m-am

gândit prea mult la asta, dar azi mi-a lăsat un mesaj la telefon în care îmi spune că s-a certat cu soțul ei și că e speriată. Trebuie să știi două chestii – este însărcinată și îl știu destul de bine și pe bărbatu-său, nu pare genul care să-și pocnească nevasta, înțelegi?

Anna oftează. Mi-o pot închipui așezată la masa din bucătărie, având în față o ceașcă din cafeaua ei instant nasoală, așteptând să se răcească – îi place mai degrabă călâie decât fierbinte. Când e frustrată, glezna de la piciorul pe care-l ține peste celălalt se bâțâie de colo colo, iar brățara de pe gleznă îi sclipește pe pielea măslinie.

— Mai întâi și-ntâi, începe ea, nu dau nicio ceapă degerată pe cât de nevinovat pare un bărbat, dacă o femeie are sânge-n ea să iasă în față și să spună că e speriată, ceva se întâmplă, dracului, de-o sperie. Nu trebuie să te implici prea tare, dar poți să te implici suficient cât să-i dai un brânci să-l părăsească. Noi așteptăm, toate, să ne țină cineva spatele, nu? Chiar dacă e vorba de o singură persoană, tot ne dă putere.

Îmi mușc buza. Anna are dreptate. Stau în fund în pat, îmi trag genunchii la piept și mi-i încolăcesc cu brațele. Toată chestia asta e o porcărie absolută. Separ lucrurile fără să-mi dau măcar seama.

— Dar dacă face din țânțar armăsar? Vreau să zic că-l știu pe tipul ăsta. E un om bun…

— Nu mai fi așa obtuză. Enoriașii cred că-și cunosc preoții, mătușile cred că-și știu soții, și în timpul ăsta ei molestează băieței pe ascuns. Chiar putem să cunoaștem cu adevărat pe cineva?

Mă gândesc la mine însămi și la toate lucrurile pe care prietena mea cea mai bună nu le știe despre mine. Îmi las capul să cadă. Anna a pus punctul pe „i”, nu-i așa? Poate că toți ne prefacem că totul e bine, când de fapt nu este. *M-a împins,* mă gândesc. Pot încerca să rescriu povestea asta, să

mă învinovățesc, să-i găsesc scuze, dar m-a împins.

Mai pălăvrăgesc vreo câteva minute cu Anna și, când găsesc o pauză în conversație, îi mulțumesc și-i spun că trebuie să închid. Ezită când își ia rămas-bun, de parcă ar suspecta că nu-i spun totul și-mi dă posibilitatea să mărturisesc. Mi-a dat multe la care să mă gândesc. Închid repede și mă îndrept spre baie, să fac un duș.

O s-o sun pe Hannah și o să-i spun totul. Împreună am putea… Ce? Să-l părăsim pe Seth? S-o găsim pe Regina și s-o întrebăm dacă Seth a fost vreodată agresiv cu ea? Nu contează. Putem aborda împreună aceste opțiuni. Ca o echipă. Cât timp îmi șamponez părul și las apa fierbinte să-mi elibereze tensiunea din umeri, plănuiesc ce o să-i spun.

Mă înfășor în prosop și mă așez pe marginea patului, apoi o sun. Sunt agitată. Îmi mestec buza. Telefonul sună de vreo zece ori înainte să-i aud vocea: *Hei, aici e Hannah. Lasă-mi un mesaj!*

„Bună, Hannah. Eu sunt. Îmi fac griji pentru tine, așa că te rog să mă suni imediat ce primești mesajul ăsta. O să fiu înapoi pe drum spre Seattle, deci sună-mă oricând în următoarele două ore și-ți răspund imediat. OK, pa”.

Încep să mă îmbrac și să-mi strâng lucrurile, aruncând câte o privire spre telefon la fiecare câteva minute, să nu cumva să am apeluri pierdute, dar ecranul rămâne întunecat și tăcut. Sun iar și de data asta intră direct cutia vocală.

— Hannah, fir-ar al dracului! Sună-mă!

Scot un sunet de frustrare și-mi iau telefonul de la ureche, apoi văd că nu închisesem încă. Minunat. Îndes telefonul în buzunar și, smulgând geanta de voiaj, pornesc spre recepție.

Mai trec odată cu mașina pe lângă casa lor, dar nu văd niciuna dintre mașini. Nu știu ce să fac, așa că hotărăsc să mă îndrept spre casă. Mă pot întoarce din drum, dacă are nevoie de mine. Dar

patru ore mai târziu parchez în garajul subteran al blocului, fără să fi primit vreo veste de la ea. Traficul a fost aglomerat kilometri întregi. Mi-e foame și simt că fac pe mine, așa că am așteptat să sune, ca să nu-mi pierd locul în șirul nesfârșit al stopurilor de pe șosea. Îmi târăsc lucrurile spre lift și apoi în apartament, trântind ușa în spatele meu. Las geanta lângă intrare și alerg spre veceul de serviciu.

Ies însetată și înfometată, gata să dau iama în frigider, când văd ceva mișcare prin ușa de la dormitor. Inima îmi tresare de spaimă și încremenesc. Unde mi-e telefonul? În hol, unde mi-am lăsat geanta?

Mă uit în jur, după vreun semn că e mama, care își lasă de obicei lucrurile pe blatul de la bucătărie, când vine pe la mine, o grămadă de chestii din piele, de firmă. Dar toate sunt așa cum le-am lăsat, chiar și firimiturile de covrig de lângă prăjitorul de pâine. Aud mișcare, picioare târșâite pe covor, și brusc Seth își face apariția în ușa bucătăriei. Îmi duc mâna la inimă, care-mi bate dureros în piept, mă aplec ușor din talie și-mi vine să râd de mine.

— Am crezut că a spart cineva casă, îi spun. M-ai speriat.

Îmi ia câteva minute să-mi dau seama de niște lucruri: în primul rând, astăzi nu e joi; în al doilea rând, Seth nu zâmbește; și în al treilea rând – are un bandaj pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Îmi umezesc buzele, mintea îmi lucrează nebunește. *Știe*! îmi spun. De aia trebuie să fi venit, să mă rezolve. Nu sunt genul care minte. Omisiuni, da, dar dacă mă întreabă de-a dreptul despre Hannah o să-i spun adevărul.

Îi privesc chipul și, pentru un moment, niciunul dintre noi nu spune nimic. Este o țintuire reciprocă, una în care aș prefera mai degrabă să nu fiu.

— Ce cauți aici? îl întreb în cele din urmă.

Ochii lui par obosiți și plictisiți, fără scânteia năstrușnică pe care o are Seth al meu. *Seth al meu!* Aproape că izbucnesc în râs. Nu mai știu cine este acest Seth. Brusc, mă simt înfricoșată.

Răspunde la întrebarea mea cu o altă întrebare.

— Unde ai fost?

Ah, o confruntare. *Cine vrea să răspundă primul?,* îmi spun.

Mă întorc spre frigider, amintindu-mi că îmi e sete, și iau o sticlă de apă de pe raft. Înainte de a închide ușa, îi ofer una și lui Seth, întinzându-i-o. Dă din cap, cu privirea aia de piatră întipărită pe chip. Îi arunc sticla și mă sprijin de blat în timp ce deschid capacul și îmi astâmpăr setea.

— M-am văzut cu o prietenă. Ți-am zis.

— Știu ce faci, spune el.

Abia acum observ cum e îmbrăcat, cu o pereche de blugi și un pulover la baza gâtului, pe care i le-am spălat eu săptămâna trecută. Lucruri care aparțin acestui loc.

— Ai fost aici azi-noapte?

Gândul ăsta nu mi-a trecut prin cap până nu i-am văzut hainele. Oare a venit aici după cearta cu Hannah și nu m-a găsit acasă?

— Da.

— Îmi pare rău. N-am știut, că aș fi venit acasă. De ce n-ai sunat?

Seth îmi aruncă o privire care îmi întoarce stomacul pe dos. Are umeri puternici, pătrați, ca un omuleț Lego. Femeile sunt leșinate după umerii lui, dar acum nu fac decât să mă sperie. Cât de rău m-ar răni dacă ar da în mine? Cât de rău a lovit-o pe Hannah? Îmi imaginez trupul ei mlădios și pielea lăptoasă – o lovitură și ar fi însângerată și plină de vânătăi. *Copilul*! mă gândesc, cuprinsă de panică. Ochii lui îmi cercetează fața, dar nu implorând; are în ei o duritate care mă cutremură. Asta e stilul lui; atacă fără să stea la discuții. Este sub demnitatea lui să pună întrebări. Noi suntem aici pentru plăcerea lui.

Îmi ridic bărbia, la câtă amărăciune simt. Ceva s-a schimbat în mine. Mi-a luat zile…? Săptămâni…? Nu pot spune cu exactitate când sau cum, dar dacă schimbarea este evidentă pentru mine, este în mod sigur evidentă și pentru soțul meu, care se holbează la mine de parcă aș avea tatuate pe față hieroglife egiptene. Asta e sminteala bărbaților; se așteaptă să fii mereu aceeași, aceeași vacă pe care poți conta, dar femeile își petrec viața schimbându-se. Schimbarea noastră poate fi în favoarea sau împotriva ta, depinde de cât de corect am fost tratate. Eu m-am schimbat împotriva lui, deși simt cum gravitația iubirii mele pentru el încearcă să mă tragă înapoi. *E un tip cumsecade. Trebuie să fie o explicație pentru toate astea…*

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

Ochii lui, văd asta, nu sunt alb curat. Sunt roz-murdar, umbra pe care o capeți după o noapte de beție.

Încerc să-mi ascund tremurul din voce.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Ba da, știi.

Acum respir pe gură. Nu vreau să vadă cât sunt de speriată. Nu vreau să aibă un avantaj.

Chiuveta picură – singurul zgomot din încăpere. Mă aud înghițind pe măsură ce trec secundele, cu ochii țintuiți pe chipul lui.

— Ce-ai pățit la mână? îl întreb.

Ne uităm amândoi la mâna lui. Seth privește bandajul de parcă acum l-ar vedea pentru prima dată. Își răsfiră degetele, răsucindu-și încheietura dintr-o parte în alta, și clipește la vederea ei. Un fir de păr îi cade pe frunte și abia acum văd că are părul ud, de la duș. *Ce încerci să speli?*

Dacă nodurile degetelor lui arată în halul ăsta, cum arată Hannah?

— M-am lovit în ceva.

Asta e tot ce spune, de parcă ar fi o explicație suficientă.

— Făcând ce?

Întrebarea mea pare să-l scoată din ale lui. Deschide și închide gura.

— Seth, îi spun. Ce-ai făcut?

ȘAPTESPREZECE

Se aruncă spre mine. Se întâmplă cu încetinitorul, creierul meu încercând cu disperare să priceapă realitatea. Soțul. Meu. Mă. Atacă. Nu sunt pregătită pentru asta, și când își încleștează mâna pe antebrațul meu, țip. Este un sunet scurt, strident – jalnic, de fapt.

Țipătul se taie brusc când Seth începe să mă scuture, cu degetele săpând dureros în brațele mele. Capul mi se zguduie înainte și înapoi, înainte și înapoi, până când se oprește, cu fața la câțiva centimetri de a mea, respirându-mi greoi direct pe piele. Simt mirosul de alcool din respirația lui și pe cel al apei de gură cu care a încercat să acopere băutura. Încerc să mă eliberez, dar m-a țintuit și simt muchia blatului de marmură săpându-mi în spate. Mă ciupește dureros de pielea de pe brațe și scâncesc. Nu m-a atins niciodată în felul ăsta; mă simt de parcă aș privi chipul unui străin.

— Nenorocito, îmi suflă el în față. Nimic nu-ți ajunge. Am riscat totul…

O picătură de salivă îmi aterizează pe buză. Îmi răsucesc umerii din strânsoarea lui, împingându-l cu antebrațele în piept, dar, în loc să mă lase în pace, mă prinde de încheieturi. Sunt prizoniera lui. Nu-mi vine să cred ce spune. Eu sunt cea care a riscat totul. Eu sunt cea care a făcut sacrificii.

Îi gâfâi în față, fără să îndrăznesc să mă mișc. Acum nu mai pot nega nimic din toate astea, vânătăile ei, îmbrâncitul meu. *M-am trezit*! îmi spun. Nu va mai fi cale de întoarcere. Mi se pare că o să-mi rupă oasele încheieturilor, oase subțiri în mâinile lui puternice. Mi-a plăcut mereu că Seth este mult mai mare decât mine, dar acum, când mă dovedește cu forța lui, mă blestem. Sunt în șoc, tremur ca un animal încolțit.

O spune din nou, de data asta rostind cuvintele tare, cu multă grijă, de parcă aș fi prea tâmpită ca

să înțeleg din prima.

— Cu. Cine. Ai. Fost?

— Cu Hannah, îi spun încet. Am fost cu Hannah.

Ne mutăm amândoi privirea spre mâna bandajată.

Pentru o clipă, strânsoarea lui devine ezitantă și degetele i se înmoaie. Mi se pare că și-ar dori să nu fi auzit bine. Îmi dau seama că i-am confirmat temerile și că trebuie să mă îndepărtez de el.

Îmi smulg o mână și îl împing în piept, ca să-l fac să se dea la o parte. Numai dacă aș putea ajunge la telefon, să chem pe cineva în ajutor. Dar pe cine? Cine m-ar crede? Ce să le spun celor de la poliție? Că soțul meu a țipat la mine pentru că are impresia că-l înșel? Seth abia dacă se clintește, iar acum a mijit ochii, sfredelindu-mă cu privirea. Nu i-am mai văzut niciodată privirea asta. E ca și când aș avea în față un cu totul alt bărbat.

— De ce?

Ochii îi șovăie.

— Cum? Aveam o înțelegere. De ce ai făcut așa ceva?

— Da? îl întreb fierbând. Sau poate că tu ai avut o înțelegere. Sunt sătulă de asta. Voiam să știu cine este. Să-i văd fața. Tu ai primit tot ce-ai vrut, trei neveste, și nouă nu ne-a rămas decât să tânjim după tine.

— Aveam un aranjament, spune el. Tu ai vrut așa.

— Am vrut pentru că era singurul mod de a te avea pe tine. O bați, i-am văzut vânătăile.

Scutură din cap.

— Ești nebună.

Pare îngrozit că-l acuz de un lucru atât de oribil.

Îmi dă drumul și toată forța cu care mă împingea în urmă cu un minut dispare. Mă prăbușesc pe blat, masându-mi încheieturile, în timp ce Seth măsoară cu pasul mica bucătărie.

A pălit de tot și din cauza asta cearcănele îi ies și mai mult în evidență. Pare bolnav. Dar presupun că așa te simți după ce îți lovești soția însărcinată, bei toată noaptea și apoi ești înfruntat de nevasta stearpă. Privindu-l, simt cum furia crește în mine – bărbatul pe care l-am considerat întotdeauna un zeu așa de frumos și bine șlefuit. Ca să fiu sinceră, arată nițel descompus – un idol coborât de pe soclu, care și-a pierdut strălucirea. Vreau să-mi verific telefonul, să văd dacă a sunat Hannah. Dacă a lovit-o rău de tot? Mă îndrept încet spre ușă; dacă reușesc să mă strecor afară, pot să-mi iau geanta din hol. Am telefonul în buzunar, lângă un baton Life Savers pe jumătate mâncat și cutiuța de medicamente.

— Ascultă-mă. Ești bolnavă. Se întâmplă iar…

Mă uit la el uluită.

— Bolnavă…? Tu ești ăla bolnav, îl reped. Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva după ce mi-ai cerut să trăiesc genul ăsta de viață? Tu-ți iei câte neveste vrei și noi suntem prizonierele tale emoționale.

Odată ce-mi ies cuvintele din gură, îmi dau seama cât de adevărate sunt. Niciodată nu mi-am permis să le gândesc; am fost orbită de iubire – mi-am reprimat sentimentele, iar și iar, încontinuu, ca să-i fie lui mai ușor. Nu asta facem noi, femeile?

— Ți-ai luat medicamentele?

— Să-mi iau medicamentele? repet după el. Adică de ce aș lua medicamente?

Mă gândesc la cutiuță, cea pe care am cumpărat-o de la o tarabă cu suveniruri din Piața Pike, cu un trandafir roz pe capac. Ce e înăuntru? Aspirină… câteva Xanaxuri vechi, de la Anna? Acel *pic, pic, pic* din chiuvetă mă zgârie pe creier. Nu am de luat nicio pastilă. Asta s-a sfârșit acum multă vreme.

Buzele lui Seth se întredeschid și el clipește rapid – în ritm de mitralieră. Se uită în jur, de parcă ar căuta ajutor în bucătărie, tot albul și argintiul pe care l-am ales cu migală împreună devine în acest moment orbitor. Aș vrea să închid

ochii și să merg undeva, într-un loc mai cald. Sunt pe cale să-i sugerez să mutăm în living această mică petrecere cu acuzații, când ochii i se îngustează, fixându-mă brusc.

— Am fost la tine acasă, îi spun cu îndrăzneală. De ce nu mi-ai spus că i-ai cumpărat o casă și ai reamenajat-o? Credeai că o să fiu prea geloasă ca să fac față veștii?

— Tu îți bați joc de mine?

Ridică mâinile, cu palmele desfăcute spre mine, cu ochii mari. Șovăi, chiar dacă este clar că nu mă amenință. Respirația din piept i se îngreunează, ceea ce mă face să mă uit la pieptul meu. Pare că îmi țin respirația, pentru că nu se mișcă deloc.

— Gata, s-a terminat cu asta, spune el, închizând ochii. Am crezut că poți să faci față. Am avut o înțelegere… Nu-mi vine să cred.

Ultima parte o spune ca pentru sine.

Furia și durerea mi se amestecă în piept. De pe buze îmi scapă un oftat. Sunt cât se poate de confuză. Întind mâna să-mi ating fața, să-i simt trăsăturile; ăsta nu e un vis, e real.

Chipul lui Seth se îmblânzește.

— Ascultă-mă. M-am străduit din greu. Între noi a fost ceva autentic, dar lucrurile se schimbă. După ce ai pierdut copilul, te-ai schimbat.

— Nu! strig. O să le spun tuturor cine ești și ce ai făcut. Nu-ți mai poți ține secret stilul de viață. Chiar și Regina te înșală.

După cuvintele mele urmează o liniște sfâșietoare. Face ochii mari și văd globii injectați, în timp ce-mi spune:

— Încetează.

Îmi dau capul pe spate și slobod din gât un hohot răgușit.

— Acum mă iei peste picior?

Frica mi s-a transformat în furie. Este mai bine să fii mânios decât înfricoșat, îmi spun.

— O să le spun tuturor cine ești.

— Îl sun pe doctor, spune el.

Se răsucește să-și scoată telefonul din buzunarul de la spate, fără să-și ia ochii de la mine în timp ce trece degetul mare peste ecran, ca să-l deblocheze. Între sprâncene îi apare un rid adânc, iar degetele îi fug pe tastatură.

— Am găsit chitanța de la medic în buzunarul pantalonilor tăi – factura pentru Hannah. Și m-am dus s-o văd.

I le spun pe toate calmă, încercând să văd pe fața lui un semn că se trădează. Se preface că totul e în capul meu, de ce?

— Ce chitanță de la doctor?

Scutură din cap, apoi o văd. O scânteie de aducere aminte. A pus telefonul pe blat, lângă espressor, uitând de el.

— Oh, Dumnezeule!

Dă iar din cap.

— Când am fost la doctor, în fața mea era o femeie care tocmai terminase. Era distrasă de telefonul mobil și a ieșit din birou fără să-și ia chitanța. Am alergat după ea, doar că n-am mai găsit-o. Trebuie să fi plecat repede. Am băgat-o în buzunar. Ar fi trebuit s-o restitui la recepție, dar nici nu mi-a mai trecut prin minte. Asta ai găsit.

Nu-l cred, nici măcar pentru o secundă. E o nebunie. Minte.

— Ai nevoie de ajutor. Iar ai halucinații.

Iar? Sunt așa de furioasă, că eu sunt cea care se repede asupra lui, cu mâinile întinse ca niște gheare încovoiate cu care să-i scot ochii, urlând:

— Mincinosule!

Mă izbesc de pieptul lui – asta a fost o greșeală. Odată ce ajung în raza lui, își folosește forța împotriva mea, ținându-mă la o lungime de brat. Nu-l pot atinge, dar lovesc oricum cu brațele, încercând să-l nimeresc. Sticla cu apă cade de pe blat cu o bufnitură înfundată, pe podeaua de lemn. Apa se revarsă la picioarele noastre și în timp ce mă lupt să mă îndepărtez de el, simt cum alunec. Seth încearcă să mă prindă, dar picioarele îmi fug

și îl trag și pe el după mine. Cădem unul peste altul; mă prăbușesc pe jos, clavicula lovește podeaua și simt greutatea lui Seth peste mine, iar apoi nu văd altceva decât negru în fața ochilor.

OPTSPREZECE

— Bună, Joi. Mă auzi?

O voce necunoscută se agață de conștiința mea. Mă trage înainte ca o mână prin ceață. O durere de cap năucitoare îmi bubuie în spatele ochilor și știu că în momentul în care îi voi deschide va fi de zece ori mai rău. Îmi trec limba pe cerul gurii și mă trezesc într-o încăpere scăldată în lumină – nu lumină naturală, ci venită de la neoanele zbârnâitoare de deasupra capului.

O femeie stă aplecată deasupra mea și remarc uniforma bleumarin și stetoscopul care îi atârnă la gât ca un colier.

— Iată-te, spune ea vioaie – prea vioaie. O să te doară capul – ți-am dat ceva ca să-ți treacă. Ar trebui să te simți mai bine în câteva minute.

Îmi las capul să se prăbușească spre dreapta, unde este așezat, lângă pat, un stand pentru perfuzii. Îmi este îngrozitor de sete.

— Ai fost foarte deshidratată, spune ea. Te rezolvăm acum. Vrei niște apă?

Încuviințez și durerea mă izbește în cap, amețindu-mă.

— Încearcă să nu te miști prea mult.

Dispare și se întoarce cu un pahar din plastic gros, de o culoare nedefinită, cu un pai sprijinit în buza lui. Apa are gust de plastic, dar este rece, așa că închid ochii și sug din pai.

— În ce spital sunt? Unde e soțul meu?

Ascult lipăitul papucilor ei când străbate încăperea, un sunet familiar și liniștitor. Cu ani în urmă, o pacientă mi-a spus că sunetul pe care-l fac papucii asistentelor pe podeaua de spital i-a determinat un atac de panică. *E ca atunci când știi că vin să-ți mai injecteze vreun rahat sau să-ți dea niște vești proaste,* spusese ea.

— Ești la Queen County. N-am văzut niciun soț, dar s-au terminat orele de vizită și sunt sigură că o

să se întoarcă mâine.

Queen County! Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar icnesc când simt cum durerea mă înjunghie în cap.

— Încet, spune ea, grăbindu-se spre mine. Ai un cucui. Este minor, dar…

— De ce sunt la Queen County? Unde e doctorul? Trebuie să vorbesc cu el.

Îmi deschide fișa, privindu-mă dezaprobator pe deasupra ei. Sprâncenele ei sunt două omizi de un șaten nisipiu – are nevoie de un pensat zdravăn. Nu știu de ce sunt așa rea, poate fiindcă ea are răspunsurile, iar eu nu.

— Aici zice că te-a adus o ambulanță. Asta e ce-ți pot spune deocamdată, până vorbești cu medicul.

Închide dosarul cu un pocnet și cu aerul că a terminat, iar eu știu că n-o să-mi aducă nimic bun dacă voi continua să o hărțuiesc. Știu genul; are atitudinea aia de asistentă ciufută. Avem trei de-astea în spital. Sunt mereu desemnate să se ocupe de cei mai dificili pacienți, în semn de milă față de noi, restul.

Deocamdată învinsă, îmi las spinarea să se odihnească pe perna de spital, turtită, și strâng pleoapele. Ce s-a întâmplat, mai exact? De ce nu m-au dus la Seattle General? Acolo sunt prietenele și colegele mele. Aș fi primit cea mai bună îngrijire printre ai mei. Queen County are reputația de a angaja personalul cel mai dur. Știu asta, fiindcă nu sunt prima dată aici. Queen County este unchiul infractor pe care nu-l vezi decât la sărbători; murdar, șleampăt și cu eticheta pusă deja. Este casa pe a cărei peluză sunt aruncate cutii de suc, a cărei curte e împestrițată de sticle de bere care răsar ca buruienile, este căruțul de cumpărături abandonat la colțul străzii. Este locul unde visurile n-au niciodată solul potrivit pentru a crește, unde totul se pierde în crevase.

Am o străfulgerare de amintire: un scaun cu rotile, sânge – mult sânge – și chipul încordat al

soțului meu în timp ce se apleacă asupra mea, asigurându-mă că totul o să fie bine. La momentul acela l-am crezut pe jumătate, pentru că asta face iubirea. Îți dă un sentiment de bine, de confort, ca și când lucrurile rele se vor evapora sub forța a doi oameni care se adoră unul pe celălalt. Dar nu a fost nimic în regulă, iar azi sunt și mai pustiită în căsnicie decât prima dată când am venit aici.

Mă strâmb la amintirea acelor momente. Îmi trag cearșafurile în jurul gâtului, fiindcă mi s-a făcut frig dintr-odată. Mă întorc pe-o parte, stând cât de liniștită pot. Îmi simt capul fragil, de parcă ar putea exploda la cea mai ușoară mișcare, din cauza durerii insuportabile. Vreau să-l văd pe Seth. O vreau pe mama. Vreau pe cineva care să-mi spună că totul o să fie bine, chiar dacă nu-i adevărat. De ce m-a lăsat aici fără un bilet, fără o explicație?

Deschid brusc ochii și mă uit cu grijă în jur, după geantă sau telefon. Nu, asistenta a zis că am fost adusă cu ambulanța; telefonul ar putea fi acasă. Am vaga amintire a genții stând lângă ușa de la intrare – în hol. Dintr-odată mă simt obosită. *Medicamentele,* îmi spun. Mi-au dat ceva pentru durere și chestia asta o să mă pună jos. Las ochii să mi se închidă și plutesc spre somn ca o frunză purtată de ape.

•

Când mă trezesc, în salon este altă asistentă. Stă cu spatele la mine, coada împletită îi atârnă pe centru, ajungând aproape de talie. Este tânără – cred că n-a împlinit un an de când a terminat școala de asistente. Simțind că o privesc, se întoarce și vede că m-am trezit.

— Bună.

Se mișcă ușor, ca o pisică – umerii i se apleacă înainte când pășește. Verifică monitoarele în timp ce o privesc, fiind încă prea amorțită ca să vorbesc.

— Sunt Sarah, spune ea. Ai dormit ceva timp. Cum te simți?

— Mai bine, rostesc răgușit. Amețită. Am un cucui?

Mă doare gâtul și mă uit la cana de plastic din dreapta. Văzându-mi privirea, îmi toarnă apă proaspătă și îi arunc o privire recunoscătoare. Deja îmi place mai mult de ea decât de asistenta ciufută de ieri.

— Mă duc să aduc doctorul, să vorbești cu el acum, că te-ai trezit.

— Seth…? o întreb în timp ce se îndreaptă spre ușă.

— A fost aici când dormeai. Dar sunt sigură că se va întoarce curând…

Îmi desprind buzele de pe pai și o dâră de apă mi se prelinge pe bărbie. O șterg cu dosul palmei.

— Ce zi este?

— Vineri.

Și după aceea, râzând aproape stânjenită, adaugă:

— Slavă cerului, e weekend.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap – de fapt, nu cred că *pot* să-mi dau ochii peste cap. Mă simt de parcă aș fi sub apă, cu trupul mișcându-mi-se ca o algă târâtă pe fundul oceanului.

— Sarah…? strig eu.

Aproape că a ieșit pe ușă, aproape a evadat, dar bagă capul înapoi, pe după colț.

— Ce medicamente mi-au dat?

Oare articulez prost sau doar mi se pare?

Clipește și-mi dau seama că nu prea ar vrea să-mi răspundă înainte să discut cu medicul.

— Haldol.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor și așternuturile mi se îngrămădesc inconfortabil sub braț, când împing cearșafurile cât colo. *Haldol, Haldol, Haldol!* îmi urlă creierul. Unde e Seth? Ce s-a întâmplat? Încerc să-mi amintesc evenimentele care m-au adus aici și nu reușesc. E ca și când aș încerca să trec printr-un perete de cărămidă.

Sarah se întoarce repede în salon, cu fața încordată de îngrijorare. Sunt pacientul pentru care au fost pregătite – *menține-o liniștită, sună pentru ajutor.* O văd cum privește peste umăr, încercând să vadă cu coada ochiului dacă trece cineva pe culoar. Nu vreau să facă asta; mă vor îndopa cu și mai multe medicamente, până când n-o să-mi mai amintesc nici cum mă cheamă. Mă liniștesc, îmi relaxez mâinile, îmi îmblânzesc fața. Se pare că Sarah crede tot spectacolul pe care-l fac, pentru că o ia mai încet, apropiindu-se de pat cum ar face cineva care vrea să prindă un scorpion viu.

— De ce mi-au dat Haldol?

Am mai luat o dată. Este un antipsihotic prescris de medici în cazurile extreme de comportament violent.

Sarah s-a albit la față, are buzele strânse și se chinuie să găsească un răspuns. Fată prostuță, o să prindă și ea mișcarea într-un an sau pe-acolo. Este obligată să-mi spună ce medicamente mi se administrează; dar nu este obligată, oricum, să-mi spună și pentru ce. Vreau să obțin un avantaj din lipsa ei de experiență înainte să vină cineva care știe mai multe. Însă apare doctorul, care are întipărită pe față o expresie severă și neclintită. Sarah se bulucește afară din salon și el se strecoară spre mine, înalt și adus de spate – genul de statură care te înspăimântă, dacă te uiți la prea multe filme horror.

— Haldol? întreb din nou. De ce?

— Bună și ție, Joi, răspunde el. Sper că te simți confortabil.

Dacă a fi drogată e totuna cu confortabil, atunci, da, sigur așa mă simt. Mă uit țintă la el, refuzând să-i fac jocul. Sunt îngrozită, am un nod în stomac și creierul se luptă printre medicamente să preia controlul. Aș vrea să fie Seth aici; tânjesc după calmul încrederii lui neclintite și totuși mă simt totodată dezgustată de el. De ce? De ce nu-mi pot aminti?

— Sunt doctorul Steinbridge. Eu te-am consultat și ultima dată când ai fost la noi.

— Ultima dată când Seth m-a închis la casa de nebuni?

Am vocea răgușită. Ridic o mână să-mi pipăi gâtul, dar apoi mă răzgândesc, lăsând-o să cadă în așternuturi.

— Îți amintești împrejurările care te-au adus aici, Joi?

Urăsc felul în care îmi tot repetă numele. Scrâșnesc din dinți și umilința mi se afundă tot mai mult în trup. Nu-mi amintesc și recunosc că asta mă face să par cam nebună.

— Nu, îi spun simplu. Mă tem că amintirile mi-au dispărut odată cu soțul.

Dr. Steinbridge nu dă niciun semn că mi-ar fi auzit sarcasmul. Picioarele lui lungi și greoaie își fac drum spre pat și arată ca și cum oasele din ele s-ar putea rupe în orice moment, întinzându-l cât e de mare pe podea.

Cred că nu mi-ar răspunde și dacă aș întreba foarte direct unde e Seth. Asta-i treaba cu doctorii – răspund selectiv la întrebări, adeseori încolțindu-te cu propriile lor întrebări. E caraghios că am vorbit cu destui psihiatri ca să știu cum procedează.

— O să-ți pun niște întrebări, doar ca să excludem efectele contuziei, îmi zice. Îmi poți spune cum te cheamă?

— Joi Ellington, răspund cu ușurință.

A doua soție a lui Seth Arnold Ellington.

— Și câți ani ai, Joi?

— Douăzeci și opt.

— Cine este președinte?

Încrețesc nasul.

— Trump.

Chicotește ușor când mă vede, așa că mă relaxez.

— OK, bine, bine. Te descurci foarte bine.

Îmi vorbește de parcă aș fi copil sau nu prea m-ar duce capul. Sunt iritată, dar încerc să nu las să se vadă. Știu cum se poartă spitalele cu pacienții necooperanți.

— Ai senzație de greață? continuă el.

Scutur din cap.

— Nu, deloc.

Pare mulțumit de răspunsul meu, pentru că scrie ceva în fișă.

— De ce nu-mi amintesc cum am ajuns aici? întreb. Sau ce s-a întâmplat înainte de asta?

— Poate fi din cauza loviturii la cap sau poate chiar de la stres, răspunde el. Când creierul tău va fi gata, o să împărtășească cu tine acele amintiri, dar deocamdată tot ce poți face este să te odihnești și să aștepți.

— Dar poți să-mi spui ce s-a întâmplat? pledez eu. Poate că o să stârnească ceva în mintea mea…

Își împletește degetele, lăsându-le să cadă în dreptul taliei, și se uită drept în tavan. Arată ca un bunic gata să repovestească o amintire de demult în fața unei încăperi pline cu nepoți, nu un medic vorbind cu o femeie aflată pe patul de spital.

— Marți după-amiaza erai în bucătărie. Asta îți amintești?

— Da, îi spun. Cu Seth.

Consultă fișa.

— Da, așa e. Seth.

Îmi mențin lipsa de expresie de pe față și aștept să-mi spună mai multe. N-o să mușc momeala și să-l mân de la spate, deși îmi doresc cu disperare să știu.

— L-ai atacat. Asta îți amintești?

Da, îmi amintesc. Acum îmi revin amintirile, un val spărgându-se peste capul meu. Îmi amintesc furia, cum m-am repezit prin bucătărie spre el. Sentimentul că voiam să am gheare cu care să-i jupoi pielea până la sânge. Motivul pentru care mi-a revenit furia, și în timp ce-mi amintesc strâng

așternuturile în mână – mai întâi Hannah, apoi felul în care a negat.

— De ce l-ai atacat? Îți amintești?

— Da. A bătut-o pe cealaltă nevastă a lui. L-am confruntat în legătură cu asta și ne-am certat.

Lasă capul într-o parte.

— Cealaltă nevastă a lui?

— Soțul meu este poligam. Are trei soții.

Mă aștept să reacționeze, să fie șocat, dar nu face decât să scrie ceva în carnetul pe care îl are în față, apoi mă privește întrebător.

— L-ai văzut lovindu-și soția?

— Una dintre soții, spun, frustrată. Și, nu, nu l-am văzut, dar am văzut vânătăile de pe brațul și fața ei.

— Ea ți-a spus că a lovit-o?

Ezit.

— Nu…

— Și trăiți cu toții împreună, tu și aceste soții?

— Nu. Nici măcar nu ne știm numele una alteia. Sau n-ar trebui să le știm.

Doctorul lasă pixul jos, privindu-mă peste rama ochelarilor.

— Deci ești poligamă în treaba asta cu soțul tău…

— Seth, îi spun.

— Da, Seth, are aceste relații cu alte două femei ale căror nume nu le știi.

— Acum le știu. Le-am… găsit.

— Și l-ai confruntat în legătură cu aceste relații?

— Da! las eu capul jos.

Dumnezeule mare, treaba asta începe să devină ciudată rău.

— Știam de ele. L-am confruntat în legătură cu vânătăile… de pe brațul lui Luni.

Parcă aș fi scobită pe dinăuntru, în timp ce în piept îmi bate o alarmă care mi se lasă ca o greutate în stomac. Încerc să rămân coerentă; dacă mă prăbușesc acum m-ar face să par și mai nebună decât par deja.

Doctorul Steinbridge ia pixul și scrie ceva la mine în fișă. Pixul scârțâie pe hârtie în pași mici, succesivi. Sunetul aduce un ecou în amintirile mele, amintiri care îmi fac tot trupul să se încleștеze într-o agonie emoțională. Îmi imaginez că scrie ceva de genul *delirează.* Poate subliniat cu două sau trei linii. Nu că e ceva? Eu sunt aia despre care se spune că delirez, când Seth e cel care a crezut că poate merge cu trei căsnicii deodată.

Decid s-o țin pe-a mea. Mă ridic și îl privesc pe doctorul Stein-și-cum-l-o-mai-chema direct în ochii lui ca mărgelele, apoi îi spun:

— Pot s-o dovedesc. Dacă îmi aduci un telefon și mă lași să sun pe cineva, pot să-ți dovedesc toată treaba.

Asistenta Sarah apare din nou în salon, cu o tavă cu mâncare în mână. Se uită la expresia de pe fața medicului, apoi la mine, cu ochii ei de pisică strălucind interesați.

— Domnule doctor Steinbridge, spune ea, cu voce subțire și prietenoasă. Joi are un vizitator.

NOUĂSPREZECE

Intră Seth, arătând în fiecare detaliu de parcă ar ieși duminică la brunch, nu și-ar vizita nevasta la secția de psihiatrie. Poartă cămașă și cardigan, plus niște blugi gri cu aspect uzat. Nu recunosc hainele; trebuie să fie dintre cele pe care le ține în casele *lor.*

Văd că s-a tuns recent și mă chinui să-mi aduc aminte dacă așa era și în urmă cu o zi, când m-a surprins în apartamentul nostru. N-ar fi asta o chestie? Cu nevasta la nebuni și el se duce să-și facă freza. Pe cine păcălesc? Le are pe celelalte două – când una dintre piesele de schimb cade din căruță, viața merge înainte.

Zâmbește, arătând împrospătat și bine dormit, apoi vine să mă pupe pe frunte. Aproape că-mi vine să mă feresc, dar pe urmă îmi iau seama; dacă vreau să ies de aici, trebuie să fac frumos. Seth este șansa mea la libertate.

Mă înțeapă locul unde buzele lui mi-au atins pielea. Este greșeala lui că sunt aici, greșeala lui că nimeni nu mă crede. N-ar fi trebuit să fie alături de mine, încercând să mă țină departe de locuri ca ăsta? Și apoi îmi amintesc de minciuna lui, de felul în care a negat, acolo, în bucătărie, în timp ce-l priveam în ochi. Încerca să mă facă să cred că am inventat-o pe Hannah. Mă uit la el alarmată, întrebându-mă dacă ar trebui să aștept să-l confrunt când vom fi singuri sau dacă ar trebui s-o fac chiar acum. Arunc o privire spre doctorul Steinbridge, care se uită la noi. Aici, toată lumea se uită la toată lumea, mereu, ochi de șoim te așteaptă să greșești și să-ți trădezi starea mentală.

— Poate reușești să clarifici ceva pentru noi, sugerează doctorul, uitându-se la Seth.

Da! îmi spun, așezându-mă mai bine în pat. În fine. Pune-l la zid și fă-l să răspundă. Soțul meu dă

din cap cu fruntea încruntată, de parcă moare de nerăbdare să ajute cu ceva.

— Joi a spus că ai avea…

Doctorul Steinbridge se uită la mine de parcă ar fi jenat s-o spună:

— … și alte soții…

Propoziția i se întrerupe brusc și Sarah încremenește scriind ceva pe tabla din salon. Se uită peste umăr la mine și apoi, stânjenită că ar putea fi prinsă, se întoarce la treaba ei.

— Mă tem că asta nu-i adevărat, spune Seth.

— Nu?

Doctorul Steinbridge se uită la mine. Vorbește pe un ton lejer, de parcă am discuta despre vreme.

— Am divorțat acum trei ani de prima mea soție, spune Seth pe un ton jenat.

— Dar sunt încă împreună, completez eu.

— Suntem divorțați, spune Seth ferm.

Doctorul dă din cap.

— Am divorțat de ea pentru Joi.

Scutur din cap a neîncredere, nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Asta e o porcărie, Seth. Nu poți răsuci povestea cum îți vine. Spune adevărul – ești poligam!

— Sunt căsătorit cu o singură femeie, Joi, spune Seth.

Este foarte serios, extrem de convingător. Șovăi, pentru că își joacă excelent rolul și sunt deocamdată cu mâinile legate.

— OK, atunci, spun eu. Dar cu câte femei ai relații sexuale?

— Joi pretinde că mai ai două soții pe care le numești Luni și Marți, spune doctorul.

Roșește sub privirea medicului. Îl urmăresc nerăbdătoare. E imposibil să scape basma curată din asta.

— E un joc pe care-l jucăm noi.

— Un joc? repetă doctorul Steinbridge.

Rămân gură cască. Tremur.

— Da.

Se uită spre mine, să-l ajut, dar mă uit în altă parte. Nu înțeleg de ce minte în halul ăsta. Nu este căsătorit legal și cu celelalte două, așa că nu poate fi arestat pentru bigamie. Totul a fost consensual între noi. Dacă face să pară că eu am inventat totul n-o să mă lase să plec de aici – oricum, nu fără o grămadă de terapie și medicație.

— Chestia asta despre care Joi și cu mine obișnuim să glumim se referă la timpul pe care îl petrec în deplasare. Mereu vin acasă joia și, din moment ce pe ea o cheamă Joi, zicem că mai există și o Luni și o Marți.

Se uită agitat spre mine.

— Nu știam că a luat-o așa în serios, dar având în vedere…

— Ce? Având în vedere ce? mă reped eu.

Furia crește în mine. Nu-mi vine să cred că a mers până *într-acolo.* Brusc simt că m-am încins, chiar dacă știu că în saloane e menținută o temperatură scăzută. Simt nevoia să arunc așternuturile de pe mine și să mă aplec pe fereastră, să simt aerul rece pe piele.

— Joi, ai un istoric de delir, mă întrerupe medicul. Câteodată, când o traumă…

Vocea lui continuă, dar o blochez. Nu vreau s-o aud. Știu ce s-a întâmplat, dar nu asta se întâmplă acum.

Ochii lui Seth pledează pe lângă mine; ar vrea să marșez cu ce face el acolo. Durerea de cap a devenit brusc și mai rea și am nevoie să rămân singură, să mă gândesc cum să trec prin toate astea.

— Ieșiți afară, le spun amândurora și, fiindcă nu e destul și nu se mișcă nimeni, țip la ei. Toată lumea afară!

De după colț se ivește încă o asistentă, care se uită la doctorul Steinbridge pentru indicații.

Eu îl privesc fix, ignorându-l pe Seth.

— Nu e nevoie să fiu sedată. Nu sunt un pericol pentru mine și nici pentru altcineva. Nu vreau decât să rămân singură.

Doctorul mă cântărește din priviri o clipă, încercând să-și dea seama care e starea mea mentală. Apoi dă din cap:

— Bine, atunci. Mă întorc mai târziu să văd ce faci și putem să ne continuăm discuția.

Se uită la Seth, care pare în prag de leșin.

— Te poți întoarce pentru vizita de după-amiază, să vezi dacă e pregătită atunci să-ți vorbească, spune el. Aș vrea să vorbim la mine în birou.

Văd cum i se tensionează umerii; a pierdut controlul situației. Lui Seth nu-i place să piardă controlul; nu e obișnuit să-i stea cineva în drum. De ce nu mi-am dat seama până acum? De ce o văd acum?

Seth îmi aruncă încă o privire înainte de a încuviința.

— În regulă. Mă întorc mai târziu.

Anunță chestia asta în salon, nu către mine. Nici nu mă privește când iese pe ușă.

După ce pleacă toți trag adânc aer în piept, cutremurându-mă, înainte de a mă întoarce pe o parte, cu privirea îndreptată spre fereastra îngustă cât o palmă. Cerul este un gri murdar și cerne o ploaie măruntă. Din unghiul în care stau văd doar vârfurile copacilor, așa că mă concentrez asupra lor. Mă gândesc la fereastra apartamentului nostru – *al meu.* Cea care dă spre parc, cât de tare m-am luptat pentru apartamentul ăla, fiindcă Seth voia unul cu vedere la Sound. Eu aveam nevoie de priveliștea aceea spre viețile străinilor; era o evadare din propria viață.

Ațipesc și mă trezesc când Sarah îmi aduce prânzul – sau e cina? Nici măcar nu știu cât e ceasul. Imediat ce simt miros de mâncare, corpul meu își aduce aminte că îi este foame. Nici măcar nu contează că felia de carne este cenușie și că

piureul de cartofi e făcut din fulgi, îndes mâncarea în gură cu un ritm îngrijorător. Când termin, mă las pe spate în perne, țintuită de o durere de stomac. Țin ochii închiși și aștipesc iar și iar, până când, la un moment dat, aud vocea lui Seth. Mă gândesc să nu deschid ochii și să mă prefac în continuare adormită, în speranța că va pleca.

— Știu că nu dormi, Joi, spune el. Trebuie să vorbim.

— Atunci vorbește, îi spun fără să deschid ochii.

Aud cum foșnește o pungă de hârtie și mirosul de mâncare îmi ajunge la nas. Când deschid ochii, Seth a așternut între noi cinci cutii. Oricât de greu mi-a picat în stomac mâncarea de spital, începe să-mi lase gura apă.

— Felul tău preferat, spune el, și colțul gurii i se ridică într-un zâmbet.

Este cel mai fermecător zâmbet al lui, cel pe care l-a folosit și în ziua aceea, în cafenea. Ridică privirea spre mine, ține capul încă plecat, și pentru o clipă arată ca un băiețel – vulnerabil și doritor să placă.

— Am mâncat deja o delicioasă mâncare de spital, îi spun, ochind o cutie cu risotto cu ciuperci.

Seth ridică din umeri și zâmbetul lui devine prostesc. Aproape că-mi pare rău pentru el, dar apoi îmi amintesc unde sunt și de ce sunt aici.

— Seth…

Mă uit la el și el se uită la mine. Niciunul dintre noi nu prea știe ce să facă în privința celuilalt, dar suntem pregătiți pentru un soi de stare de război emoțional – o văd în ochii lui.

— De ce nu ai spus adevărul? îl întreb în cele din urmă.

Până la urmă, despre asta e vorba, nu? Dacă el spune adevărul, pot și eu să plec de-aici.

Dar, dacă mărturisește, lucrurile pot… lucrurile pot să nu mai revină niciodată la normal. Atunci înțeleg, văd privirea de oțel din ochii lui. Am o revelație. Nu doar că știu unde e Hannah, dar știu

și că a agresat-o fizic, a lovit-o, iar lucrurile nu mai pot fi la fel între noi. Inițial am vrut ca el să-și dorească să fie cu mine, numai cu mine. Dar asta n-o să se întâmple niciodată și nici măcar nu mai vreau să se întâmple. Nu știu cine e de fapt soțul meu. Nu știu nimic. Ce spune el față de ce aștept eu.

— Adevărul este că ești foarte bolnavă, Joi. Ai nevoie de ajutor. Am încercat să mă prefac că nu se întâmplă nimic, am intrat în rol…

Se ridică și cutiile cu mâncare se înclină periculos pe pat.

Sunt așa de furioasă, că-mi vine să le arunc spre el. Se îndreaptă spre fereastră și se uită afară, apoi se întoarce spre mine. Expresia de pe chip i s-a schimbat de la o clipă la alta; acum este marcat de hotărâre, ca și când ar avea să-mi spună ceva îngrozitor.

— Te-ai schimbat, spune rar, prudent. După ce copilul…

— Nu, îi spun repede. Nu aduce copilul în discuție.

— Nu vrei să vorbești despre asta, dar trebuie. Nu poți trece pe lângă asta ca și când n-ar fi.

Pe chipul lui Seth este mai multă hotărâre decât am văzut vreodată. Are pumnii încleștați și prin minte îmi trec frânturi din acea ultimă noapte în bucătărie. Arată pe cât de furios, pe atât de trist.

Are dreptate, am refuzat mereu să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Este prea dureros. Nu voiam să reînvii toate acele sentimente, să le trag după mine la nesfârșit prin cabinetul vreunui psihiatru. Durerea mea e vie – bolnavă și umflată, supurând încă sub aparența de calm. Este ceva personal; nu vreau s-o arăt altcuiva. O hrănesc de una singură, o țin în viață. Pentru că, atât timp cât durerea încă este aici, va fi și amintirea fiului meu. Ele sunt făcute să coexiste.

— Joi! strigă el. Joi, mă asculți?

Mirosul, chiar și vederea mâncării îmi fac rău. Încep să împing cutiile de pe pat, una câte una.

Sunetul lor izbind podeaua cu bufnituri înfundate îi atrage atenția lui Seth. Aleargă spre patul meu, aflat doar la cinci pași distanță, și mă apucă de încheieturi înainte să ajung la supa de mazăre. Ridic genunchiul sub cearșafurile albe și încerc să o răstorn. Pe asta am așteptat-o cel mai mult – s-o văd împrăștiindu-se ca noroiul pe dalele podelei de spital.

— Copilul nostru a murit, Joi. Nu a fost vina ta. Nu a fost vina nimănui!

Mă zvârcolesc, aruncându-mă pe perne și apoi ridicându-mă iar. Mă dor încheieturile, acolo unde m-a prins Seth, și îmi dezvelesc dinții spre el. Asta nu-i adevărat și o știm amândoi. Nu-i adevărat.

— Trebuie să încetezi cu toate astea, pledează el. Cu toate minciunile pe care ți le spui. N-o să te lase să pleci de aici până nu vei spune adevărul…

Se declanșează o alarmă ascuțită, care îți sparge timpanul. Mă întreb dacă este din cauza mea. Sarah intră în fugă în salon, iar coada împletită îi flutură comic în urmă. Este urmată de un bărbat și o altă femeie – cu toții fulgerări de uniforme albastre și chipuri hotărâte.

Alarma sună aici, în această încăpere, abia acum îmi dau seama. Seth trebuie s-o fi declanșat. Dar nu… nu este o alarmă… sunt eu. Urlu. Simt arsura sunetului frigându-mi gâtlejul și ieșind pe gura larg deschisă.

Una dintre asistente alunecă și cade pe mâncarea împrăștiată pe podea, lovindu-se rău. Bărbatul o ajută să se ridice, apoi se reped cu toții la mine, împingându-l pe Seth într-o parte, ca să mă țintuiască la pat. El se retrage lângă perete, privind.

Mă aștept ca ochii să i se caște plini de teamă, sau ca fața să i se schimonosească de grijă – dar arată destul de liniștit. Simt ceva rece strecurându-mi-se în vene și ochii mi se închid. Încerc să-i țin

deschișI; vreau să-l văd pe Seth. Imaginea lui se începțoșează pentru un minut, dar este încă aici, privind. Medicamentul îmi trage de pleoape, doborându-mă. Ce-i cu expresia aia de pe fața lui? Ce înseamnă?

DOUĂZECI

Când îmi revin, simt că mi-e frig. Nu-mi amintesc unde sunt și îmi ia câteva minute pentru ca evenimentele ultimelor câteva zile să-mi vină în minte. Sunt amintiri disparate – nu par prea bune. Mirosul antisepticului îmi umple nările și mă străduiesc să dau cearșafurile deoparte și să mă ridic în capul oaselor în pat.

Un spital… Seth… Mâncare pe jos.

Îmi frec fruntea care îmi bubuie dureros și mă uit peste marginea patului; nici urmă de amestecul de culori pe care l-am făcut înainte ca ei să-mi bage cocktailul ăla în venă. De ce am făcut asta? Este o întrebare stupidă, fiindcă știu răspunsul. *Pentru că Seth consideră că certurile cu aruncatul mâncării sunt risipitoare și prosteşti.* N-am aruncat cu nimic în el, dar să arunc mâncarea pe jos se pare că a fost destul de rău – o ilustrare copilăroasă a acțiunilor mele.

Seth cel practic, sterilul și oarecum severul Seth – nu așa l-aș fi descris cu câteva săptămâni în urmă. Ce s-a schimbat?

Hannah! Numele ăsta mă lovește mai rău decât restul. Pentru că… oare câte zile au trecut de când nu mai am nicio veste de la ea? Trei… patru? Îmi amintesc expresia de pe fața lui Seth înainte ca drogurile să mă pună jos… Nu-mi dau seama ce-a fost cu privirea aia; era un amestec de lucruri pe care nu le-am mai văzut până acum pe chipul lui. Nu că e și asta ceva? Să fii măritată cu un bărbat ani întregi și să-i vezi o expresie pe față pentru prima dată.

Trebuie să iau legătura cu Hannah – să văd dacă e bine. Dar fără telefon n-am acces la numărul ei și dacă Seth a umblat deja în telefonul meu și a șters toate mesajele pe care le-am schimbat între noi? Îmi știe parola? Nu e greu de ghicit – data la care trebuia să vină pe lume bebelușul nostru.

Intră un alt asistent, de data asta un bărbat mai în vârstă, tuns chilug, cu sprâncene albe și față de buldog. Mă ascund în pat. Are umerii prea largi și îmi dau seama că n-o să înghită rahaturile mele. Speram la cineva mai tânăr și mai neexperimentat, precum Sarah, cu care aș fi putut vorbi să mă ajute.

— Bună, spune el. Sunt Phil.

Când a început tura lui? Când o să plece?

— Am vorbit cu medicul. Se pare că totul e în regulă cu lovitura de la cap…

Se ciocănește cu nodurile degetelor în țeastă, în timp ce-mi parcurge fișa; mă strâmb văzându-i gestul. Este un grobian în uniformă de asistent medical.

— O să te transfere la secția de psihiatrie.

— De ce? Dacă sunt bine, de ce nu mă externează?

— Nu ți-a spus doctorul de ce?

Phil se scarpină la sfârcul stâng și mai dă o pagină.

Dau din cap, în semn că nu.

— Trebuie să apară într-o clipă și vorbești cu el atunci.

— Minunat, spun sec.

N-am niciun chef. Nu-mi place Phil. Evident este fost militar și crede că totul poate fi făcut într-un anume fel: disciplină și ordine. Vreau o asistentă tânără și ușor de manipulat, precum Sarah, căreia i-ar părea rău de mine.

Înainte de a pleca, îl întreb pe Phil dacă pot să dau un telefon.

— Cui?

— Soțului meu, spun drăgălaș. Lucrează în Portland și aș vrea să mai știe de mine.

— Nu e niciun soț înscris în fișa ta, spune el.

— Adică vrei să zici că mint?

Phil mă ignoră.

— De ce nu lăsăm noi să verifice el ce mai e cu tine? Până la urmă, tu ești aia internată în spital.

Când iese din salon îl urmăresc cu privirea. Cândva îmi plăceau tipii ca Phil – sunt foarte de ajutor în situațiile dificile cu pacienții, mereu amatori să joace rolul polițistului rău când una dintre asistente avea nevoie de o pauză –, dar să fiu de partea cealaltă este groaznic. O să aștept schimbul următor și să sperăm că o să fie mai pe placul meu.

•

Doctorul Steinbridge îmi spune că totul este în regulă cu lovitura de la cap, nu s-a umflat nimic și nu am nicio vânătaie.

— Arată bine, arată bine, spune el, bătând cu degetul în fișă.

Are nodurile degetelor pline de firicele de păr alb.

— O să te transferăm la secția de psihiatrie, unde o să fii evaluată și o să-ți prescriem noua medicație.

— Stați un pic, îi spun. Nu am de ce să merg la secția de psihiatrie. Sunt bine. Doar am căzut și m-am lovit la cap.

Își strânge buzele, de parcă ar fi dezamăgit de mine.

— Ai halucinații extreme, Joi. Ai crize violente. Nu-ți face griji, încearcă el să mă liniștească. O să lucrăm împreună să te simți mai bine. Vrem cu toții același lucru.

Mă îndoiesc. Seth vrea să mă țină aici. Îmi vine să urlu, să-l blestem… să-l oblig să vadă adevărul, dar știu că în felul ăsta n-aș face decât să-i confirm ce crede… ce îi spune Seth. Nu sunt nebună. *Nu ești,* îmi spun. *Chiar și când te simți de parcă ai fi, amintește-ți că nu ești.*

O oră mai târziu, o asistentă aduce în salon un scaun cu rotile și îi pune frânele.

— Am venit să te transfer, îmi spune.

— Soțul meu…?

Urăsc scâncetul din vocea mea, urăsc că trebuie să întreb unde e soțul meu, în loc să știu asta.

Ea ridică din umeri.

— Am venit doar să te transfer. E tot ce știu.

Mă îndrept ametită spre scaunul cu rotile. Spatele gambelor atinge pielea moale și mă scufund în el, ușurată. Nu lovitura la cap mă face să mă simt așa, ci medicamentele. Abia dacă mai pot gândi limpede. Nu-mi amintesc când scaunul cu rotile ajunge la etajul opt, nici când mă așez în patul din încăperea micuță unde m-au transferat. O asistentă se va ocupa de mine, dar nu-mi amintesc să fi venit să mă vadă. Nimic din toate astea nu pare real. Îmi pun la îndoială propria existență, pe a lui Hannah… Oare mi-am imaginat totul, așa cum au zis? Aș vrea să merg să vorbesc cu Seth, aș vrea să mi se limpezească mintea, dar îmi tot toarnă pilule pe gât.

•

Petrec următoarele șapte zile într-un fel de ceață. Nimic nu pare real, medicamentele mă fac să mă simt detașată de propriul corp: un balon cu heliu plutind nătâng într-o cameră, îndreptându-se spre nicăieri. Merg la sesiunile de grup, mănânc ce am de mâncat în sala de mese și mă văd cu doctorul Steinbridge pentru ședințele individuale. Am slăbit atât de mult, că abia mă mai recunosc în oglindă. Am maxilarele colțuroase și găuri în claviculă, adâncituri mari umplute altă dată cu grăsime. Cum poate o singură săptămână să transforme atât de mult o persoană? mă întreb, dar nu sunt sigură că-mi pasă. Totul a amuțit, chiar și ceea ce simt față de mine însămi.

După câteva zile, încetez să mai întreb de Seth; chiar și gândul la el mă face să mă simt disperată și nebună. Asistentele mă privesc cu milă în ochi. Am sentimentul vag că nu-mi place să văd asta. Probabil ele nici nu cred că există un Seth. Și poate că nici nu există. Și, totodată, să-l ia dracu' că mă pune în poziția asta, să mă îndoiesc de mine însămi.

În a noua zi vine mama să mă vadă. Orele de vizitare le petrecem în spațiul comun, unde noi, toate nebunele, așteptăm cu nerăbdare să vină rudele. Stăm pe niște canapele galben-muștar sau la mese gri, pe scaune pliante, cu părul îngălat și palide la față, scofâlcite de la prea puțin sau prea mult somn. Într-o încercare de normalizare a acestei încăperi, au pus flori în ghivece și lucrări înrămate. Am studiat fiecare piesă în parte și plăcuțele de lângă ele, cu numele artistului local care a pictat, schițat sau fotografiat. Se pare că în Seattle le place să rămână pe plan local, artiști de-ai casei să aline bolnavi de-ai casei.

Lângă automatele cu diverse găsesc o canapea neocupată. Nu ne lasă să consumăm cofeină sau prea mult zahăr. Distribuitoarele sunt îndesate cu apă cu vitamine și mere bătute. Stau cu mâinile în poală, uitându-mă țintă în podea. Când intră, mama nici nu mă recunoaște de la început. Își mută privirea spre chipul meu, apoi se dă înapoi, ca trasă de o coardă elastică.

O văd cum îmi spune numele în șoaptă înainte de a-și strânge geanta la subțioară; se strecoară spre mine. Mă ridic când o văd apropiindu-se. Nu-mi dau seama dacă vrea să mă îmbrățișeze sau este prea dezamăgită. Prima dată când am aterizat într-o secție de psihiatrie a refuzat să vină în vizită, spunând că este prea dureros pentru ea să mă vadă în halul ăla. Prea dureros pentru *ea.* Acum se așază pe canapea fără să-și ia ochii de la chipul meu.

— Tatăl tău… începe ea.

— Da, știu, mamă. Nu-i nicio problemă.

Ne uităm una la alta de parcă acum ne vedem prima dată chipurile, cu adevărat. Tata nu va veni niciodată într-un loc ca ăsta. S-o vadă pe una dintre fiicele lui într-o secție de psihiatrie ar însemna că a făcut ceva rău ca părinte, iar tata preferă să păstreze iluzia perfecțiunii. Cât despre mama, eu sunt odrasla ei nebună, dezechilibrată – ea m-a născut și n-are nicio idee despre cine sunt

sau despre viața pe care o trăiesc. Și nici nu vrea să știe. Ne gândim amândouă la același lucru. Îmi trag mânecile puloverului peste palme și mă uit țintă la fruntea ei botoxată. Nu vrea să-și accepte vârsta mai mult decât vrea să admită că fata ei este o distrusă de prima clasă.

— Nu-s aici pentru că sunt nebună, îi spun.

Deschide imediat gura ca să nege că s-ar fi gândit vreodată la așa ceva. Normal, ăsta e jobul ei de mamă.

— Nici bolnavă nu sunt. Nu am vreo cădere emoțională pentru că mi-am pierdut copilul acum un an.

Tai toate potecile pe care ar vrea s-o apuce mintea ei, toate drumurile pe care le încearcă pentru a găsi scuze că mă aflu aici.

Închide gura și se uită în gol. Mă simt ca un copil și începe să-mi tremure buza de jos. N-o să creadă nimic din ce-i spun. A apucat deja Seth să vorbească cu ea.

— Mamă, Seth avea deja altă soție când l-am cunoscut eu. O cheamă Regina Coele. Ea nu voia copii. Eu eram cea care ar fi trebuit să-i dăruiască un copil. Dar apoi am avut…

Vocea mi se stinge.

Mamei îi cade capul în piept, de parcă toate astea sunt prea mult. Îi văd vârfurile genelor, șaua nasului, în timp ce-și privește țintă pantofii. Din unghiul ăsta pare cu zece, cu 20 de ani mai tânără. Ca o fată care și-a plecat fruntea de exasperare… de frustrare… de lipsă de speranță? Niciodată nu m-am priceput să-mi dau seama ce simte cu adevărat. Știu toate mărcile care îi plac, știu ce crede despre chestiuni superficiale și inutile, dar nu știu cum să-mi dau seama de ceea ce simte ea cu adevărat. Nu sunt sigură nici dacă ea știe, măcar.

— Regina este *fosta* soție a lui Seth. A fost căsătorit înainte de tine, da. Ai dreptate – ea nu voia copii, așa că s-au despărțit.

Mama se apleacă în față, implorând din ochi. Este adevărat. Cum aș putea contrazice așa ceva? Regina este, tehnic vorbind, fosta lui soție. Până la urmă, a divorțat de ea ca să se căsătorească cu mine, nu? Dar sunt încă împreună, încă formează un cuplu, doar că nu se mai numesc așa.

— Mamă, îi spun. Te rog să mă asculți. Seth încearcă să-și acopere urmele. Sunt încă împreună.

Își prinde fața în palme. Când am devenit genul de femeie pe care nu o crede nici propria mamă? *Când ai început să te minți pe tine,* îmi spun.

Când ridică privirea, are ochii umezi. Îmi amintește de un cocker spaniel, cu ochii ăia ai ei umezi.

— Ai o fixație nesănătoasă pentru fostele lui. Dar, Joi, nu este cu ele. Este cu tine. Seth e teribil de îngrijorat în privința ta.

Încearcă să mă prindă de mână, dar mă trag. Nu vreau să fiu cocoloșită așa – să-mi vorbească de parcă aș fi un copil. Mâna îi cade inutilă în poală.

— De ce crezi că e mereu în Portland? Are încă două neveste.

Mă ridic și încep să măsor încăperea cu pasul.

— Acolo lucrează, șuieră ea. Te iubește, cu toții te iubim. Vrem să te faci bine.

— Sunt bine, îi spun înțepată.

Mă opresc să mă uit la ea.

— El de ce nu a venit? Unde este?

Abia acum începe să se foiască, își ferește privirea, își încrucișează gleznele, apoi revine la poziția de dinainte. Nu știe ce să spună pentru că nu știe unde e Seth și nici de ce n-a venit.

— În Portland… spune ea, dar sună mai degrabă ca o întrebare. Trebuie să muncească, Joi. Viața merge înainte.

— Nu, nu merge. Nu și când eu sunt în spital. Are și alte neveste care să aibă grijă de nevoile lui, îi răspund. De ce să vină să vadă nebuni urlând la lună?

Mă privește întrebător pentru un moment, apoi se ridică. Ne confruntăm fățiș și citesc dezamăgirea pe chipul ei.

— Trebuie să plec, îmi spune.

Cincisprezece minute. A rezistat cincisprezece minute în secția de psihiatrie. O privesc cum se îndreaptă spre ușă, cu umerii cocârjați de greutatea eșecurilor mele, ca fiică a ei. Cel puțin de data asta a venit.

DOUĂZECI ȘI UNU

Sunt singură. Îmi dau seama că așa am fost mereu, toată viața mea, și că tot ce a construit mintea mea ca să mă convingă că nu-i așa a fost o minciună. O minciună confortabilă, de care aveam nevoie. Părinții mei erau ocupați cu sora mea, Torrence, care intra mereu în bucluc la școală sau cu prietenele ei. Eu eram copilul ăla bun; îmi purtam singură de grijă, în timp ce ei erau ocupați. Știam regulile, interdicțiile morale pe care le ridicaseră în jurul meu: fără băutură, fără sex înainte de căsătorie, fără droguri, fără strecurat afară, numai note foarte bune. Era ușor să le urmez indicațiile; nu eu eram rebela familiei. Sora mea, pe de altă parte, a trecut prin toate cele de mai sus. Tata a încărunțit la tâmple, mama a început să-și injecteze Botox și eu am încercat din răsputeri să fiu perfectă, așa încât ei să aibă o fiică mai puțin pentru care să-și facă griji. Apoi, când Torrence s-a îndreptat și s-a măritat cu bărbatul potrivit, au fost așa de ușurați, încât i-au arătat un cu totul alt tip de atenție. S-a purtat și ea bine trei ani, iar ei doi au uitat cei zece ani pe care i-a petrecut trăgându-le banii pe nas și trăgându-și-o cu fiecare dealer din oraș. Poate că toate încercările astea m-au făcut să înnebunesc. Poate că lipsa de atenție a părinților mei m-a împins spre Seth, disperarea mea de a fi acceptată mi-a întins capcana unei relații pe care orice persoană normală ar considera-o bizară.

Lovesc cu linguriță în jeleu. Le place rău să ne dea jeleu – tremurător și colorat, ca mințile noastre. Azi este portocaliu, ieri a fost verde. Ca și când ar încerca să-ți reamintească faptul că ești slab și instabil. Îmi mănânc jeleul.

Trebuie să ies dracului de-aici. Trebuie s-o găsesc pe Hannah, să mă asigur că este bine. Odată am fost adormită, dar acum m-am trezit. Azi l-am văzut pe doctorul Steinbridge. Mi-am dat seama că

el este cel care mă ține aici – nu ușile electrice cu card de acces, nu asistentele trupeșe care ne mustră ca pe copiii mici dacă ne facem de cap. *Liniștește-te, micuță Joi, sau te băgăm în salonul cu pereții căptușiți, să iei o pauză.*

Doctorul Steinbridge are puterea să spună că sunt bine; el este Dumnezeu în locul ăsta cu pardoseală pestriță, sterilă, și lumini fluorescente. O întorsătură din pixul său (un Bic) și sunt liberă ca pasărea.

Hannah… Hannah. Numai la ea mă gândesc. În mintea mea, am devenit salvatoarea ei. Dacă i s-a întâmplat ceva, sunt și eu responsabilă. Dacă trebuie salvată, e nevoie să ies de-aici. M-am măritat cu bărbatul ăsta, i-am dat binecuvântarea mea pentru cea de-a treia nevastă. Când am văzut prima vânătaie, ar fi trebuit să spun ce am de spus, s-o determin să-mi zică ce i-a făcut. Pentru o clipă, m-am îndoit că ar fi reală. Atât de buni sunt – în locul ăsta te pot face să te îndoiești de propria-ți minte.

Mănâncă-ți jeleul!

Mi-am dat seama că e de datoria mea să-l conving pe bunul doctor că mi-am venit în fire, că mintea mea s-a curățat de ceața ei delirantă. Că *sunt întreagă și soțul meu este bărbatul unei singure femei!* Că Hannah și Regina nu sunt reale, ci doar fac parte dintr-un joc sexual pe care îl jucăm eu și soțul meu. Asta vor să audă, nu? Tot ce trebuie să fac este să mint în legătură cu înclinația lui Seth pentru păsărici multiple și sunt o femeie vindecată!

Schimbarea mea nu se poate întâmpla prea rapid, fiindcă doctorul Steinbridge va bănui că mint. În timpul sesiunilor noastre zilnice, mă prefac a fi confuză. *Seth are doar o nevastă? Eu sunt nevasta aceea?* Treptat devin tot mai eu însămi, cu fiecare sesiune sunt tot mai puțin confuză, tot mai puțin insistentă.

— Ce e în neregulă cu mine? îl întreb pe doctor. De ce nu știu ce e real și ce nu?

Sunt diagnosticată! Trauma pierderii unui copil, faptul că nu am reușit niciodată să gestionez această pierdere într-o manieră sănătoasă a pus presiune pe relația mea cu Seth. Învinovățesc alte femei în loc să mă concentrez pe vindecarea mea. Când bunul doctor m-a întrebat ce cred eu că a declanșat mania care a dus la cedarea mea mintală, m-am gândit la Debbie: palavragioaica Debbie, gălăgioasa Debbie, Debbie cea cu părul mare care a sugerat că ar trebui să le spionez pe femeile care mă fac să mă simt nesigură. Nu o învinovățesc pe Debbie pentru niciuna din acțiunile mele; dacă a făcut ceva, acest lucru e că m-a trezit. Nu sunt singura care suferă din cauza nesiguranței paralizante, poți avea orice vârstă. Ce dracu', Lauren părea să aibă viața perfectă. Întotdeauna am crezut că și-a tapetat ușa de la dulap cu toate felicitările alea aniversare ca să se laude, să ne dea peste nas că a reușit mai bine decât noi. Dar acum văd adevărul: femeile sunt blocate într-un ciclu al insecurității perpetuat de felul în care le tratează bărbații și trebuie tot timpul să ne luptăm ca să ne dovedim nouă însene și tuturor celorlalți că suntem bine. Bineînțeles, câteodată femeile își pierd mințile după câte un bărbat, dar înseamnă asta oare că suntem instabile sau că bărbații ne fac să fim instabile prin acțiunile lor complet nepăsătoare? Nu-i spun doctorului Steinbridge despre Debbie sau Lauren; va spune că pasez responsabilitatea. Dar nu fac deloc asta; îi consider pe toți responsabili, pentru că e nevoie de tot satul ca să trimiți pe cineva într-o instituție de boli mintale.

Potrivit doctorului Steinbridge, faptul că nu-mi gestionez problemele este parte din destrămarea mea. Îmi place cum sună: *destrămarea mea.*

Dar nu mă destram în modul în care cred ei că o fac; destram pasiunea pentru soțul meu. Joc rolul femeii fragile, dureros de neștiutoare. Stresul m-a

mâncat de vie, nu am mecanisme de a-i face față, lipsa de atenție a părinților mei m-a cocoloșit într-un cocon mic, naiv, strâmt.

Facem un tur al problemelor mele nerezolvate cu mami/tati. Mama este genul care vrea să placă tuturor, tata e detașat. Cum am privit-o pe mama făcând mai mult, și mai mult, și mai mult, pentru a câștiga atenția tatei… ei, bine… am învățat să vorbesc acel limbaj al iubirii. Și când am făcut-o de prea multe ori, m-am prăbușit sub greutatea așteptărilor. Pântecul meu sterp m-a făcut să mă simt de parcă n-aș fi fost o femeie adevărată, de parcă n-aș fi fost demnă de iubirea soțului meu. Mi-au râcâit toate organele, mi-au înconjurat cu bandă sistemul reproducător: *s-a închis prăvălia.* Înaintea ochilor încep să mi se perinde iar scene din timpul pierderii sarcinii, într-o succesiune dureroasă. Știu că ar trebui să le las să vină, să le fac față – așa cum spune doctorul. Dar sunt amintiri peste care nu m-am uitat niciodată, nici măcar o dată, de când s-a întâmplat. Este mai ușor să faci față când nu știi la ce faci față.

Seth și cu mine tocmai am plecat de la pensiune și ne oprim la o stație de benzină ca să facem plinul și să ne luăm niște gustări pentru prânz. Abia mâncaserăm, dar el insistă că bebelușul va avea nevoie de gustări, iar asta mă face să zâmbesc. Este așa de atent: îmi cumpără cadouri și-mi sărută burta rotunjită. Una dintre prietenele de la spital mi-a spus că soțul ei este dezgustat de burta ei de gravidă și refuză s-o atingă. Îl văd pe geamul de la mașină și inima mi se umple de mândrie. E soțul meu, al meu. Iar acum facem un copil împreună; n-aș fi putut avea o viață mai împlinită. Este așa de chipeș în timp ce se îndreaptă spre mașină, cu două pahare de hârtie, cu o pungă de plastic atârnându-i pe braț. În pahare e ceai; spune că a cerut doar niște apă fierbinte și a folosit apoi plicurile de ceai ale

mamei lui. Este amărui, dar l-am băut timp de o săptămână și m-am obișnuit cu gustul. Scufund pliculețul în apă, în timp ce el termină de pus benzină. Mi-a cumpărat gustările de gravidă preferate; mâncare nesănătoasă, procesată, care în mod normal m-ar face să roșesc de rușine. Dar în timp ce sorb din ceai și scot lucrurile din pungă, sunt pur și simplu recunoscătoare pentru soțul meu atent și grijuliu. La fel de bune sunt și chipsurile cu aromă de unt, sare, usturoi și ceapă, precum și bețișoarele de lemn-dulce semănând cu un plastic roșu, răsucit. Contracțiile încep o oră și jumătate mai târziu. La început nu vreau să-i spun nimic, amintindu-mi ce mi-a spus doctorul, că unele femei suferă contracții Braxton Hicks încă de la începutul sarcinii. Durerile-fantomă abia dacă sunt o reflexie a ceea ce urmează să vină. Mă foiesc inconfortabil în scaunul meu, punga deschisă cu chipsuri cade pe jos, iar triunghiurile pestrițe, mici, mi se împrăștie în jurul pantofilor. Nu văd sângele până nu mă aplec să recuperez punga. S-a întins pe scaunul de piele, pătându-mi pantalonii crem cu un roșu întunecat, de rău augur. „Seth", este tot ce apuc să spun. Se uită spre mine și apasă tare pe accelerație, palid la vederea sângelui. Cel mai apropiat spital: Queen County. Când tragem la intrarea în camera de gardă știu deja că bebelușul meu este mort, cu viața scurgându-i-se dintre picioarele mele.

Tot ce pot povesti de aici încolo este învăluit într-un fel de amețeală colorată de lumini fluorescente. Prima dată când mi-am recăpătat claritatea minții după acea călătorie cu mașina a fost cinci zile mai târziu, când mi-au spus că am suferit o ruptură de uter și ca să poată controla sângerarea a trebuit să mi-l înlăture într-o operație de urgență. Nu voi mai putea rămâne însărcinată vreodată. L-am lăsat pe Seth să mă țină în brațe cât timp am suspinat în cămașa lui și pe urmă, când a

plecat ca să răspundă unui apel de la serviciu, m-am dus în baia cea mică a salonului și am încercat să-mi tai venele cu o pilă metalică pentru unghii. O asistentă m-a găsit sângerând pe podea, holbându-mă la sângele de pe jos, perfect calmă. A fost o treabă de mântuială să-mi retez venele cu un instrument bont. Cicatricile sunt groase și noduroase. Am fost liniștită până când au încercat să mă ajute, apoi am zgâriat, am mușcat, am țipat că mi-au omorât copilul și că încearcă să mă omoare și pe mine. Ăsta a fost începutul primei mele șederi la Queen County. Ședere care m-a lăsat stearpă în pântec și-n inimă.

Doctorul Steinbridge spune că, în suferința mea, am creat halucinația celor trei soții – femei mai potrivite cu Seth, care i-ar fi putut oferi ce nu puteam eu să-i ofer. Dumnezeule, este așa deprimant să auzi toate lucrurile astea care ar fi în neregulă cu mine –, chiar dacă doar jumătate dintre ele sunt adevărate.

Mă strecor afară de la ședințele individuale cu capul plecat, cu cicatricile de la încheieturi pulsându-mi. Sunt credibil de jalnică. Doctorul crede că mă fac bine. Dar în acele momente de umeri plecați, când arăt a cea mai smerită din lume, sunt mânioasă. Unde e Seth? De ce nu vine? Nu se poartă ca atunci când îi purtam copilul în pântec – se preocupa și îmi îndeplinea fiecare capriciu. Măcar se simte vinovat pentru că a mințit?

Am fost aruncată la gunoi. Spumeg tot drumul înapoi spre salon, unde este în continuare foarte frig, în ciuda plângerilor repetate pe care le-am făcut către asistente. Colega mea este Susan, o femeie de aproape 50 de ani care a făcut o cădere psihică după ce l-a prins pe soțul ei că avea o aventură. Amărâta de Susan, îmi vine să zic. Ia încearcă tu să fii de acord cu încă două căsnicii și să fii nevasta mijlocie, aia uitată.

Susan nu are nici gene, nici sprâncene. Am văzut-o bâjbâind după ele când o apucă anxietatea, cu degetele subțiri strânse în formă de pensetă, gata să le smulgă. Are în creștet un punct chelit și fire șatene de păr împrăștiate în jurul patului. Îmi imaginez că atunci când va ieși de aici va fi complet cheală, ca o pisică de-aia fără blană.

Acum nu e în salon. Mă întind în pat, pe spate, cu brațul aruncat peste ochi ca să blochez lumina, fiindcă nu ni se permite să stingem luminile în timpul zilei. Alunec într-un soi de moțăială – cel mai bun lucru pe care-l poți face aici –, când intră o asistentă ca să-mi spună că am un vizitator.

Deschid brusc ochii și primul meu gând este: o să mă prefac că *nu* sunt furioasă pe el. Așa o să fac. O să fiu supusă și smerită – tipul de nevastă Suzy-gospodina[{2}], care i-ar plăcea lui să fiu. N-ar trebui să fie așa dificil, nu? M-am prefăcut ani în șir, cu furia clocotind dincolo de aparențe, neexplorată. *Te-ai trezit,* îmi spun. *Nu pierde contactul cu această trezie.*

Mă ridic, alertă și pregătită. Nu am oglindă să verific felul în care arăt – oglinzile sunt vene tăiate în așteptare –, așa că îmi netezesc părul și îmi șterg cearcănele. Habar n-am cum arăt, dar presupun că, cu cât mai jalnic, cu atât mai bine. Când îmi trec palmele peste abdomen, dau peste o adâncitură și apoi peste capetele celor două oase ascuțite de la șolduri, îngropate de obicei sub proastele mele obiceiuri cu vin și paste cu brânză. Scot în față pieptul care, din fericire, nu s-a împuținat. Trebuie să-mi atrag soțul de partea mea.

Când ajung în zona spațiilor comune, nu Seth e cel pe care-l văd, ci Lauren. Mă simt dezamăgită. E diferit de cum mă așteptam să se întâmple. Îmi recompun expresia de pe față, ascunzând ceea ce simt cu adevărat în spatele unui zâmbet către bătaia de cap numită Lauren. Lauren, alături de care am băut, căreia i-am spus toate secretele mele. Acum suntem prietene?

Nu-mi dau seama dacă sunt bucuroasă s-o văd, dar ea este în mod sigur bucuroasă că mă vede. Se ridică de la masa unde aștepta și văd că poartă blugi și un hanorac Seahawks. Are fața descompusă de îngrijorare; se îndreaptă spre mine, evitând o femeie care dansează în centrul încăperii. Are între sprâncene un rid de încruntare.

— Joi, spune în șoaptă, scuturând din cap. Ce mama naibii?

În momentul ăsta îmi place atât de mult de ea, încât rolișorul meu de umilință pocăită pregătit pentru Seth dispare și mă reped spre ea, într-o îmbrățișare disperată. Stările mele, gândurile mele sunt peste tot. Sunt ca o maimuță păianjen atârnată, pentru propria ușurare, de o persoană pe care o știu.

Lauren icnește un pic și-mi dau seama că o sugrum, așa că îi dau drumul. Îmi zâmbește așa cum fac prietenii vechi când ți se întâmplă ceva rău. Deja mă crede, îmi dau seama de asta. Am o prietenă, chiar am.

— Cum m-ai găsit? o întreb, cu respirația tăiată în așteptarea răspunsului.

— Soțul tău a sunat la spital – Seth, nu? – și a spus că o să-ți iei concediu prelungit, pe motiv de boală. Am încercat să iau legătura cu el, dar n-avem numărul de telefon. Așa că am sunat-o pe mama ta – este trecută la contacte de urgență, iar ea mi-a spus unde te pot găsi.

Sunt surprinsă că mama a recunoscut în fața unei străine că fata ei este într-un spital de boli mintale. Lauren a făcut ceva eforturi ca să mă găsească. Mă întreb dacă Anna a observat că lipsesc, dacă a contactat-o pe mama.

— De ce ești aici? spune ea într-un final, după ce ne așezăm undeva, la fereastră.

Geamul e brăzdat de șiroaie de apă, o ploaie neobișnuit de abundentă se îndreaptă spre est, plesnind sticla și încovoind copacii. În grădina de jos o femeie aleargă, în timp ce părul îi vălurește

în jur. Mă înclin spre Lauren, dar o mamă și fiul ei se îndreaptă spre noi, ochind scaunele libere din apropiere. Le arunc o privire aspră și își schimbă direcția. Bun. Duceți-vă de-aici.

Îi povestesc despre cum m-am dus s-o văd pe Hannah, despre cum am găsit-o online pe Regina. Când am ajuns la partea cu vânătăile lui Hannah, lui Lauren i-au ieșit ochii din orbite. Un alt amănunt complicat pe care să-l adauge acestei povești. Îi spun cum m-a împins Seth când ne certam.

— L-am confruntat în legătură cu toate astea. A spus că l-am atacat, că am căzut și m-am lovit la cap. Când m-am trezit, eram aici. Lauren… îi spun, coborând vocea, zice că am inventat totul.

Îi citesc oroarea pe față. Viața ei e o porcărie, dar a mea e o porcărie și mai mare.

— Că ai inventat ce?

— Poligamia lui. I-a convins pe toți că sunt nebună, inclusiv pe mama.

Frec între degete o șuviță de păr, dar mă opresc brusc, ca să nu par nebună.

Lauren nu pare să observe. Se uită în podea, gândindu-se.

— Dacă toți cei din jurul tău spun același lucru, ăștia n-o să te creadă niciodată, spune ea. Știi cum merg lucrurile astea.

Știu.

— Dar prietenele tale? Există vreo persoană pe care aș putea s-o sun, să vină aici și să te susțină?

Ține palmele deschise pe genunchi; doar arătătorul de la dreapta se ridică și coboară în ritm alert. Un deget nervos, îmi spun.

— Nu există. N-am spus nimănui nimic, în afară de tine. Nici măcar sora mea nu știe.

— Nu sunteți o familie prea apropiată, nu? Cam ca a mea.

— Suntem apropiați fără să fim, de fapt, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ne vedem des, dar nimeni nu știe de fapt ce se petrece în sufletul celuilalt.

Lauren dă din cap, de parcă ar ști exact despre ce vorbesc. Poate că toate familiile americane joacă jocul ăsta al apropierii – cel în care vorbești despre sporturi și mănânci prânzul din caserole (la Pacific Northwest este fără gluten și organic), te cerți pe chestiuni politice și te porți de parcă ați avea o relație profundă când, de fapt, tu mori de singurătate.

— Nu știu dacă e bine, îi spun eu, referindu-mă la Hannah. Era terminată ultima dată când am văzut-o. M-a sunat a doua zi, dar când am sunat-o înapoi, nu a răspuns.

— Poate că pot eu s-o contactez, sugerează Lauren. Are un cont de Facebook sau ceva de genul ăsta?

Îi dau toate detaliile despre Hannah și felul în care poate lua legătura cu ea. Îmi amintesc adresa, o am în minte, dar nu și numărul de telefon.

— Știi unde a cunoscut-o pe fata asta? mă întreabă ea, în timp ce-o conduc spre ușă.

Scutur din cap. În toată munca mea detectivistică, n-am întrebat-o pe Hannah unde l-a cunoscut pe soțul meu, deși mă îndoiesc că mi-ar fi spus adevărul.

— Există o poză, îi spun repede. Pe profilul Reginei de pe site-urile de întâlniri. Cred că Hannah și Regina se cunosc.

Lauren e uluită; scenariul e tot mai stufos.

— Stai așa, șoptește ea. Celelalte soții ale lui Seth se știu una cu cealaltă?

Încuviințez.

— Dacă poți găsi poza aia avem dovada. Putem să i-o ducem Reginei, s-o facem să vorbească…

Planul meu e șubred. E mult prea mult să crezi că Regina o să iasă în față ca să mă susțină pe mine. Și la fel de mult e să crezi că o fotografie va confirma afirmația mea că Seth e poligam. Dar asta e tot ce am. I-aș putea șantaja.

•

Lauren promite că se va întoarce imediat ce va avea ceva și simt o ușurare atât de mare, încât o mai îmbrățișez o dată.

— Lauren, îi spun înainte de a pleca. Habar n-ai cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nici nu te-am întrebat cum ești…

— Da, păi, având în vedere situația în care te afli, ai liberă trecere…

Îi zâmbesc recunoscătoare, apoi le restituie celor de la pază ecusonul de vizitator și îmi face scurt cu mâna.

— O să mă întorc repede, promite ea.

Revin în salon cu speranța renăscându-mi în piept. Nu sunt singură. Seth vrea să cred că aș fi. I-a atras de partea lui pe mama… pe tata. Vrea să mă pot baza exclusiv pe el. Dar nu-mi dau seama de ce. Am devenit o problemă când mi-am băgat nasul, deși mi-a spus să n-o fac. Știu lucruri care i-ar putea distruge afacerea, reputația. Desigur că ar vrea să mă reducă la tăcere, să mă închidă.

Dar dacă…? Dacă Hannah nu știe de mine? Poate că asta e. Tot timpul eu am crezut că noi, toate trei, suntem într-un fel de cârdășie, o alianță secretă a fetelor. *Bărbatul nostru este atât de bun de iubit, încât a înscris pe lista lui trei femei și noi suntem atât de fericite să fim parte din asta!* Dar Seth se străduie mult ca să mă țină închisă, sechestrată. Poate că vrea să stau departe de Hannah. Vrea să mă împiedice s-o găsesc. Mă gândesc la poza de pe profilul Reginei, la blonda din colțul fotografiei, care semăna suspect de mult cu Hannah. Dacă Seth a folosit cu Hannah aceeași poveste pe care a folosit-o cu mine? Nevasta stearpă, nevoia de a fi cu cineva care să-i dea copii… Aș putea fi scoasă cu totul din ecuație… așa încât Seth ar putea obține încă o dată ce-și dorește.

DOUĂZECI ȘI DOI

Lauren se întoarce două zile mai târziu, arătând obosită și purtând direct peste uniformă o jachetă groasă, neagră, cam ca sacii de gunoi. Evită să mă privească, făcându-și de lucru cu un pahar de la Starbucks pe care îl rotește iar și iar între degete. Are unghiile nefăcute; nu cred că am văzut-o vreodată cu unghiile nefăcute, mă întreb dacă ăsta nu e un strigăt de ajutor ajuns la nivelul următor, Lauren e în necaz. Sunt prea distrasă ca să mai pierd vremea cu drăgălășenii și amabilități.

— Ți-am adus și ție una, dar nu m-au lăsat cu ea înăuntru.

Ce mi-a adus? Oh! O cafea latte – vorbește despre cafea.

Alung ideea de cafea cu un fluturat de mână.

— Nu avem voie cu cofeină.

Încuviințează, trage adânc aer în piept înainte de a începe, umflându-și obrajii și căscând ochii. Mă pregătesc pentru vești.

— Nu este pe Facebook, Joi, nu-i nimic acolo. Am verificat toate site-urile de social media – am verificat chiar și pe Pinterest și Shutterfly. Nu există, pur și simplu. Doamne, am încercat chiar și să-i inversez numele – știi că astăzi oamenii au tot felul de obiceiuri de-astea…

Dau din cap gândindu-mă la Regina, cum a trebuit să-mi arăt istețimea în privința numelui ei, ca s-o pot găsi.

— Ori și-a șters profilul, ori are niște setări de securitate extreme, spune Lauren.

Apucă manșeta de carton din jurul paharului.

— Am căutat-o și pe Google… Nimic. Ești sigură că ăsta e numele ei real?

— Nu știu. Ăsta era numele pe care l-am văzut pe hârtia din buzunarul lui Seth.

Îmi iau capul în palme.

— Dar poza cu Regina și Hannah? Pe asta ai găsit-o?

Caută în geantă și scoate de acolo o bucată de hârtie împăturită. A pălit de tot. Împinge hârtia spre mine, pe masă, și mă întind s-o iau. Când o despăturesc, îmi tremură mâinile. Este poza Reginei cu femeia despre care bănuiam că e Hannah. Dar când mă uit la tipăritura neclară, văd ceva în neregulă. Regina este aceeași, zâmbetul ei larg este exact cum mi-l amintesc, dar în colțul fotografiei unde am văzut-o cândva pe Hannah, acum e o femeie brunetă.

— Nu. *Nu, nu, nu…*

— Ea e? mă întreabă Lauren.

Bate cu degetele în poză, chiar acolo unde ar trebui să fie Hannah.

— Asta e Hannah, Joi…?

Scutur din cap, împingând poza. M-am răcit brusc. Tremur ușor, dau în continuare din cap. Oare chiar sunt nebună?

Dacă eu cred că sunt nebună, poate la fel crede și Lauren. Ridic repede ochii.

— Mă crezi?

— Da…

Dar este ceva în vocea ei. Ochii îi aleargă prin încăpere de parcă ar încerca să găsească o portiță, să scape de întrebarea mea. Inima mi se strânge *un pic, un pic, un pic.*

Rămânem câteva minute în tăcere, privind pe fereastră. Observ că Lauren se înfundă în scaun – un alt semn care-mi spune că ceva nu e în regulă. Nu-mi dau seama dacă e deranjată de situația mea sau cară propria ei povară.

— Mai e ceva…

A păstrat asta, a lăsat-o la sfârșit. De ce nu mă privește în ochi?

Simt cum în stomac mi se formează noduri imaginare, iar genunchiul începe să-mi sară sub masă. Nu vreau decât s-o spună odată, să depășim mai repede momentul. *Un pic, un pic, nod, nod…*

— Spune-mi…

— Uite, nu e ceva ce să poți spune ușor. Am dat câteva telefoane și… ei bine… casa de la adresa pe care mi-ai dat-o… Ohh, Joi! E înregistrată pe numele tău.

Își acoperă ochii cu palmele.

Mi se golește mintea. Nu știu ce să spun. Mă holbez la Lauren de parcă n-aș fi înțeles ce-a zis, până când e nevoită să repete.

— Poftim?

Mă privește diferit. Mă privește așa cum mă privesc medicii și asistentele, cu milă grijulie – *fata asta, biata de ea, e defectă de tot.* Mă ridic și mă forțez s-o privesc în ochi.

— Aia nu e casa mea. Nu știu ce se întâmplă, dar nu e a mea. Nici măcar nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Nu-s nebună.

Ridică ambele mâini, ca și cum m-ar îndepărta.

— N-am zis că ești nebună. Îți spun doar ce am aflat.

Îmi umezesc buzele, cât mă repliez. Aici nu-ți dau balsam de buze; încearcă să-ți netezească mintea, dar îți lasă trupul să se desfacă în bucățele. Aici, toată lumea e fie uleioasă, fie uscată; părul li se adună pe țeastă în șuvițe cleioase care par umede sau decorate cu fulgișori de mătreață, de parcă le-ar fi nins în păr.

Încerc să nu fac nimic necugetat, ca de exemplu să fug în salon la mine fără să-mi iau măcar rămas-bun sau să strig – să strig ar fi rău de tot. Dar asta presupune tot autocontrolul de care sunt în stare. Felul în care te percep oamenii reprezintă cu adevărat anularea ta mentală. Dacă sunt cu toții împotriva ta, începi să-ți pui și tu întrebări în ceea ce te privește, ca acum.

— Îți mulțumesc că ai venit, mă forțez să spun. Apreciez că ai încercat, oricum.

O aud spunându-mi numele în timp ce mă îndepărtez repede – nu alerg, nici măcar nu tropăi

– doar îmi fac o ieșire rapidă, ca să nu vadă cum mă simt.

•

Ajunsă în salon, mă ghemuiesc pe salteaua subțire cu genunchii strânși la piept și-mi apăs obrazul în așternuturile aspre. Miros a înălbitor și un pic a vomă. Susan mă privește țintă din cealaltă parte a camerei; m-am uitat la ea când am intrat pe ușă și pleoapele i-au tremurat alarmate, de parcă ar fi uitat că trăiesc și eu acolo.

Îi simt ochii sfredelindu-mi spatele. Asta este perioada în care, de obicei, suntem amândouă în salon, între sesiunile de terapie de grup și cină. *„O mică scoatere din priză”,* cum îi zic ei. Cele mai multe dintre noi folosim acest timp ca să reflectăm la cât de scoase din priză suntem. E un cerc vicios.

— De cât timp ești aici, Susan?

Vocea îmi sună înfundat și trebuie să repet întrebarea pentru ca ea să chițăie înapoi un răspuns timid și speriat.

— De o lună.

Mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă cu spatele de perete, și strâng perna la piept.

— Ai mai fost vreodată într-un loc ca ăsta?

Ridică ochii spre mine și când vede că mă uit la ea, își ferește iar privirea.

— Doar o dată… când eram mult mai tânără. Murise tata și n-am făcut față prea bine.

Îmi place felul în care rezumă Susan totul, ca să nu mai fie nevoie de întrebări suplimentare. Terapeuta ei probabil c-o iubește.

— Și când au decis că poți pleca?

Susan pare agitată. Două pete roșii îi apar în obraji și începe să-și împletească degetele.

— Când am încetat să mai am tentative de sinucidere – sau așa le-am spus lor.

Asta așa e. Cel puțin știu că sunt pe calea cea bună. Am încetat să mai vorbesc despre chestiile astea, despre toate.

— Sper ca lucrurile să meargă mai bine pentru tine, Susan. Nu merita el așa ceva.

Chiar vorbesc serios. Gândurile mele din ultimele câteva zile s-au îndreptat către femei ca mine, ca Lo, ca Susan – femei care dau totul unor bărbați, iar ei le înșală încrederea.

Atunci ridică privirea spre mine și, în lipsa sprâncenelor, nu-mi dau seama dacă este surprinsă sau tristă. Pare cumva plăcut impresionată, pe măsură ce-mi absoarbe cuvintele. De parcă le-ar repeta iar și iar în mintea ei. *Nu merita el așa ceva, nu merita el așa ceva.*

— Mulțumesc, spune încet. Chiar nu merita.

Încuviințez, dar mă gândesc, *nici Seth.* Nici el nu a meritat. Nici femeile care se fac luntre și punte ca să-i facă lui pe plac, nici viața pe care și-a construit-o pe spezele noastre. De ce are el o întreagă echipă în spate: juridicul, făcătoarea de copii și banii. N-am vrut niciodată să admit asta, dar poate că e cu mine pentru bani, pentru fondul meu fiduciar. Ăsta e un lucru la care nu m-am gândit.

Eu reprezint banii. Nu m-am văzut niciodată așa, nu m-am gândit niciodată că banul ar juca un rol în relația noastră. Dar sunt bogată în toate sensurile acestui cuvânt. Tata s-a asigurat că sora mea și cu mine avem tot ce ne trebuie. Sora mea a tras pe nas cea mai mare parte din banii ei și apoi s-a măritat cu un bărbat bogat care joacă golf, pe nume Michael Sprouce, Jr. Ăsta a fost harul ei mântuitor în ochii părinților mei. Pentru mine, banii n-au însemnat niciodată nimic, dar pentru Seth, da. Și am fost întotdeauna foarte generoasă… ba chiar oarbă de-a dreptul, cedându-i lui tot controlul.

Dar acum… acum totul pare diferit. *Este* diferit. M-a sechestrat într-un loc, departe, iar asta nu e un lucru pe care să i-l faci soției tale, unei persoane pe care o iubești. Este un lucru pe care-l faci unei

persoane pe care încerci s-o gestionezi. Dar el ne-a gestionat pe toate trei, atât timp.

Susan și cu mine stăm față în față, cu ochii înfipți în tavan, așteptând să vină ora cinei.

Fac în minte o listă cu lucrurile pe care trebuie să le fac când voi ieși: să verific contul bancar, să vorbesc cu celelalte soții, să-i contactez pe părinții lui Seth și să vorbesc cu partenerul lui de afaceri, Alex, care nu știe că exist. Nu mă pot ține aici pe vecie. O să ies, o să le arăt tuturor cine este Seth cu adevărat. Nu-mi poate face asta. De data asta, o să ripostez.

DOUĂZECI ȘI TREI

Sunt externată două zile mai târziu. Îmi iau rămas-bun de la Susan, care este la sesiunea de grup, lăsându-i pe pat pătrățelul meu de săpun, un măr furat de la micul dejun și sticluțele cu șampon de la spital. Ne plângem mereu că n-avem destul șampon, de parcă aici ar fi hotel, nu spital de boli nervoase. Unele plângeri sunt doar ca să te simți un om normal; dacă te gândești mult la șampon, nu te mai gândești la nimic din lucrurile importante.

Seth mă așteaptă în picioare la recepție, vorbind cu una dintre asistente, în timp ce medicul se apropie cu actele mele.

— A sunat în fiecare zi să se intereseze cum merge, spune încet doctorul Steinbridge.

Respirația îi miroase a om bătrân și covrig cu ceapă.

— Oamenii reacționează diferit la lucruri, așa că nu fi prea aspră cu el.

Încuviințez, rânjind cu toți dinții. Ce băiat de comitet. Doctorul Steinbridge poartă verighetă pe degetul lui păros, dar își petrece toată ziua aici. Mă întreb dacă doamna Steinbridge stă acasă, așteptându-l, sau are viața ei și dacă există cineva care să-i spună: *Muncește din greu, nu fi prea aspră cu el.* Așteaptă… așteaptă… asta fac femeile. Îi așteptăm să vină acasă, să ne dea atenție, să ne trateze corect – așteptăm ca valoarea să ne fie văzută și apreciată. Viața este, pentru femei, un joc al așteptării.

Joc în continuare rolul docilității și o să-l joc în continuare până ieșim de aici și o să fiu liberă. Îmi aștern pe chip o mască impasibilă, în timp ce pun un picior în fața celuilalt. Seth întruchipează modelul ideal al succesului și echilibrului. Poartă hainele de la Regina: pantaloni gri-închis și un pulover verde-pădure, peste o cămașă cu guler larg; are părul bine pieptănat și dat cu gel, fața

rasă. Este un stil cu totul diferit față de acela pe care-l are cu mine. Îmi dau seama că este diferit cu fiecare dintre noi, adoptând stiluri diferite, potrivite pentru fiecare soție în parte. Pentru Hannah poartă hanorace, șepci de baseball și tricouri cu nume de trupe: haine tinerești pentru nevasta lui tânără. Fața proaspăt rasă și hainele de business sunt pentru Regina, ca să poată fi omul de afaceri respectabil pentru nevasta lui avocat. Iar eu îl primesc pe Seth cel sexy: cu un pic de barbă, cu sacouri, cu tricouri cambrate și pantofi scumpi. Este cameleonic și se descurcă binișor cu varietatea. Când ajung la doi pași de el, Seth își îndreaptă privirea spre mine și-mi zâmbește. Îmi zâmbește! De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și toate astea sunt normale și în regulă. Să-ți arunci soția într-un spital de boli nervoase și apoi să dispari fără o vorbă. Mă forțez să schițez un surâs vag, care nu ajunge și la ochi. Asistenta din spatele biroului mă privește de parcă aș fi *așaaaa de norocoasă* și *ce naiba caută un tip ca ăsta lângă o nebună ca tine?* Îmi vine să-i dau una peste ceafă și să-i spun că el este adevăratul nebun în relația noastră, dar o ignor și mă concentrez asupra lui Seth, dragul meu soț. Mă îndrept și-l iau în brațe, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și rămân în îmbrățișarea lui. S-a dat cu un parfum puternic, pătrunzător… nu cel pe care-l folosește când e cu mine. Sunt sigură că arăt ca o soție înspăimântată, ușurată, dar când stau așa, cuibărită la pieptul lui, mirosind parfumul de la Regina, nu simt altceva decât furie.

— Ei, atunci vă las împreună, spune doctorul Steinbridge. Țineți minte să sunați dacă aveți vreo întrebare sau vreo îngrijorare. Numărul meu de telefon este pe actele acelea.

Arată un loc pe foaia pe care o ține în mână, apoi o așază pe blatul de la recepție, în fața lui Seth. Îi mulțumim amândoi, cu vocile împletite laolaltă, de parcă am fi un cuplu perfect

sincronizat. În mod sigur, așa am fost în trecut, mai ales datorită eforturilor mele.

Seth mi-a adus un schimb de haine: pantaloni de trening și un tricou cu mânecă lungă, plus pantofii mei Nike.

— Maică-ta a trecut pe-acasă pe la tine și a luat câteva lucruri, îmi spune, întinzându-mi-le.

Pe-acasă pe la tine, îmi spun în gând. De ce ar spune *pe la tine,* și nu *pe la noi*? Mă duc la baie să mă schimb și îmi dau seama că totul, în afară de pantofi, îmi este prea mare. Ies, îndesându-mi tricoul pe toate părțile, stânjenită, căci m-a înghițit cu totul.

— Arăți minunat, spune Seth când mă vede.

*Slabă moartă, ca Hannah! m*ă gândesc eu. Pe drum spre ieșire, Seth mă ia de mână și mă strânge, iar pentru o clipă mă pierd amintindu-mi cum era să fiu iubită de el. *Trezește-te, Joi!*

Mă trezesc. Îl strâng și eu și îl las să mă conducă la mașină, dar sunt trează în toate sensurile acestui cuvânt. După ce am stat închisă o lună într-un loc mocirlos ca spitalul Queen County, mă uit la parcare plină de uimire. *Liberă!* Pot fugi în orice direcție și sunt liberă. Urc pe locul pasagerului potrivind ventilatoarele de aer condiționat, după obiceiul meu. Seth observă și zâmbește. Totul a revenit la normal pentru el – predictibila Joi. *M-am trezit!* Când îl văd ocolind mașina, spumeg deja și, practic, îl urăsc din răsputeri. Nu e mașina lui. Ce mașină e asta? Totul e greșit: mirosul e diferit, locurile… dar nu vreau să pun întrebări. M-ar putea acuza că am iar halucinații. Când urcă, îi zâmbesc, îndesându-mi palmele între coapse, ca să le încălzesc. Plouă și picături delicate se lovesc de parbriz, nu e ploaia violentă de săptămâna trecută. Seth întinde mâna și mă bate cu palma pe genunchi. Este foarte patern.

— Ascultă, Joi… spune el, odată ce ieșim pe autostradă, îmi pare rău că n-am venit să te văd…

De asta îi pare rău?

— Și nici n-ai sunat, subliniez eu.

Seth îmi aruncă o privire.

— Și nici n-am sunat, recunoaște el.

Natural, ca un soț care recunoaște că a uitat de o aniversare, nu că și-a băgat nevasta la balamuc. Aș putea să-l trag la răspundere pentru asta chiar acum, să-l confrunt cu toate, dar nu mă mai trage inima; ca și când atmosfera s-ar fi schimbat între noi, încărcată cu tensiune electrică. Mă uit pe geam și, când trecem pe lângă o dubiță, văd o micuță roșcată care îmi face cu mâna de pe locul ei de mașină. Nu-i răspund la salut și mă simt prost. Ridic mâna prea târziu, făcând semn șoselei pustii. Pentru prima dată, mă simt nebună. La Queen County nu m-am simțit nebună, dar mă simt acum. Caraghios.

— Eram… furios, continuă Seth, alegându-și cu grijă cuvintele. Mă învinovățesc pentru ce ți s-a întâmplat. Dacă aș fi făcut lucrurile mai bine… dacă aș fi fost mai bun… nu știu ce să spun.

Furios? Știe Seth măcar ce e aia furie? Viața lui este croită exact așa cum vrea el să fie, cu trei femei care să-l satisfacă; când una dintre noi îl supără cu ceva, pur și simplu își îngroapă penisul și atenția în altcineva, până când îi trece furia.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, lucruri pe care aș vrea eu să i le spun. Sunt atât de multe… și apoi m-a străfulgerat că nu a spus de ce era furios. Furios pentru că l-am pârât acolo, la spital? Furios pentru că l-am acuzat că și-a bătut soția mai tânără, însărcinată? Furios pentru că m-am strecurat să mă întâlnesc cu soția aceasta? Sau poate că era furios din toate aceste motive. Un singur cuvânt acuzator către Seth și l-ar putea face să întoarcă mașina și să mă ducă înapoi la Queen County, unde doctorul Steinbridge mă așteaptă cu o grămadă de noi tratamente care să mă lase într-o stare în care să-mi curgă scuipatul din gură. Trebuie să mă controlez, iar asta înseamnă să mă prefac că n-am niciun control.

O să i-l cedez lui – pare cu adevărat afectat. Bietul meu soț victimizat.

Mi se încordează trupul.

— Ai mințit medicii, ai inventat povești…

Deci chiar și în afara spitalului Seth o ține lângă cu teoria lui că mint. Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Degetele mi se încârligă involuntar în încălțări și mă uit drept în față, la mașinile dinaintea noastră. Sunt singura care știe adevărul, în afară de Hannah și Regina. Seth s-a asigurat că prietenele mele și familia mă văd dezechilibrată și delirantă. Mă poate trimite înapoi la Queen County și nimeni n-o să fie de partea mea. Îmi amintesc de expresia de pe chipul lui Lauren ultima dată când a venit să mă vadă și-mi mușc obrazul. Hannah este undeva, acolo. Știu exact unde s-o găsesc. Tot ce trebuie să fac este să merg să vorbesc cu ea. A încercat să mă contacteze în ultima zi, lăsându-mi un mesaj în care cerea ajutor. *Ține-ți gura până când ai o dovadă,* îmi spun.

— Înțeleg, îi răspund încet.

Seth pare destul de mulțumit cu asta, așa că nu simte nevoia să ducă discuția mai departe. Bate cu arătătorul în volan. Are un limbaj al corpului cu totul diferit; mă simt de parcă nu l-aș cunoaște deloc.

— Ți-e foame? Mama ta a umplut frigiderul, dar putem să cumpărăm și noi ceva, dacă preferi?

Nu mi-e foame, dar încuviințez și reușesc să afișez o jumătate de zâmbet.

— Nu vreau decât să ajung acasă. Sunt sigură că găsim acolo ceva să mâncăm.

— Bine. Putem să pregătim ceva împreună – mi-ai promis de ani în șir că mă înveți și pe mine să gătesc…

Are vocea exagerat de veselă. Nu știu dacă există ceva mai rău decât cineva care îți îndeasă veselia pe gât, când tu nu te simți niciun pic fericit.

Să-l învăț pe Seth să gătească a fost unul dintre lucrurile alea despre care vorbim cu toții mereu,

dar nu avem niciodată cu adevărat intenția să le punem în aplicare. E ca atunci când zici că vrei să iei lecții de dans sau să mergi la sărituri cu parașuta în cuplu. *Ia gândește-te!* și *Nu că ar fi mișto?* Seth este interesat de gătit tot atât cât sunt eu de interesată să construiesc o casă.

— Sigur, îi răspund și, ca să fiu mai convingătoare, mai maleabilă, adaug: ar fi mișto.

•

Când intrăm în apartament, 30 de minute mai târziu, sunt un car de nervi. În aer e miros de proaspăt și observ că a lăsat un geam deschis în living. Este răcoare înăuntru, așa că mă duc să-l închid. Seth mă urmează îndeaproape, stă în sufletul meu, de parcă ar urma să sar pe fereastră în orice secundă. Mă lovesc de el când vreau să mă întorc și ne cerem scuze ca doi străini. Nu-mi dau seama dacă vrea să mă prindă, în caz că o să cad, sau vrea să mă ducă înapoi la Queen County. Asta am vrut – să fiu acasă, și totuși mă întorc în împrejurări diferite; soțul meu nu este omul care am crezut că este, iar eu nu sunt femeia care mă prefac că sunt. Totul arată la fel și se simte oribil și irevocabil diferit.

Primul lucru pe care îl fac este un duș: lung, fierbinte, cu multă spumă. Îmi torn șamponul în păr, folosind cantitate dublă decât de obicei, și mă gândesc la Susan. Nu am schimbat numere de telefon, dar mi-ar plăcea ca într-o zi s-o caut, să văd ce mai face. Ne-am putea întâlni la o cafea, să ne prefacem că nu ne-am întâlnit la spitalul de nebuni. Când ies pe covorașul de baie, observ că am degetele zbârcite. Înghesui una într-alta tălpile încrețite, mestecându-mi buza de jos. Sunt anxioasă, dar, pentru prima dată de multă vreme, mă simt curată. Mă înfășor într-un halat pufos, trag adânc aer în piept și ies din baie, cu aburul în urma mea.

•

— O să stau aici, cu tine, o vreme, spune Seth.

O *vreme?* Ce înseamnă „o vreme”? Dacă ar fi rostit cuvintele astea în urmă cu o lună, aș fi fost așa de entuziasmată, încât probabil aș fi sărit în brațele lui, dar acum îl privesc și atât. Două zile? Trei zile? Prezența lui e deja apăsătoare și n-au trecut decât câteva ore. Propria casă mi se pare mai puțin intimă decât spitalul pe care abia l-am părăsit. Oare mi-a scotocit prin lucruri? Sertarele par dezordonate, ca și cum cineva cu degete nepricepute ar fi cotrobăit prin ele. Seth și cu mine ne-am respectat mereu unul altuia intimitatea, dar acum, când știu câte ceva despre el, sunt sigură că vrea și el să știe câte ceva despre mine.

— Dar serviciul?

— Ești mai importantă decât serviciul. Tu ești prioritatea mea, Joi. Uite, spune el, luându-mi mâinile într-ale lui.

Le simt ciudat – ceva nu e în regulă. A trecut chiar atât de mult timp, încât nu mai recunosc nimic din felul în care îl simțeam?

— Știu că te-am dezamăgit. Mi-am dat seama că am pus alte lucruri mai presus de tine. Vreau să îndrept lucrurile între noi. Să ne refacem relația.

Încuviințez, ca și cum exact asta vreau să aud. Afișez un zâmbet forțat, îmi răsucesc părul ud în vârful capului. Sunt la fel de firească și ascultătoare ca vechea Joi. Dar mult mai slabă! Păpușica drăguță căreia să i-o tragă Seth.

— O să fac ceva de mâncare. Ți-e foame?

Am nevoie de o distragere, am nevoie să mă gândesc fără ca Seth să mă supravegheze, dar el se ridică, blocându-mi drumul spre bucătărie. Inima mi-o ia la goană, în timp ce adrenalina îmi aleargă prin tot corpul. Dacă încearcă ceva, sunt pregătită, o să-l înfrunt. Trag aer în piept, umplându-mi plămânii la maximum, apoi zâmbesc. Este cel mai inocent zâmbet pe care l-am dăruit cuiva, de săptămâni întregi.

— Nu, lasă-mă pe mine, spune el. Odihnește-te.

Expir, descleștându-mi pumnii sub mânecile halatului. Îmi întind degetele, încercând să mă relaxez. Seth pornește grăbit spre bucătărie, privind prostește în jur. Chiar și în starea mea de acum îmi vine să râd de nesiguranța lui. Este exact ca tata. Habar n-are ce face. Stau încremenită pe loc și apoi strig tare:

— Nu sunt bolnavă, nu sunt obosită și nici defectă.

Bagă capul pe ușă:

— Poate ar fi trebuit să o chemăm pe maică-ta…

O spune natural și vesel, doar că eu n-o vreau pe mama aici. Și de când o cheamă soțul meu pe mama, ca ajutor? O să se foiască și o să se moșmondească și o să-mi arunce priviri dezamăgite, judecându-mi căsnicia. Merg în bucătărie, să văd ce face. Stă în fața frigiderului deschis, cu un pachet de piept de pui în mână. Habar n-are ce să facă cu el. I-l iau.

— Dă-te, îi spun.

Fac semn din cap spre ușa bucătăriei, arătându-i că trebuie să plece.

Deschide gura, dar i-o retez.

— Nu mă deranjează. Am nevoie să-mi ocup timpul cu ceva.

Asta pare să-l potolească. Se întoarce în living cu o ușoară ridicare din umeri. Asta îi este esența; face un mare spectacol din eforturile lui. Îmi dă mereu iluzia că se străduiește, că muncește din greu ca să-mi facă pe plac; dar în cele din urmă este doar o simulare, iar eu, aia care ridică partea mai grea. Scot o tigaie din dulap, tai o ceapă și niște usturoi proaspăt și le arunc în ulei de măsline fierbinte. Îl urăsc. Când puiul sfârâie în tigaie, mă sprijin pe blat, cu brațele încrucișate la piept. Aud televizorul mergând în living, pe un post de știri. Și atunci îmi dau seama ce se întâmplă: lucrurile se întorc la normal. Seth încearcă să facă totul să

pară cum era, în speranța că voi aluneca în rol la fel de bine cum o fac mereu.

Mă preling pe podea, fără să știu ce să fac cu mine. Trebuie să ies de-aici.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu am voie să beau, cel puțin nu cât timp urmez tratamentul. Asta face ca următoarele patru zile să fie insuportabile, căci stau pe canapea cu Seth și ne uităm oră după oră la seriale de comedie, el într-un capăt, eu în celălalt. Spațiul dintre noi se mărește în fiecare zi. Visez la gustul aspru de vodcă alunecându-mi pe gât, arzând așa de bine. Felul în care fierbințeala îmi atinge mai întâi stomacul și apoi se rostogolește încet prin vene, adăpostindu-se undeva în cap și făcându-mă să mă simt ușoară și inconsistentă. Când am început să beau așa mult? Când l-am cunoscut pe Seth nu mă atingeam de alcool. Poate faptul că am văzut-o pe soră-mea mai mereu beată și drogată m-a făcut să nu-mi ardă de astea, dar la un moment dat am apucat sticla și n-am mai lăsat-o jos.

Seth nu bea – un fel de abstinență din milă. A renunțat să mai bea și când eram gravidă. Mă face să mă întreb dacă i-a plăcut vreodată băutura sau păstra asta pentru momentele când eram împreună. Seth cel periculos, Seth cel sexy. Juca un rol pentru mine, trăia într-o fantezie.

Flacoanele portocalii care îmi dictează viața stau chiar lângă cana electrică, un șir de santinele. A fost ideea lui Seth să le punem acolo.

— De ce nu în baie? m-am plâns când le-am văzut prima dată.

— Așa n-o să uiți să le iei, a replicat el.

Dar, de fapt, le-a pus acolo ca să-mi amintească mie și oricui vine pe la noi că sunt bolnavă. De fiecare dată când intru în bucătărie ca să-mi iau apă sau o gustare îmi atrag privirea, etichetele lor mici, albe, sclipesc.

Mama trece pe la noi cu o supă minestrone făcută de ea. Supă – de parcă aș fi răcită. Îmi vine să râd, dar zâmbesc și îmi iau supa „de boală”. Când zărește sticluțele, pălește brusc și face

stânga-mprejur, prefăcându-se că nu le-a văzut. Oamenii consideră bolile fizice ca fiind normale, demne de înțelegere; îți aduc supă și medicamente, îți pun palma pe spate sau pe frunte. Dar, când ai mintea bolnavă, e diferit. E mai ales vina ta – spun „mai ales", pentru că oamenilor li s-a spus iar și iar că boala mintală nu este o alegere – este chimie.

— Îmi pare rău că n-am fost aici când ai venit de la spital, spune ea. Ți-a spus tata că eram în vizită la mătușa Kel, în Florida?

— Tata? Nu vorbește cu mine. Îi e rușine.

Mă privește ciudat.

— Se străduiește și el. Serios, Joi, câteodată ești așa egoistă.

Eu sunt aia egoistă? Unde a fost tata? Dacă i-a păsat, unde a fost?

Medicamentele mă fac să mă simt greoaie și șleampătă. Seth dispare câteva zile, probabil s-a întors în Portland, să le vadă pe celelalte. Mama rămâne cu mine, repartizându-mi pastilele în fiecare dimineață și în fiecare seară. Primesc un somnifer seara – singura pastilă pentru care sunt recunoscătoare. Somnul e singurul moment în care iau pauză de la caruselul de gânduri neliniștitoare care-mi trec în șuvoi neîncetat prin minte. Planific, planific, planific…

Data următoare când trece pe la mine, mama vine împreună cu tata. Sunt surprinsă să-l văd. În ani întregi de când locuiesc în acest apartament, m-a vizitat numai de câteva ori. *Nu e genul care să facă vizite,* a spus mama odată. *E genul care să fie vizitat.* Am calificat asta drept felul în care își înțelege tata propria importanță: în mintea lui, este un rege la care vin supușii. Stau deoparte în timp ce se foiesc pe lângă mine, întrebându-mă dacă nu cumva Seth a orchestrat vizita asta. A plecat acum nici zece minute, spunând că trebuie să meargă câteva ore la biroul din Seattle. Abia dacă am apucat să pun ceva pe mine când au sunat la ușă.

— Ce căutați aici?

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să le pot aranja să sune mai amabil. Tata se încruntă de parcă n-ar pricepe.

— Serios, Joi. Ce mod de a-ți arăta recunoștința, spune mama.

Se îndreaptă hotărâtă spre living, cu geanta legănându-i-se pe braț ca o maimuță de firmă. Schimb cu tata un zâmbet stângaci înainte de a o apuca pe urmele ei. Conștientizez acut prezența lui în timp ce parcurge holul, mă face să mă simt inconfortabil. Nu ar trebui să fie aici, iar eu n-ar fi trebuit să fiu dusă într-o casă de nebuni, amândoi știm lucrurile astea unul despre celălalt. Când mă așez pe un scaun în fața lor, simt în gură un gust acru. Părinții sunt paznicii unei închisori emoționale, mereu pregătiți, cu privirile lor răutăcioase și armele cu electroșocuri.

— Tatăl tău a fost terminat de grijă.

Bagă mâna în geantă și scoate un șervețel cu care își tamponează delicat nasul, în timp ce eu mă uit spre tata, care mă privește țintă, stânjenit.

— Văd, îi răspund.

Abia aștept să scap de ei. Am treburi de făcut. Decid să pun punctul pe „i”.

— Seth v-a zis să veniți?

Mama pare ofensată.

— Sigur că nu. Ce-ți veni să te gândești la asta?

Deschid și închid gura. Nu prea pot să-l acuz că mă ține prizonieră – asta m-ar face să par nebună. Îmi vin pe limbă niște rahaturi despre cum e el îngrijorat pentru mine, dar tata mi-o ia înainte.

— Joi…

Expresia de pe chipul lui este aceeași pe care o avea când eu și soră-mea eram copii. Nu știu dacă să cedez pentru veșnica discuție sau să mă simt ofensată că el mă crede încă de 12 ani.

— Destul cu treaba asta cu Seth.

Taie aerul cu mâna, ținând palma în jos, ca și când ar reteza în două „treaba cu Seth”.

— Trebuie să lași toate astea în urmă. Trebuie să mergi mai departe.

— În mod sigur, îi spun.

— Ar trebui să te duci la sală, sugerează mama.

— O să mă duc.

Încuviințez din cap.

— Ei bine, atunci…

Tata se ridică. Și-a făcut treaba. E liber să meargă acasă, să se uite la știri și să mănânce ce-i pune mama în față.

— Chiar sunt obosită, avansez eu.

Tata pare ușurat.

— Atunci ar trebui să mergi la culcare, spune el. Te iubim.

E o minciună. Îl urăsc.

* * *

Îi conduc la ușă, plănuind deja în minte ce-o să fac imediat ce încui ușa după ei. O sun pe Hannah… împachetez câteva lucruri… plec. O sun pe Hannah… împachetez câteva lucruri… plec. Dar nu apuc nici măcar să ajung în dormitor, ca să-mi caut telefonul, când Seth intră pe ușă. Are fața aia de *„Iubito, m-am întors!”*. Aterizând chiar la timp ca să mă salveze de mine însămi. Mă ridic de deasupra noptierei peste care mă aplecasem, blestemându-mă în sinea mea că nu am scăpat mai repede de ai mei.

— Ce făceai?

Ar fi o întrebare atât de normală, dacă n-ar fi existat toate evenimentele din ultimele câteva săptămâni. Acum, tonul lui mă sperie.

— Îmi căutam crema cu cortizon, îi spun zâmbind. Cred că medicamentele îmi dau o alergie.

Mă scarpin absentă pe braț.

— Nu era în dulapul cu medicamente?

— Acum câteva zile o aveam aici, lângă pat, dar poate că…

Mă uit spre baie, scărpinându-mă în continuare.

— Ți-o aduc eu.

Vorbește pe un ton vesel, dar îi văd în ochi o schimbare abia perceptibilă. Merge diferit: pașii îi sunt mai țepeni, umerii au căpătat un unghi rigid. *Ce pui la cale?* Înfiorarea persistă cât timp îl privesc îndreptându-se spre baie, aprinzând lumina. Câteva secunde mai târziu se întoarce cu crema. Îmi lipesc pe față un zâmbet, de parcă aș fi recunoscătoare… ușurată. E zâmbetul pe care l-aș fi avut în urmă cu câteva luni și aș fi crezut în el. Fac un spectacol întreg din desfăcutul capacului și întinsul cremei pe mână. Seth se apleacă să examineze locul. Pentru prima dată văd cât de mult a albit. Stresul de a avea trei soții și stresul de a ține pasul cu propriile minciuni își arată efectele. S-a și îngrășat.

— Nu văd nimic, îmi spune.

— Mă mănâncă.

Cuvintele sună plat chiar și în urechile mele. Se îndreaptă și mă privește în ochi.

— N-am zis că nu te mănâncă.

Stăm acolo, uitându-ne țintă unul la celălalt, și mi se pare că s-au scurs minute întregi, dar știu că nu sunt decât câteva secunde.

— Mama… încep să-i spun că a trecut pe aici împreună cu tata, dar el se uită iar la brațul meu.

— A zis că o să vină iar mâine. O să stea cu tine, îmi spune, fără să ridice ochii.

— N-am nevoie de dădacă, sunt bine.

Pentru prima dată își mută privirea.

— Ne pasă de tine, Joi. Până când nu te faci iar bine, o să fie mereu cineva aici, să stea cu tine.

Trebuie să scap de-aici. Trebuie să plec.

•

Mergem la culcare în același timp – ora de culcare a cuplului –, dar Seth nu doarme cu mine în pat. Se culcă pe canapea, cu televizorul mergând toată noaptea. Este singurul moment când sunt singură. E prea mult totul, toată prefăcătoria asta. Când mă duc la baie ciocăne în ușă și mă întreabă dacă sunt bine. În a cincea zi a mea acasă, Seth îmi

dă telefonul înapoi – *îmi dă* telefonul înapoi, de parcă sunt un copil care are nevoie de permisiunea lui. Am primit mesaje de la șeful meu, care îmi dorește însănătoșire grabnică și-mi spune că turele mele au fost acoperite, mesaje de la Lauren înainte de a afla unde sunt și mesaje de la Anna, de acum patru zile, în care mă întreabă când mai putem vorbi. Îi trimit Annei un mesaj scurt în care mă scuz că am fost ocupată și îi spun că o s-o sun curând.

Când caut mesajele de la Hannah, îmi dau seama că au fost șterse, împreună cu numărul ei de telefon.

— Căsuța mea vocală este goală, spun firesc. Ai șters tu mesajele?

Ridică ochii din cartea pe care o citește, un thriller pe care l-a ales din biblioteca mea. N-a mai întors o pagină de cinci minute. Scutură din cap, cu colțurile gurii lăsate, privindu-mă.

— Nu.

Asta e tot? Nu? Se întoarce la „cititul" cărții, dar nu i se mișcă ochii. Mă urmărește. Las telefonul jos și încep să fredonez în timp ce mut lucruri pe micul meu birou, prefăcându-mă că șterg praful. Sunt o soție fericită. Mă simt protejată și în siguranță cu soțul meu aici. Când mă privește iar, îi zâmbesc și îndrept un teanc de facturi, asigurându-mă că au colțurile drepte. *Ce pui la cale, nenorocitul dracului?*

Mă mănâncă degetele să-mi iau laptopul, să caut numele lui Hannah așa cum am făcut prima dată. Stă pe birou, încărcându-se de ultima dată când l-am folosit. Am parolă, așa că nu-i chip ca Seth să o fi putut ghici și să șteargă totul și de acolo.

Dar adevărul este că sunt speriată. I-am văzut privirea din ziua în care am căzut în bucătărie. Și Hannah – a lovit-o pe Hannah. Dumnezeule, nici măcar nu știu dacă ea e bine.

Aștept momentul potrivit. În a șasea noapte, zdrobesc unul dintre somniferele mele în timp ce

încălzesc supa pe aragaz. Seth încearcă să găsească ceva de văzut la televizor, fiindcă am urmărit deja vreo două sezoane dintr-un reality show lipsit de sens.

Servesc supa și vărs pulberea în castronul lui, apoi adaug sos picant – exact așa cum îi place. Reușim să vedem un episod din *Friends* înainte să se prăbușească pe canapea, cu gura deschisă și gâtul dat pe spate, sforăind. Îl strig:

— Seth…

Și apoi încă o dată, un pic mai tare:

— Seth…?

Când văd că nu reacționează nici după ce îl ciupesc tare de braț, mă ridic cu grijă, cu inima bătând. Covorul îmi înăbușă pașii, dar tot mi se pare că sună ca tropăitul unui elefant. Ce ar face dacă m-ar prinde? N-am mai umblat până acum în telefonul lui. Nu stabiliserăm alte reguli de confidențialitate decât cele cu privire la soții. N-am umblat niciodată prin lucrurile lui și nici el prin ale mele. Asta până când a șters mesajele de la Hannah. Este o eră nouă în căsnicia noastră.

Telefonul lui stă cu fața în jos pe măsuța de cafea, încerc să-mi amintesc dacă așa face de obicei. Dar nu – telefonul lui stă mereu cu fața în sus, deschis și expus de bunăvoie. O prietenă din facultate mi-a spus odată despre iubitul ei care o înșela, că-l prindea mereu cu telefonul pus cu fața în jos. *Ar fi trebuit să știu,* îmi povestea ea. *Este un indiciu atât de clar.* Dar Seth nu mă înșală, de fapt, nu-i așa? Nu vrea ca eu să le tot văd numele apărând pe ecran. E preocupat rău să mă convingă că femeile astea nu există. Mă întind după telefon, fără să-mi iau ochii de la fața lui. La televizor este o reclamă despre o femeie cu pielea de crocodil care folosește o loțiune și, ca prin minune, pielea devine fină și netedă. Își trece degetele pe braț și îmi zâmbește convingător, în timp ce introduc parola de la telefonul lui Seth.

Parola lui a rămas aceeași de când ne-am cunoscut, ceva oribil de predictibil, și l-am văzut introducând-o în telefon de sute de ori. Sunt surprinsă când ecranul se luminează și am acces la ecranul de fundal. Normal că n-a schimbat parola – el controlează situația, el mă controlează pe mine. Telefonul e mereu în preajma lui, iar eu sunt, în cea mai mare parte, supravegheată în fiecare minut al zilei. Sau vrea ca eu să văd. Mai întâi merg la agenda lui telefonică și caut numele Hannah și Regina. Nu găsesc nimic, absolut nimic. Soțul meu nu cunoaște nici măcar o singură Hannah sau Regina. Dar numai în urmă cu câteva săptămâni, când beam cidru în piață, numele Reginei i-a apărut pe ecran: un apel despre câinele lor. Asta nu mi-am imaginat-o. Mesajele lui sunt goale de orice m-ar putea interesa: mama, sora mea care se interesează cum sunt, serviciu, clienți, constructori… eu. Mesajele vocale sunt aceleași și la fel și e-mailul.

Nu mă mișc din locul în care stau, dar respir greu. A șters totul. Voia ca eu să găsesc asta și să văd… nimic. Așez telefonul la loc pe măsuța de cafea, atentă la poziție, să fie exact cea în care l-a pus el, apoi mă târăsc după laptop. Dar nu pornește. Butonul de pornire rămâne negru în încăpățânarea lui, oricât l-aș ține apăsat. I-a făcut ceva. Îmi șterg palmele transpirate pe pantaloni; îmi tremură mâinile în timp ce apăs butonul pentru ultima oară. Nu știu dacă sunt furioasă sau speriată. De ce ar face așa ceva? Sau poate n-a fost el. Computerele se strică tot timpul. *Doi… trei… patru…* nu pornește. Nu, am cumpărat computerul ăsta acum un an. Era bine înainte… înainte să-i spun soțului meu că am dat de cealaltă nevastă a lui, asta este.

Găsesc telefonul în grabă, ca să-i scriu un mesaj lui Lo și să-i spun ce s-a întâmplat. Gândurile îmi vin în valuri, în timp ce privesc peste umăr, să văd dacă Seth se foiește în somn. Trimit mesaj după

mesaj, până când adun pe ecran zeci de bule mărunte, albastre. Par maniacale și regret imediat că le-am trimis. Îl șterg pe fiecare în parte, în caz că Seth o să se uite în telefonul meu, apoi aștept să-mi răspundă ea, să apară bula care să-mi spună că mi-a văzut mesajele, dar asta nu se întâmplă.

Seth mi-a ascuns cheile de la mașină și portofelul. Abia a trecut de 7 când apuc un schimb de haine și scotocesc după brelocul de rezervă pe care îl țin pitit în sertarul cu tot soiul de prostii. O să am nevoie de cash. Îmi mușc tare buza, trăgând o bancnotă de o sută de dolari din portofel. Mai păstrează încă 500 în cutia pentru pâine, în caz de urgențe. Drumul până în bucătărie e lung și mă perpelesc, neștiind ce să fac dacă nu mai găsesc banii, dar când ridic capacul, primul lucru pe care-l văd este un teanc de bancnote învelit în plastic la capăt, stând chiar lângă o stafidă solitară. Îndes o mână de cosmetice într-o geantă și, cu Seth zăcând încă adormit pe canapea, mă îndrept spre ușă. Înghețț când ușa scoate un scârțâit atât de puternic în urechile mele, încât sunt convinsă că s-a trezit toată lumea din clădire. Mi se încordează trupul; mâinile lui Seth mă pot prinde în orice moment, să mă tragă înapoi. Îmi arunc capul în spate, să văd cât de aproape este, gata să țâșnesc înainte să mă poată prinde, dar când cercetez încăperea cu privirea îl văd încă adormit pe canapea.

Chiar nu știu cât o să fiu plecată. Dacă rămân fără bani o s-o sun pe Anna, să-i cer un împrumut, dar ea o să insiste să vin înapoi, și atunci o să-i explic totul. Nu… gândește-te… trebuie să fie și altă cale. Și apoi îmi dau seama. Mă îndrept spre lift, cu stomacul în gât. Dacă s-a trezit? Ce ar face ca să mă oprească? Dacă încearcă să mă prindă, o să reușesc să scap? Aș putea striga și poate ar veni un vecin să mă ajute. Împung cu degetul în butonul de la lift, imaginându-mi toate lucrurile îngrozitoare care s-ar putea întâmpla. *Grăbește-te, grăbește-te…* O să dureze un pic până o să-și dea

seama încotro mă îndrept. Mai întâi o să verifice la mama și la Anna, poate la spital, să vadă dacă a auzit cineva de mine. Asta o să-mi dea un avantaj de câteva ore. Și, în ultimă instanță, o să presupună că m-am dus s-o văd pe Hannah, dar până atunci eu voi fi deja acolo. În timp ce liftul se târăște spre viață, îmi trece prin cap că poate Seth mi-a pus un dispozitiv de urmărire în telefon. Ar fi în stare, nu-i așa? Există aplicații pentru așa ceva. Localizări de telefoane. Țin telefonul în palmă și mă uit țintă la el. Seth se ocupă de planificări. Seth nu lasă niciun colț neacoperit. Când se deschid ușile, ezit doar un moment înainte de a arunca telefonul pe jos, în lift, apoi ies.

DOUĂZECI ȘI CINCI

În fața casei sunt niște ghivece noi, niște chestii mari de ceramică care arată de parcă ar cântări 50 de kilograme fiecare. Mă întreb dacă Seth le-a cărat din mașină până pe alee și le-a aranjat pentru ea, în timp ce Hannah stătea la o jumătate de metru distanță, dându-i indicații. O familie fericită. Apoi ea a plantat gălbenele, galbene și portocaliu-aprins. Stau ordonate în pământ, nou-venite în cartier și încă timide în creșterea lor.

Mă întreb ce altceva s-a schimbat, dacă o s-o văd cu burtă când o să deschidă ușa, ținându-se de pântec în timp ce vorbește cu mine. Eu aveam obiceiul ăsta chiar înainte de a se vedea sarcina, mereu conștientă de viața care crește în mine. O iau pe lângă ghivece, pe aleea care duce spre ușa de la intrare. Aud televizorul mergând înăuntru, este o emisiune în care izbucnesc mereu râsete. Dumnezeule, asta înseamnă că e acasă.

Mă opresc un pic înainte de a suna la ușă. Am plecat în grabă din apartament și n-am reușit să-mi netezesc nițel părul nici măcar în mașină, înainte să mă reped să ies. Ei bine, asta e. Acum e prea târziu. Sun la sonerie și mă dau înapoi. Un minut mai târziu aud pași și apoi zgomotul făcut de cheie în broască. Ușa se deschide și mirosul de scorțișoară se amestecă în aerul nopții.

Hannah stă în pragul ușii, în picioarele goale, arătând foarte diferit față de ultima dată când am văzut-o. Poartă pantaloni de pijama și maiou, are părul strâns la spate într-o coadă de cal lăsată pe ceafă. Sunt ușurată s-o văd, arată bine. Ridică sprâncenele când mă vede și înclină ușor capul în lateral. *De ce face fața aia?,* mă întreb. Dar apoi devin brusc jenată de hainele mele, de felul cum îmi arată părul. Probabil arăt la fel de dezechilibrată pe cât mă și simt. Hannah – mereu

atât de strălucitoare și de adunată, ca un superb bibelou de porțelan.

— Eu… mi-ai lăsat un mesaj… nu știam dacă ești bine. Arăți minunat!

Și apoi, când o văd uitându-se ciudat la mine, adaug:

— N-am avut telefonul…

Vocea mi se oprește în gât. Ceva nu este în regulă. Chipul lui Hannah este politicos, dar rece. Singurul indiciu că m-a auzit sunt ochii un pic lărgiți, albul lor sclipind înainte ca pleoapele să-i cadă iar somnoroase.

— Îmi pare rău, spune ea, nu cred că înțeleg. Pe cine cauți?

— Pe tine… spun cu blândețe. Am venit pentru tine. Am vocea ca o adiere, nesigură și evaporată imediat.

Îmi corectez expresia de pe față, încercând să par sigură.

Ridică mâna și se atinge ușor în locul de sub claviculă. Este confuză, clipește cu greutate.

— Nu te cunosc, îmi spune. Se poate să fi greșit casa? Se uită pe stradă, dincolo de mine, ca și când ar vrea să vadă dacă mă așteaptă cineva sau sunt singură.

— Ce număr de casă cauți? Îi știu pe majoritatea celor care locuiesc pe strada asta, mă întreabă, serviabilă.

Deschid și închid gura și simt cum un val de răceală îmi zbârlește pielea de la gât până la călcâie. Respirația mă înțeapă și pleoapele mi se încing.

— Hannah…? încerc pentru ultima dată.

Scutură din cap.

— Îmi pare rău…

Vocea i-a devenit mai fermă; vrea să se retragă spre emisiunea la care se uita.

— Eu… eu…

Mă uit în jur, în susul și în josul străzii. Nu este nimeni pe afară, doar exterioare aranjate, ferestre

luminate de becuri calde, galbene. Mă simt încuiată pe dinafară, izolată în interiorul meu. Lumina asta caldă, galbenă, nu este pentru mine, este pentru ceilalți. Fac un pas înapoi.

— Sunt eu, Joi, îi spun. Suntem amândouă… și eu sunt măritată cu Seth.

I se împreunează sprâncenele și se uită undeva, în casă.

— Îmi pare rău, cred că e o greșeală. Stai să-l aduc pe soțul meu, poate reușește el să te ajute…

Se răsucește, strigând pe cineva dinăuntru. Abia atunci observ că nu are părul prins la spate în coadă, așa cum am crezut; de fapt e tuns scurt, filat la ceafă.

— Părul tău. Te-ai tuns de curând?

Văd și burta, e plată. Aproape că ridic mâna în semn de confuzie, un gest mai degrabă pentru mine însămi.

Acum mă privește speriată, căutând în jur cu privirea, după ajutor. Ridică o mână să-și atingă părul, chiar la ceafă.

— Sper să găsești ce cauți, îmi spune și-mi închide ușa în nas.

Mirosul de scorțișoară dispare și rămân cu cel al pământului ud și al frunzelor putrede.

Mă împleticesc înapoi, întorcându-mă până la jumătatea aleii și traversând în fugă spre mașina parcată. În timp ce mă moșmondesc să deschid portiera, mă uit înapoi spre casă și văd cum se mișcă perdelele de la etaj, ca și când cineva pândește pe după ele. Ea – Hannah. Dar de ce pretinde că nu mă cunoaște? Ce se petrece? Urc în mașină și îmi las fruntea pe volan, în timp ce respirația îmi iese șuierătoare de pe buze, în valuri tăcute. Asta e o nebunie, mă simt ca o nebună. Gândul este atât de stânjenitor, încât întorc repede mașina și mă îndepărtez de casă. Mi-e teamă că o să cheme poliția. Cum aș putea explica?

După ce introduc o adresă în GPS, mă îndrept spre autostradă. Seth o să verifice mai întâi la

hotelurile mari – hoteluri cu halate și minibar. Nu va lua nimic altceva în considerare, pentru că s-a căsătorit cu o femeie care preferă lucruri de calitate în viață.

Mă doare capul și îmi dau seama că n-am nimic să potolesc suferința; cutia mea cu aspirine pentru drum este în geanta ascunsă de Seth. Pentru prima dată de zile întregi gândesc limpede și precis – durerea de cap este probabil efectul faptului că organismul meu își revine după medicamentele pe care doar m-am prefăcut că le iau în ultimele zile. Mă gândesc la flacoanele portocalii de lângă cana electrică, la gustul amărui al pastilelor topite pe limbă. Ar fi trebuit să mă ajute, dar mă făceau să mă simt nebună, îmi sufocau gândurile, mă făceau nesigură pe mine. Asta a vrut Seth? Să mă facă să mă îndoiesc de mine și în schimb să am încredere în el?

Zece minute mai târziu, GPS-ul mașinii mă conduce pe un drum lung de pământ. Este întuneric, dar știu că la stânga mea, după un pâlc des de copaci, se află un lac. Ziua, lacul este presărat cu jet schiuri și plăci pentru vâslit – un loc în care își petrec weekendul studenți și familii. Drumul se termină și scot mașina din viteză. Casa din fața mea are ferestre mari și întunecate, sclipind ca niște orbite goale. Îmi iau geanta de pe locul pasagerului și ies din mașină. *Te rog, Doamne, fă să meargă,* mă rog în timp ce mă îndrept spre casă. Clădirea are două etaje și se află în capătul unei alei șerpuitoare, înconjurate de pădure. E pătrățoasă, cum se purta în anii 1960. Pe lângă ea mai există încă echipamente de construcții și când ies din mașină trebuie să ocolesc o țeavă metalică destul de groasă. Îmi croiesc drum pe aleea șerpuită, iar pantofii strivesc pietrișul. Lacătul cu cifru atârnă de ușa din față și îngenunchez în fața ei, dorindu-mi să fi avut o lanternă. Codul este același pentru toate casele lui Seth; mi-a spus-o odată, după ce am început să ne

întâlnim și m-a dus să văd o casă pe care o construia în Seattle. Ne-am plimbat agale prin conacul de peste 300 de metri pătrați – cu mine tot un *oooh* și-un *aaah* la tot ce vedeam înăuntru – și apoi am făcut sex pe insula din bucătărie.

Formez cifrul, rugându-mă ca Seth să nu fi schimbat codul. Se deschide cu un clic satisfăcător și cheia îmi cade în mână. O strecor în broască, ușa se deschide și intru. Mă uit de jur-împrejur, cu un sentiment profund de împlinire. Sunt ascunsă, dar perfect la vedere. Aerul miroase a țigări și prosoape ude, așa că respir pe gură și avansez încet prin casă, cu ochii roată în jur. Casa Șarpelui Mocasin de Apă: sursa unor nesfârșite dureri de cap. Este plasată pe Șoseaua 66 a Șarpelui Mocasin de Apă, de aceea Seth o poreclește „casa șarpe”. Cu patru luni în urmă, proprietarul a făcut atac cerebral și a fost spitalizat. Fiul lui, care nu știa ce soartă va avea tatăl și nedorind să suporte costul facturilor, a pus proiectul în așteptare pe termen nedeterminat. Seth fusese frustrat de tot calvarul și se plânsese de multe ori, de aceea am reținut toate detaliile. Deschid draperiile, lăsând lumina de un galben palid a lunii să se reverse în spațiul îngust de la intrare. Covorul este uzat, albastrul altă dată regal a pălit într-un albăstrui peticit și șters. Este rulat în locurile unde constructorii s-au apucat de podele. Mă uit pe fereastră, la cerul nopții. Dacă ar fi soare, cerul ar prinde un cenușiu ca penele de gâscă, iar norii ar fi apăsători și grei. Timp – locul ăsta a avut o groază de timp să se crape, să se îndoaie și să se decoloreze. Pășesc spre baia minusculă de la intrare și risc să aprind lumina. Mă las pe vine să fac pipi, strâmbând din nas din cauza mirosului de stătut care vine din scurgere. În chiuveta veche sunt pete de rugină și când deschid robinetul se aude un zgomot de grătar metalic. Ridic ochii spre oglindă și îmi văd pielea palidă, semilunile întunecate din găvanele de sub ochi. Nu-i de

mirare că Hannah a părut așa alarmată când a deschis ușa.

Mă îndrept spre etaj ca să găsesc un dormitor. Pereții sunt acoperiți cu un tapet înflorat, jupuit pe la colțuri, și un pat vechi stă împins la perete. Mă așez într-un colț, iar salteaua se adâncește sub mine. Ce fac aici? Am greșit venind? Felul în care m-a privit Hannah, de parcă n-ar fi știut cine sunt. Oare a prevenit-o Seth…? A amenințat-o…? Sau… Doamne. Îmi trec mâinile prin păr, dau peste noduri și mă chircesc de durerea pe care mi-o provoacă îndărătul ochilor. Sau… nu m-a mai văzut niciodată? Ar putea cineva să inventeze o întreagă relație? Într-o altă situație l-aș suna pe doctor, l-aș întreba ce crede, dar nu am încredere în doctorul meu, nici în soțul meu, nici în mine însămi. Seth ne-a făcut pe toți.

Încă mă doare capul. Mă las pe spate și mă rostogolesc pe o parte, cu genunchii la piept. Doar să trag un pui de somn. Până mă lasă durerea de cap și pot să gândesc limpede.

Când mă trezesc, e deja dimineață. Nu știu cât e ceasul. În ultimele luni, somnul a devenit o chestie confuză – un amestec, sunt sigură, făcut din mutările mele și din medicamente. Mă ridic și caut un ceas prin cameră, dar pereții sunt goi, în afara tapetului cu flori, cojit pe ici, pe colo. Seth s-o fi trezit? O fi început să dea telefoane, ca să mă găsească? Nu m-am gândit la un dispozitiv de urmărire montat și în mașină, dar asta chiar pare o măsură extremă. Seth n-ar face așa ceva… sau ar face?

Fac un duș în baia principală, ascultând zdrăngănitul țevilor care se obișnuiesc cu apa călâie ce țâșnește prin pălăria de la duș. Găsesc un prosop aspru, care mă zgârie; îl arunc înainte de a mă usca de tot și-mi pun repede hainele direct pe pielea umedă. În graba mea, nu mi-am luat decât blugi și un pulover. Puloverul, cândva mulat, atârnă acum larg pe mine. Ei bine, va trebui să facă

față. Alung nesiguranța, îmi pun pantofii Converse, smulg cheile și apoi mă îndrept spre ușă.

E momentul să vorbesc cu Regina.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

La radio cântă Adele, în timp ce eu navighez prin traficul de dimineață devreme. Azi mă simt mai bine, mai în firea mea. Dau volumul mai tare și în același timp apăs tare frânele. Camionul de care aproape m-am ciocnit avansează câteva zeci de centimetri și de data asta îl urmez mai prudentă. Vocea lui Adele este atât de melancolică, încât simt brusc singurătatea profundă în care mă aflu. Ce naiba fac aici? Poate că *sunt* nebună. Trag abrupt într-o parcare, opresc motorul și o tai pe Adele. Nu, Seth e un mincinos și eu trebuie să găsesc o modalitate de a o dovedi. Pățania cu Hannah îmi tot rulează în minte, toată dimineața. Mi se face un nod în stomac când îmi amintesc de pustiul din ochii ei, când m-a privit. Ceva nu e în regulă și trebuie să ajung la liman. Contactarea Reginei este singura opțiune la care mă pot gândi. Îmi vine în minte profilul pe care l-am creat pentru Will Moffit pe site-ul de întâlniri. A trecut ceva de când nu l-am mai verificat și mă întreb dacă nu cumva Regina crede că a lăsat-o cu ochii în soare.

Birourile celor de la Markel & Abel se află într-o clădire de piatră albă, cu trei etaje și vedere spre un mic lac. Împart clădirea cu un notariat pentru afaceri imobiliare și un cabinet de pediatrie. Mă uit pe geamul mașinii cum ajung unul câte unul, îndreptându-se către parcarea subterană. Unul dintre ei poate fi Regina. Mă gândesc s-o încolțesc în parcare, dar n-aș obține mare lucru, în afară de a părea dezaxată. Nu, trebuie să fac asta corect, așa cum am plănuit. Așa îmi spun, dar chiar înainte de a ieși din mașină izbucnesc în plâns. Sunt mai degrabă lacrimi de neputință; nu-mi dau seama dacă sunt speriată, tristă sau furioasă, dar nu mă pot opri. Le șterg cu dosul palmei și apoi usuc mâna pe blugi.

Ceva nu este deloc în regulă, dar nu știu ce. Îmi usuc ochii pentru ultima dată și trec luciul peste buze, într-o slabă încercare de a nu arăta ca o femeie distrusă cu totul. Când împing ușile clădirii aud scâncetul unui copilaș și tropăitul unor picioruțe mici. O secundă mai târziu, o ființă minusculă, blondă, se rostogolește de după colț, urmată de mama epuizată.

— Scuze, spune ea, ridicându-l pe micuț, când acesta se ciocnește de mine.

Își face culcuș la ea în brațe și pare mulțumit cu el, adâncindu-și capul în umărul mamei. Simt în piept un ghimpe de ceva nelămurit – dar îl alung, zâmbindu-i femeii. Ea îl potrivește pe copilaș pe șold și pleacă înapoi, spre cabinetul medicului.

Sunt aproape să merg după ei, să văd ce se mai întâmplă, apoi îmi amintesc de ce sunt aici. Urc scările la etajul al doilea, încetinind pe măsură ce în raza vizuală îmi intră ușile de sticlă de la intrare. Dincolo de ele se află o sală mare de așteptare, flancată de canapele de piele maro, elegante și masculine. În spatele încăperii, exact în raza mea vizuală, este recepția. O femeie cu ochelari și coc în vârful capului își ține telefonul apăsat pe ureche în timp ce tastează ceva la computer. Mă simt extrem de stânjenită de puloverul meu prea mare și blugii șleampeți. Mi-aș fi dorit să-mi fi luat ceva mai potrivit.

Împing ușile și merg direct spre recepționistă. O salut cu un zâmbet, chiar când termină convorbirea.

— Bine ați venit, spune ea cu profesionalism exersat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am o întâlnire, îi spun. Cu Regina Coele.

Mă opresc, încercând să-mi amintesc numele pe care l-am folosit când am făcut programarea. Mi se pare că s-a întâmplat în alte vremuri, nu în urmă cu doar câteva săptămâni.

— Sunt Lauren Brian.

Îmi pun mâinile în șolduri și încerc să-mi iau un aer plictisit. Ea îmi aruncă o privire scurtă, înainte de a scrie ceva în computer.

— Văd că ați ratat întâlnirea de săptămâna trecută, doamnă Brian.

Se încruntă.

— Nu avem nimic programat pentru dumneavoastră azi.

Mă privește, în așteptare.

Ridic o mână spre frunte și-mi recompun fața în ceva ce sper că arată a perplexitate.

— Eu… eu… încerc să bâigui.

Ochii mi se umplu de lacrimi și o privesc drept în ochi. În ziua întâlnirii eram închisă la Queen County, mâncându-mi jeleul și holbându-mă la genele lipsă ale lui Susan. Nu trebuie să mă prefac amețită, din moment ce sunt deja. Ridic mâna spre față și apoi o las să cadă brusc.

— Lucrurile au fost așa de… sunt în divorț, îi spun. Trebuie să fi încurcat borcanele…

O văd cum se înmoaie.

— Așteptați un minut.

Se ridică și dispare pe un coridor, unde sunt probabil birourile avocaților. Privesc în jur, prin sala de așteptare, încă destul de goală la această oră matinală. O femeie mai în vârstă stă în colțul cel mai îndepărtat, ținând într-o mână un pahar de la Starbucks și în cealaltă, un exemplar din *Good Housekeeping.* Mă las pe marginea unui scaun, cel mai apropiat de recepție, cu degetele încrucișate a noroc și cu piciorul legănându-se în același ritm cu nervii pe care-i am.

Recepționista se întoarce câteva minute mai târziu și se strecoară la locul ei. Nu-i pot citi expresia de pe chip.

— Doamnă Brian, domnișoara Coele s-a oferit să sară peste prânz dacă puteți să vă întoarceți la ora 12.

Este o persoană bună, o persoană drăguță! Mă apropii de biroul recepționistei cu o tresărire în

piept.

— Da, pot, îi spun repede. Vă mulțumesc pentru ajutor.

O spun din tot sufletul, cu un val de recunoștință în glas.

Dă din cap, ca și când n-ar avea nicio importanță. Telefonul sună iar; îi stau în drum. Mă dau în spate de lângă birou, aruncând o privire la ceasul de pe perete. Patru ore în care să-mi omor timpul.

•

Într-o galerie comercială din apropiere găsesc un mic magazin cu haine, *Pretty Missy.* Ezit la vederea numelui, în timp ce evaluez vitrina. Șosete până la genunchi, cam scămoșate, și tricouri cu mesaje pozitive – îndeajuns ca să mă facă să-mi văd de drum, dar am vreme de pierdut și opțiunile mele sunt limitate. Când intru în magazin îmi văd reflecția în vitrină. Puloverul portocaliu amintește de o salopetă de pușcăriaș. Scotocesc cam 30 de minute printre rafturi ca să găsesc o geacă maro de piele întoarsă și o bluză albă pe care să o pun pe dedesubt. Mai bine, îmi spun. Îi plătesc casierei cu cash și mă schimb în mașină, aruncând puloverul pe bancheta din spate, înainte să îmbrac hainele noi, care mă mănâncă și îmi zgârie pielea până o simt carne vie.

Pe drumul înapoi spre clădirea albă de birouri, văd un bar cu semnul „Deschis” aprinzându-se intermitent în vitrină. Verific ceasul: încă trei ore. Este prea devreme ca să beau ceva, dar trag oricum în parcare. Nu mai sunt decât două mașini aici. Una dintre ele îi aparține probabil barmanului, cealaltă, bețivului satului. Pe când mă îndrept spre ușă zăresc Mercedesul model vechi; pantofii îmi scârțâie pe pietriș. Simt deja gustul alcoolului în fundul gâtului. De când n-am mai băut nimic?

Când împing ușa ca să intru, mă întâmpină mirosul interiorului de bar: un amestec de aer stătut, bere vărsată și miasme trupești. Îl respir,

alunec pe un scaun înalt și comand o vodcă cu suc unui tip cu ochi obosiți și tricou cu Van Halen. Îi sunt recunoscătoare că nu-mi vorbește, doar împinge paharul peste tejghea, fără să mă privească, și se apucă de altă treabă. Ăsta ar fi momentul în care mi-aș scoate telefonul, aș verifica noutățile, ca să văd ce au mai postat prietenii mei pe Facebook, poate aș verifica și soldările de pe website-urile mele preferate de cumpărături. În schimb, azi mă uit țintă la paharul cu vodcă, cu adevăratul limbaj corporal al cuiva care stă într-un bar înainte de ora prânzului, și plănuiesc ce o să-i spun Reginei.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Sunt pilită. Trei vodci și n-am mâncat nimic toată dimineața. Vederea mi se leagănă în balansoar și îmi simt membrele moi și neascultătoare. Mă mustru singură în baia micuță a barului, în timp ce-mi trec degetele prin păr, în chip de pieptăn, strâmbându-mă la imaginea mea din oglindă. Arăt ca o bețivă: fața buhăită, ochii roșii și pielea pătată. Cel puțin am scăpat de puloverul portocaliu. Înainte de a ieși, mă aplec deasupra chiuvetei micuțe și îmi arunc niște apă pe față.

Am la dispoziție exact 30 de minute să mă adun înainte de întâlnirea cu prima nevastă a soțului meu. Contează mult ce crede despre mine, de aceea ideea de a bea ceva a fost foarte proastă. Practic, sunt – *eram* – înlocuitoarea ei. În ciuda geloziei verde-strident pe care o simt față de ea, am și sentimentul unei apartenențe. *Vreau* să mă placă. Ea m-ar putea ajuta. Sunt ca un cățeluș dornic de afecțiune, abuzat și încă dând din coadă pentru un gest iubitor. Mă opresc la o stație de benzină și cumpăr picături de ochi, gumă de mestecat și un deodorant. În ultimul moment îi cer tipului de la tejghea și un telefon cu cartelă. Deodorantul a fost probabil o idee proastă – are miros de vanilie –, dar în bar era cald și simt umezeala de la subțiori și de pe șale. Miros ca o brioșă dulce și asudată. Când dau buzna în birou am întârziat deja cinci minute. Când mă vede, secretara îmi aruncă o privire enervată. *Măcar atâta puteai face și tu, cucoană…*

— Pe aici, îmi spune, ridicându-se.

O urmez pe un culoar plin cu uși. Toate sunt aiurea, felul în care au gândit locul. Îmi amintește de liceu, de cât mergeai până la biroul directorului. Simt cum iese din mine, ca o bură, mirosul de vanilie și de transpirație.

Secretara bate încet și deschide ușa; Regina stă așezată la biroul ei. Recepționista se dă înapoi fără să mă privească și mă lasă să trec pe lângă ea. Regina se ridică imediat ce mă vede. Este micuță, exact cum a zis Seth, dar mult mai drăguță decât în poze. Mă holbez la ea; îmi dau seama de asta abia când rămânem doar noi două în încăpere; secretara s-a retras în pauză. Este suprarealist ce se întâmplă. Îmi face semn din cap să mă așez într-unul din cele două scaune de piele din fața biroului ei. În loc să se așeze la loc la birou, îl ocolește și ocupă scaunul gol de lângă mine, încrucișându-și picioarele. Îi simt imediat parfumul, o aromă discretă de lavandă. Mă pleoștesc în scaunul meu, de parcă astfel aș putea retrage mirosul de vanilie/transpirație.

— Vrei apă sau cafea? mă întreabă. Poate un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Îmi dau părul pe după urechi și mă îndrept în scaun. Directorul nu trebuie să știe că mi-e frică.

— Înțeleg că te gândești să divorțezi.

Cadența din vocea ei este fascinantă – profundă și totuși feminină, ca în filmele alea vechi în alb și negru. *Puuurrrrăă.*

— Nu doar că mă gândesc. Și, apropo, îți mulțumesc că ai renunțat la prânz ca să te vezi cu mine. Îmi dau seama că mi-am ratat programarea. A fost foarte amabil din partea ta.

Mama mi-a spus întotdeauna că oamenii care au încredere în ei înșiși nu mulțumesc exagerat și nu gândesc de o sută de ori.

— E vorba de afaceri, spune Regina. Întâi munca, apoi mâncarea, nu? îmi zâmbește ea. Deci spune-mi despre ce e vorba.

Îmi dreg vocea. Simt în manșetă eticheta pe care am uitat s-o rup. O împing cu degetul mare, trimițând cartonașul în susul mânecii.

— Soțul meu este poligam.

Asta e o afirmație menită să intrige o persoană obișnuită. De multe ori m-am gândit s-o trântesc verde în față străinilor sau colegelor mele, doar ca să le văd fețele.

Cu toate astea, chipul Reginei rămâne imperturbabil. Aproape de parcă nu m-ar fi auzit. Nu-mi cere explicații și nici să detaliez și nici eu nu continui până când n-o aud:

— Spune mai departe.

— Eu sunt soția legitimă. Mai are încă două.

Mă fixează strașnic.

— Sunt și copii implicați?

Fac o pauză gândindu-mă la Hannah, la felul în care m-a privit de parcă nu mă mai văzuse vreodată, când am sunat la ușa ei seara trecută. Confuzia și suferința din ochii lui Seth, când i-am spus doctorului cine este. Simt o îndoială supărătoare încolțindu-mi în minte. *Ești nebună, ești nebună, ești nebună.*

— A treia soție a rămas însărcinată de curând.

— Și aceste soții, împart toate o casă cu… soțul tău?

Scutur din cap.

— Două trăiesc aici, în Portland. Eu trăiesc în Seattle.

Îi caut pe chip vreun semn de recunoaștere a situației.

A știut și ea despre mine tot atât de puține lucruri câte am știut și eu despre ea?

— Ele știu de tine? întreabă ea.

O privesc lung și aspru, buzele ei pline, bine conturate și colorate în roșu-cireașă, pistruii împrăștiați pe nas, vizibili prin machiaj. E acum ori niciodată, pentru asta am venit.

— Știi de mine, Regina? Cât de mult ți-a spus despre mine?

Expresia de pe chip nu i se schimbă deloc. Își încrucișează picioarele, lăsându-se pe spate în scaun, sfredelindu-mă cu ochi inexpresivi. Stăm așa timp îndelungat, ea privindu-mă și eu privind-

o. Mă simt de parcă sunt gata să mă prăbușesc de pe marginea unei prăpăstii.

— Joi, spune ea.

Și-mi vine să sar din scaunul meu și să țip, fiindcă acel singur cuvânt validează toate motivele pentru care mă aflu aici. Regina îmi știe numele, știe cine sunt. Îndoiala de sine este alunecoasă și lipicioasă, dar faptul că Regina mi-a spus numele a îndepărtat-o și m-a lăsat curată.

— Da, răspund cu răsuflarea tăiată… jalnică.

Pe față i se citește un dezgust nedisimulat. Oftează, își așază picioarele unul lângă altul și se apleacă în față, cu antebrațele pe coapse. Acum nu mai arată așa sigură pe ea, ci doar obosită. Este uimitor cum expresia feței poate schimba atât de mult felul în care arată un om.

— Seth m-a contactat. Mi-a spus că s-ar putea să treci pe aici.

Se uită în jos, între călcâie, apoi se ridică.

Deci Seth știe deja unde sunt. Mă cunoaște mai bine decât am crezut. Mă uit la ea și mi se face un gol în stomac, în timp ce eu îmi imaginam că o să bâjbâie, căutându-mă pe la mama și pe la Anna, el s-a dus direct la Regina. Clipesc greu, încercând să ascund șocul care probabil mi se citește pe față. M-am crezut deșteaptă, dar se pare că soțul meu e și mai deștept. Proasta de mine. Însă ăsta e laitmotivul vieții mele din ultimii ani: proasta de mine. Seth a anticipat abaterea mea de la planul lui. S-a gândit la toate astea, mi-a prevăzut acțiunile. Poate doar în ultimele săptămâni, dar la fel de bine s-ar putea să fi făcut-o dintotdeauna.

— În regulă, Joi, ai venit până aici, deci spune-mi de ce ai vrut să mă vezi. Presupun că nu-i vorba de niciun divorț.

A strâns din buze – hotărâtă și dezgustată. Se înșală foarte tare în legătură cu divorțul, dar nu-i spun. Las-o să creadă ce vrea. Tot ce-mi doresc sunt niște răspunsuri despre bărbatul cu care suntem căsătorite amândouă.

Mă uit prin birou, după tușele personale ale femeii cu care vorbesc: fotografii înrămate, covorașe, orice mi-ar putea spune mai multe despre ea. Decorul este masculin, cred că are prea puțin de-a face cu ea; femeile nu preferă atât de mult lemn de cireș. Are o preferință pentru ferigi, în total sunt trei: una pe raftul cel mai înalt al bibliotecii, cu frunzele atârnând în laturi, una mai mică, pe birou, și a treia odihnindu-se pe pervaz – cea mai sănătoasă dintre toate. Toate sunt bine îngrijite și bogate.

— Sunt aici pentru că nu-mi cunosc soțul. Speram să mă lămurești tu puțin.

E chiar prea frumos, spun, serios. Soțul meu lovește femeile și m-a internat la ospiciu pentru că am pus prea multe întrebări. După cum se vede, chiar sunt o tâmpită și am nevoie de Regina ca să-mi spună că și ea a fost la fel de tâmpită încât să aibă încredere în el, iar apoi o să-i povestesc și eu despre Hannah.

— Soțul *tău? m*ă privește ea amuzată, cu sprâncenele ridicate.

Aș vrea să-i răspund că nu-i acum momentul să intrăm într-o dispută enervantă despre cui îi aparține Seth, dar mă abțin.

— Nu cred că te pot ajuta – de fapt, nu cred că vreau.

Își netezește fusta și se uită la ceas. Este subtilă, dar o face intenționat ca să observ gestul. Îi irosesc timpul. Brusc, nu mă mai simt la fel de sigură cum eram în urmă cu un moment. Atmosfera s-a schimbat.

— Ai fost cu Seth opt ani… încep eu.

— Cinci, mă întrerupe ea. Seth și cu mine am fost împreună cinci ani, apoi am divorțat, dar bineînțeles că știi asta, din moment ce tu ai fost motivul pentru care ne-am despărțit.

Mă holbez la ea fără expresie. Bineînțeles că așa a fost, dar și ea și-a dat acordul. Conversația nu merge în felul în care mi-aș fi dorit. De ce este atât

de acră într-o chestiune cu care a fost de acord? Seth a cunoscut-o pe Regina și s-a căsătorit cu ea cu cinci ani înainte de mine. Îmi amintesc gelozia mea pe tot timpul ăla pe care îl aveau la dispoziție împreună, cum nu reușeam niciodată să recuperez.

— Și ultimii trei…?

— Ultimii trei, ce?

Ultima replică este răstită, își pierde echilibrul preț de câteva fracțiuni de secundă, în timp ce în ochi îi străfulgera ceva.

— Că… ați fost împreună. Căsniciile multiple…

Regina arată de parcă aș fi plesnit-o. Gâtul ei subțire se trage brusc înapoi. Văd cum roșeața i se ridică de la baza gâtului. Am enervat-o. Nu știu dacă e bine sau rău, dar e ceva ce o enervează.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg ce vrei să spui.

Îmi dau seama că, dacă sar de la locul meu și o scutur, urlând la ea *Spune-mi adevărul, scorpie nenorocită*! vor chema poliția. În cele din urmă, voi sfârși escortată afară din clădire și încă o persoană se va adăuga celor care mă cred nebună.

— În afară de telefonul scurt pe care mi l-a dat ca să-mi spună că s-ar putea să vii să mă vezi, n-am mai vorbit și nu l-am mai văzut pe fostul meu soț de ani întregi, spune ea.

Cuvintele ei îmi retează următoarea întrebare. Casc gura, apoi îmi lipesc buzele, încruntată.

Mă uit la Regina, apoi la mâinile mele. Gândurile mi s-au încețoșat, încâlcite. Niciuna dintre noi nu spune vorbe cu sens. Aud un țiuit și bătăile propriei inimi.

— Ce vrei să spui? reușesc să îngaim în cele din urmă.

— Cred că ar trebui să pleci.

Se ridică și se îndreaptă spre ușă, cu chipul palid de tot.

O urmez, neștiind ce altceva să fac. Gândurile îmi sunt încurcate între Regina și Hannah.

— Ai nevoie de ajutor, Joi, spune ea, privindu-mă drept în față. Ai halucinații. Seth mi-a spus că

ești bolnavă, dar…

— Nu sunt bolnavă.

O spun cu atâta forță, încât amândouă ne uităm una la alta timp de câteva secunde, clipind des. Repet, pe un ton mai calm.

— Nu sunt bolnavă, în ciuda a ceea ce ți-a spus Seth.

— Ieși afară.

Ține ușa deschisă și o privesc în timp ce trec pe lângă ea, cu gândurile rotindu-mi-se în minte.

— Spune-mi doar un lucru. Te rog…

Își strânge buzele într-o linie aspră, dar nu mă refuză.

— Părinții lui Seth. I-ai întâlnit vreodată?

Pare confuză.

— Părinții lui Seth au murit, spune ea, scuturând din cap. Au murit acum multă vreme.

— Mulțumesc, expir eu înainte de a ieși.

DOUĂZECI ȘI OPT

Mașina lui Hannah este parcată în locul ei obișnuit, lângă bordură. Mă îndrept spre ea și pun scurt palma pe capotă, să verific temperatura. Rece. Nu a fost plecată cu mașina în ultimele ore. Cel puțin știu că e acasă. Merg în ritm rapid pe alee, trecând pe lângă ghivecele de la ușa din față.

Mă simt speriată, de parcă m-ar privi cineva, dar în cartiere ca acesta mereu e cineva care te observă. Exact de aceea Seth și cu mine am ales anonimatul unui apartament în locul unui cartier de case: vecini cu mâncare în caserole pe care vor să le returnezi, plimbatul câinilor pe lângă casa ta, seara, ca să se poată uita pe ferestre. Arunc o privire peste umăr, cercetând bănuitoare ferestrele din apropiere.

— Chiar că ești nebună, Joi, îmi spun în barbă. Noul nivel al nebuniei: să vorbesc în public cu mine însămi.

Pe măsură ce mă apropii de ușa de la intrare, presiunea din piept devine aproape imposibil de suportat. Mă simt de parcă nu pot trage ca lumea aer în piept. Calc pe o pietricică și alunec puțin. *Ia-o ușor, ia-o ușor.* Mă uit în jos, la picioare, la balerinii mei mult-iubiți care încep deja să miroasă. Dacă Hannah mă invită înăuntru, nu vreau să-i scot. Oare data trecută m-a pus să-mi scot pantofii? Nu-mi amintesc. Apăs pe butonul soneriei și mă dau un pic înapoi, să aștept. Dacă nu va fi Hannah cea care îmi răspunde la ușă? Dacă înăuntru chiar este un soț care locuiește cu ea? Ce-o să-i spun? În timp ce aștept, inima mi-o ia la goană, iar unghiile îmi intră în palme. Am început să transpir. Simt cum devin lipicioasă.

Dar un minut se transformă în două, iar două în trei. Sun iar și mă uit pe fereastră. Luminile nu sunt aprinse, dar ăsta nu-i neapărat un semn, din moment ce suntem ziua în amiaza mare. Totuși

este o zi întunecoasă. Soarele n-a ieșit decât 30 de minute sau așa ceva, ca și cum ar fi căutat niște găuri în nori. Merg pe o latură a casei, trec de ferestrele mari ale sufrageriei și apoi printr-o poartă destul de ușor de deschis. Dacă o să mă vadă cineva, sigur o să cheme poliția – o femeie ciudată care nu arată deloc ca Hannah dă târcoale unei case dintr-un cartier extrem de select.

N-am fost niciodată în curtea din spate, n-am aruncat o privire nici măcar când am fost în casă. E frumoasă grădinița secretă a lui Hannah. Mi-o pot imagina vara, când se deschid florile, dar acum crengile sunt desfrunzite și spalierele pentru trandafiri, goale. Are doi copaci impresionanți; unul crește aproape de partea din spate a casei, lângă o fereastră.

Mă uit înăuntru, cercetând casa după vreun semn de viață, și observ că fereastra e deschisă, iar plasa de la geam este singurul lucru care mă separă de interior.

— Hannah…? o strig. Ești bine? Intru…

Aștept, ascultând. Nimic – nici măcar un foșnet. Mă uit la plasă – ar fi ușor să intru pe acolo. Am făcut-o în copilărie, acasă, când mama a ieșit să ude grădina și ne-a încuiat din greșeală pe dinafară. Faptul că fereastra e deschisă înseamnă că n-a plecat departe. Poate că a dat o fugă până la băcănie sau la poștă. Din moment ce are mașina parcată afară, oare Seth e cel care a dus-o? Trebuie să mă mișc repede, dacă chiar vreau să fac asta.

Ca să nu apuc să mă răzgândesc, desprind plasa de la geam cu cheile și mă ridic ușor în iarbă. Mă împing peste pervaz cu mâinile tremurând și mă ghemuiesc în living. Aștept cu trupul încordat să văd dacă pornește vreo alarmă, dar după câteva secunde în care nu se întâmplă nimic fac câțiva pași, cu precauție. Nu-mi amintesc să fi văzut-o vreodată pe Hannah complicându-se cu vreo alarmă.

Casa miroase de parcă cineva ar găti. Nu trebuie să intru în bucătărie ca să-mi dau seama că Hannah tocmai pregătea ceva când a fost nevoită să plece. O iau la goană pe după colț și apoi în sus, pe scări, tropăind tare pe podeaua de lemn. Prima ușă din capul scărilor este a dormitorului matrimonial. O deschid și-mi arunc ochii înăuntru ca să… ce? Alerg spre noptiera cea mai apropiată de ușă și smucesc sertarul. O cutie de șervețele, câteva cărți, Tylenol – chestiile obișnuite. Trebuie să fie pe undeva o fotografie a lui Hannah împreună cu soțul ei.

Mă uit în sertarele comodei, dar sunt de-a dreptul sterile în organizarea lor: lenjerie intimă – împăturită cu grijă în șiruri aliniate. Maiouri în diferite nuanțe neutre, șosete, lenjerie – nimic pentru bărbați. Unde sunt sertarele lui? Mă mut spre dulap, un mic dressing, și ochesc puloverele în culori puternice și clare și un șir de blugi. Fără costume, fără cămăși, fără pantofi maronii alături de rândul de pantofi cu toc și balerini. Și dacă împarte dormitorul cu un bărbat, nu-ți poți da seama.

Chiar lângă dulap este o mică baie cu o singură chiuvetă, o singură periuță de dinți, un gel de duș cu aromă de bujori odihnindu-se pe buza căzii. Dulăpiorul de medicamente: o diafragmă în cutia ei de plastic, diverse flacoane cu medicamente pentru dureri de cap, medicamente pentru arsuri. Fără vitamine prenatale, fără spumă de ras. Mă uit pe podea, după firele de păr negre ale lui Seth, atât de diferite de părul blond al lui Hannah. Dacă ar fi folosit baia asta aș fi găsit fire de păr – mereu le mătur de la mine din baie. *Nimic, nimic, nimic.* Ce se întâmplă?

Trec la următoarea cameră, un birou. Lipit de peretele mai îndepărtat se află un birou deloc în stilul lui Hannah. Este modern și pătrățos, cu linii aspre – ceva ieftin, de la IKEA. Un borcan cu pixuri, un capsator… Caut o factură – ceva cu

numele ei sau chiar al lui. Nu contează, vreau niște răspunsuri. Într-un fel sau altul, trebuie să aflu dacă eu sunt nebună sau Seth e nebun.

Nu sunt facturi, nu sunt plicuri. Totul e steril, ordonat. Oh, Doamne, de ce e totul atât de ordonat? Singurul dulap din cameră este gol, nu conține decât un aspirator. Nu sunt poze pe pereți. Oare n-am văzut niște poze când mi-a făcut turul casei? Un bizon, parcă – nu, o alpaca! Avea o poză mare, înrămată, cu o alpaca. Mi s-a părut ciudată.

Îmi trec mâinile peste locul de pe perete unde stătea atârnată, căutând o gaură în zugrăveală, în care să fi fost înfipt cuiul. Este aici, am găsit-o, netezită și văruită, ca să nu se vadă.

La etajul ăsta se află încă un dormitor și o baie. O cuvertură înflorată acoperă patul, atârnând pe margini, pe noptieră este o lampă cu aer vechi. Nimic personal, nimic cum îmi aminteam.

Ce miros am simțit jos, când am escaladat fereastra? Gătea ceva și a plecat dintr-odată. Mă reped pe scări și mă opresc în ușa bucătăriei. O farfurie cu prăjiturele dolofane, cu fulgii de ciocolată încă moi, din cuptor. Mă apropii și mai mult de insulă; mai e ceva aici… un teanc de hârtii… cereri de închiriere. Apuc una și o ridic de pe blat cu mâna tremurând.

— Scuză-mă… se aude o voce în spatele meu.

Nu e Hannah. În mod sigur nu e Hannah.

— Cum ai intrat? Vizionările încep abia peste o oră.

În ușă stă o femeie cu sprâncenele ridicate bănuitor.

Are înfățișarea unui agent imobiliar sau a unui manager de proprietăți: părul strâns în coadă de cal, pantaloni negri și cămașă roz. Pozitivă, dar nu autoritară. Este desculță, doar în ciorapi. Ține în mână cutia cu cipicii pe care vizitatorii ar trebui să și-i pună peste pantofi, când vizionează casa.

— Îmi pare rău, îi spun repede. Am greșit. Vin mai târziu, bineînțeles… Nu vă mai țin din treabă.

Inima îmi bate cu putere în piept în timp ce mă îndrept spre ușa de la intrare. Dar când vreau să trec de ea, nu se mișcă niciun pas.

Se încruntă la mine.

— Cum ai intrat? repetă, încrucișându-și brațele la piept.

Este genul ăla de femeie voluntară. Îi împinge cineva copilul la locul de joacă, îl trimite la școală cu internat. Câinele vecinului latră încontinuu, forțează asociația de proprietari să-l amendeze pe vecin. Aș putea să-i spun adevărul, dar sunt șanse să cheme poliția. Ochesc telefonul prins în centură. Mare profesionistă.

— Uite, îi spun. Nu am vrut să deranjez. Lasă-mă să plec și gata.

— Oh, nu, n-o să pleci.

Se proțăpește în ușă, ducând mâna spre telefon. Văd în spatele meu fereastra deschisă, cu ramurile copacului tremurând în vânt.

Dacă o să întoarcă privirea spre stânga, o să-și dea seama. Mă adun naibii mai bine. Îmi refac expresia de pe față, îndrept umerii.

— Mișcă-te. Acum.

Se mișcă; postura militară i s-a topit într-un minut. Pe chip i-a apărut brusc o expresie îngrijorată, în timp ce mă urmărește descuind ușa de la intrare și pășind afară. Mă gândesc să mă întorc și să pun la loc plasa de la geam, dar asta i-ar da timp să cheme poliția.

Mă îndrept cu pași mari spre mașină. Nu mă uit înapoi, urc și pornesc motorul. Conduc fără țintă vreo câțiva kilometri, apoi trag în parcarea unei farmacii. Scot cererea de închiriere îndesată în buzunarul din spate al pantalonilor și mă holbez la cuvintele de pe foaie. Hannah nu a spus niciodată că ar vrea să se mute. Unde este? Seara trecută era aici, uitându-se cu cineva la televizor, iar azi casa se închiriază.

Fără telefonul meu nu am pe cine să sun, nu pot căuta nimic online. Aș putea să caut o bibliotecă,

să folosesc computerul de acolo. Dar, nu, mai am încă o persoană de urmărit, o poveste care nu se potrivește. Nu știu nici pe departe destule despre prima soție a lui Seth. E ceva în legătură cu ea care mă sâcâie, ceva ce nu pot localiza. Trebuie să aflu mai multe despre Regina Coele. Deocamdată, Hannah și Seth pot aștepta.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Nu sunt nebună.

Seth face pe prostul, iar Hannah a dispărut în mod convenabil, ceea ce îmi lasă o singură opțiune: Regina Coele. Știe ea ceva. Sunt convinsă de asta. N-ar fi fost așa dornică să mă dea afară din biroul ei dacă n-ar fi știut, pretinzând că nu l-a văzut pe Seth și n-a vorbit cu el de ani întregi. Dar eram acolo în seara în care i-a trimis mesaj, când ne aflam în piață. I-am văzut numele pe ecranul telefonului lui. Ea a pretins că era un apel de politețe, ceva despre câinele lor.

A existat ceva în felul grijuliu în care a ales cuvintele. Era exersat, planificat – s-au pus cumva de acord ca să mă facă să par nebună. Dar de ce? Și cum era Hannah implicată în toate astea? Gândul la Hannah mă face să mi se strângă stomacul. Am înșelat-o cu bună știință ascunzându-i cine eram cu adevărat. Dacă Seth i-a spus cine sunt, după ce a aflat ce-am făcut, nu o învinovățesc că se teme de mine. Dar chiar și-ar scoate casa la închiriere pentru că a găsit-o cealaltă soție a lui Seth?

Poate că Seth a pus-o să-și facă bagajele și a scos casa la închiriat când i-a venit ideea că o să vorbesc în continuare despre poligamia lui. Dar de ce? Nu este căsătorit legal cu niciuna dintre ele, nu e în pericol în ceea ce privește legea. Mulți bărbați au aventuri; nu există nicio pedeapsă dacă ți-o tragi cu alte femei în afara căsniciei. Încearcă să-și protejeze reputația? Afacerea? Seth n-a fost niciodată tipul căruia să-i pese de ce cred alții despre el, dar la un moment dat căsniciile multiple au ieșit la iveală în imagini cu Warren Jeffs și așezările prăfuite ale fundamentaliștilor din Utah – lucruri cu care niciun om de afaceri zdravăn la cap n-ar vrea să fie asociat. Ar merge până în pânzele albe doar ca să-și protejeze reputația? Asta trebuie

să aflu. Înainte de a-mi face planuri, trebuie să știu care sunt planurile lui.

Sunt ciudat de optimistă când îmi strecor mașina prin traficul de la finalul zilei, spre clădirea de birouri din piatră albă, unde își duce zilele Regina. N-o să plec fără niște răspunsuri. Îmi imaginez că este cu ultimii clienți, sau cu penultimii, din moment ce lucrează până târziu.

— Stă până târziu, muncește mult, mi-a spus Seth odată.

Mândria din vocea lui m-a bulversat. N-ar trebui să te plângi în loc să faci să sune ca o calitate admirabilă? Încerc să-mi imaginez ce o să facă după ce o să plece de la birou. E genul care iese la un pahar cu prietenii, după serviciu? Sau se duce acasă și-și încălzește ceva să mănânce în fața televizorului? Îmi aduc aminte de biroul ei, de lipsa obiectelor personale care să vorbească despre cine e ea. Nu, nu e genul care să piardă vremea la o băută, într-un bar. Este genul care muncește și acasă. În fiecare seară îndeasă la subțioară un teanc de dosare gălbui pe care le așază pe scaunul din față al mașinii, în drumul spre casă. Ia cina stând în capul unei mese lungi, cu dosarele deschise pe lângă ea, cu ochelarii pe nas. Asta este imaginea pe care mi-a oferit-o Seth, cea care m-a făcut să o antipatizez. Prea ocupată ca să îndeplinească nevoile soțului nostru. Poate că el mi-a servit povestea asta ca să trec la acțiune, să compensez cu vârf și îndesat ce nu face Regina. Și așa am și făcut, nu? Mereu doritoare să fiu mai mult decât destul. Când Seth s-a căsătorit cu Hannah, am fost bolnavă de gelozie. Mă simțeam și vinovată; era vina mea că nu puteam avea un copil, trupul meu defect îmi stricase căsnicia. În încercarea de a-mi înțelege rolul, l-am întrebat ce primește de la fiecare dintre noi, în ce fel eram diferite. Mi-a spus să mă gândesc la soare.

— Soarele oferă lumină, căldură și energie.

— Deci tu ești… ce… Pământul? i-am întors-o eu. Pare că noi suntem alea care gravităm în jurul tău, nu invers.

A devenit încordat, ba chiar și-a mișcat buzele într-un fel de surâs.

— Nu o interpreta prea tehnic, Joi. Mi-ai cerut să-ți explic.

Am dat înapoi, speriată că sarcasmul meu o să-l facă să mă iubească mai puțin.

— Deci eu ce sunt? l-am întrebat cu voce mieroasă.

Analogia lui m-a iritat. Am încercat să-mi ascund starea dând din picior, sub masă. Asta fac – ascund lucrurile în locuri unde nu le poate vedea. Noi trei îi îndeplineam nevoile primare, exact așa cum face Soarele pentru Pământ? Căsnicia părinților mei a fost departe de a fi perfectă, dar ei aveau nevoie unul de celălalt.

— Tu ești energia mea, a răspuns repede.

La momentul acela mi-a plăcut să fiu energia lui Seth. Temporar, am fost satisfăcută de acest orgasm verbal. Eu eram cea care îl umpleam cu motivație și ambiție, lucruri care îl făceau să țină ritmul. În mintea mea, am făcut ca asta să sune mai important decât celelalte două. Faptul că Regina era lumina, iar Hannah era căldura. Adică, în ce fel ai putea să te bucuri de căldură și de lumină, dacă nu ai energie?

Acum, în timp ce-o aștept pe Regina în parcare, mă strâmb gândindu-mă la modul în care justificam ce se petrece. Hannah era căldura lui Seth, păsărică cea nouă. Regina era prima lui dragoste. O femeie îndrăgostită își pierde mai întâi vederea, apoi curajul. Bat cu degetul în volan. Nu sunt nebună… sau poate că sunt… dar nu există decât o cale să aflu.

Regina iese din clădire după o oră și 40 de minute. Este exact cum a zis Seth. A stat mai mult decât secretara, care a plecat acum o oră, ieșind în viteză cu Fordul ei din locul de parcare, de parcă

ar fi existat un milion de alte locuri în care și-ar fi dorit să se afle. O privesc cum se îndreaptă în pas alert către un Mercedes model mai vechi, ținându-și țeapăn servieta într-o mână. Mașina nu e într-o formă prea bună; remarc uzura vopselei și bara de protecție îndoită. Regina se urcă la volan. Este genul de mașină nu destul de veche ca să fie model vintage, dar prea veche ca să mai fie considerată „mișto" după standardele celor mai mulți. Din moment ce Regina este avocat la o firmă privată, mă așteptam să conducă un model șmecher, nou. Pornesc motorul când o văd ieșind din locul de parcare și o urmez îndeaproape.

Mi se face un gol în stomac când o văd intrând pe autostradă. Strâng mai tare volanul și mă concentrez să nu pierd din vedere bara de protecție a Mercedesului. Va fi greu să mă țin după ea în traficul ăsta. Reușesc să stau la câteva mașini distanță și, când virează spre ieșirea de pe autostradă, mă trezesc chiar în spatele ei, cu inima bătând tare și urmată de sunetul câtorva claxoane. Zece minute mai târziu, după ce am urmărit-o printr-un cartier anost de periferie, o văd trăgând în fața unui complex de apartamente destul de murdar, numit Marina Point. Nu e nicio panoramă marină, doar clădiri colțuroase, cu muchii aspre, vopsite într-un cenușiu de pușcărie. Cele câteva petice amărâte de iarbă din jur sunt îngălbenite și veștede. Totul arată ofilit; câțiva indivizi care pierd vremea pe-afară s-au adunat pe niște trepte, fumând. Dacă deschid fereastra o să-mi dau seama ce fumează, iarbă sau țigări, dar n-am timp de asta. Regina trece peste limitatoarele de viteză ca și când nici nu s-ar afla acolo. Aștept s-o văd trecând de aceste clădiri, poate că drumul pe aici este doar o scurtătură, dar parchează pe un loc numerotat – un loc de locatar.

Rămân cu mașina în mijlocul drumului și mă uit în jur, la locul ăsta ponosit și mizer. Ceva nu-i în regulă. O femeie cu o colecție de pantofi

Louboutin nu conduce mașina aia și nu trăiește aici. Mă decid că vizitează pe cineva, o oprire scurtă în drum spre casă. Poate că lasă niște acte vreunui client. Dar când iese din mașină ia servieta și dosarele cu ea, chinuindu-se să țină totul în brațe, în timp ce-și încuie mașina cu cheia, nu din telecomandă. Trebuie să văd în ce apartament intră. Parchez repede peste drum și aștept până urcă scările, apoi pornesc pe urma ei. Alerg și ajung la etajul al treilea exact la timp ca să văd ușa închizându-se. Sunetul zăvorului tras se aude cu ecou pe coridorul de ciment; Regina s-a încuiat înăuntru. Arunc o privire în jur. Nu sunt covorașe la intrare, nici plante care să decoreze treptele, doar uși goale, cu numerele apartamentelor afișate deasupra, pe niște plăcuțe de plastic ieftin. Locul ultimei șanse. Mă uit insistent la ușa ei câteva minute, 4L. Și apoi ciocăn.

Când îmi deschide, văd un chip nud, gol. În cele câteva minute de când a ajuns acasă s-a demachiat deja. Este interesant: ea e genul care își șterge imediat ziua de pe față, în timp ce eu prefer s-o adorm în mine.

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă șocul; se mișcă repede și împinge ușa, ca s-o închidă. Aceasta se balansează spre mine cu putere, dar sunt mai rapidă. Îmi bag piciorul în spațiul liber și mă aplec de durere, când ușa îmi strivește degetele.

Apoi Regina deschide și se uită la mine. Așa, fără machiaj, pare un copil. Un copil furios și obraznic, căruia nu i s-a făcut pe plac.

— Ce? Ce vrei?

Ține de ușă, încercând să mă facă să rămân afară; unghiile ei roșii se disting pe cenușiul cojit.

— Știi ce vreau, îi spun.

Și apoi fac ceva ce mă surprinde și pe mine; o împing și trec pe lângă ea, intrând neinvitată în casă.

Se întoarce spre mine cu tot trupul, cu gura ușor deschisă. Văd cum caută din ochi telefonul. Pe cine va suna – pe Seth sau poliția? Îl văd prima și mă reped spre masă. Îl bag în buzunar înainte să mă poată opri și mă uit demnă la ea.

— Nu vreau decât să vorbim, îi spun. De asta am venit, nu pentru altceva.

Pentru o clipă îi trece prin minte să iasă pe coridor. Simt cum decizia plutește în aer. Dacă strigă după ajutor, cine o să vină?

Probabil a decis că e mai bine să-și încerce norocul cu mine, fiindcă închide ușa; toată rigiditatea i-a dispărut din trup. Trece pe lângă mine cu un fel de nervozitate febrilă. Mirosul și energia ei sunt ale unei femei închise într-o încăpere alături de o persoană pe care ar vrea mai degrabă s-o evite. Mi se pare sfidător faptul că nu este la fel de interesată de mine pe cât sunt eu de ea. Nu este specific femeilor să vrea să afle lucruri despre alte femei? Abuzăm de informații… ne comparăm una cu cealaltă în loc să lăsăm lucrurile la locul lor. Chiar și când îi observ fața curată și părul des, fac comparații.

— În regulă, Joi. Hai să vorbim.

TREIZECI

Sunt obiecte scumpe într-un apartament ieftin. Un colțar de piele care s-a potrivit cândva într-un living mare, cărți groase pentru măsuța de cafea, așezate pe o masă de marmură. Totul e prea mare, ceea ce face ca încăperea să pară mică și sufocantă. Mă uit afară, pe fereastra din dreptul setului de masă din fier forjat, după o cale de scăpare, dar nu văd decât alte șiruri de clădiri anoste, cenușii. Este foarte cald în apartament, se pare că a dat tare căldura, ca să se facă o temperatură de vară. *Este în negarea totală a existenței ei,* îmi spun în gând. Regina se îndreaptă spre cel mai îndepărtat loc de pe colțar și se așază, fără să mă invite și pe mine să stau jos. Se ghemuiește în colț, o mingiucă de femeie. Mă așez și eu totuși, față în față cu ea, lăsându-mă pe marginea canapelei de piele, aproape pe muchie, încât sunt gata să alunec. Încerc să nu mă holbez, dar când ești atât de mult timp curios în legătură cu cineva, e greu să n-o faci.

— Ei bine? întreabă ea. Ce vrei să știi?

Atât de diferit de acea atitudine *Cum pot să te ajut?* de mai devreme, înconjurată de ferigile ei, de lemnul de cireș și de plachetele cu citate educative. Aici, în sufrageria ei, cu lucrurile ei înconjurându-mă.

— Vreau să mi se spună adevărul.

— Adevărul? întreabă ea, neîncrezătoare. Nu cred că ai vrut vreodată adevărul, Joi. L-ai vrut pe Seth. Știu totul despre asta…

— Ce naiba vrei să zici? Și de ce ai spus că tu și Seth ați fost împreună doar cinci ani?

— Pentru că atât am fost, spune ea, exasperată, adăugând apoi: Înainte să intri tu în peisaj.

— Te referi la perioada în care ați fost doar voi doi?

— Nu! Oh, Doamne, tu chiar ești nebună…

Scutură din cap a neîncredere.

— Joi, ai avut o aventură cu Seth. Tu ești motivul pentru care am divorțat.

Tăcerea care urmează este asurzitoare. O durere crâncenă mă înjunghie în cap, trecând din tâmplă în tâmplă.

— Nu-i adevărat, îi spun. De ce spui asta?

Se uită țintă la mine, cu fața complet inexpresivă.

— Pentru că ăsta-i adevărul.

Scutur din cap. Am gura uscată. Vreau să beau ceva, dar sunt prea mândră ca să cer niște apă.

— Nu. El mi-a spus că…

— Încetează, mi-o retează Regina.

Are privirea sălbatică. Închide ochii, făcându-mă să amuțesc brusc.

— Gata, încetează.

În mod normal aș da înapoi, dar nu și de data asta. Stau de prea multă vreme în întuneric și vreau răspunsuri.

— Când te-ai văzut ultima dată cu Seth?

Imediat face o față acră, cu buzele strânse pungă.

— Ți-am spus că…

Privește în jos – în poală, spre mâini, spre imprimeul de pe pantalonii de pijama, dar nu la mine. Oftează și văd cum i se ridică și coboară umerii.

— M-am întâlnit cu Seth săptămâna trecută, spune ea. Aici, în apartament.

Când îmi vede expresia de pe față, adaugă:

— Îmi datorează niște bani.

— Pentru ce?

— Pentru că a pierdut totul, izbucnește ea. Chiar crezi că mă potrivesc într-un loc ca ăsta?

Regina cu pantofii Louboutin? Îmi vine să râd: nu, probabil că nu. Am și eu bani să-mi cumpăr pantofi cu talpă roșie, dar nu sunt genul meu. Regina, pe de altă parte, este obișnuită să se scalde în luxul pe care și-l oferă ei înseși. Poartă haine de

designer și probabil a condus întotdeauna cel mai nou model de Mercedes, nu rabla aia obosită parcată pe locul de afară.

— Trebuie să mă pui și pe mine la curent cu toate astea, Regina. Habar n-am despre ce vorbești.

Încerc să vorbesc cu calm și răbdare, dar vocea îmi sună ca șuierată printre dinți.

— Afacerea lui. Lucrurile au început s-o ia la vale încă de acum câțiva ani. Chiar înainte să se căsătorească cu tine, spune ea înțepată. Ca să țină afacerea pe linia de plutire, a pus a doua ipotecă pe casa pe care o cumpăraserăm împreună, dar tot n-a putut s-o plătească. Erau prea multe datorii acumulate. Casa a intrat în lichidare. A promis că o să rezolve lucrurile, că o să îndrepte situația, dar, după cum vezi…

Ridică ochii spre tavan:

— Sunt aici.

De ce n-am știut nimic din toate astea? De ce nu a spus ceva? Am destui bani ca să contribui… Scutur din cap. Nu-mi vine să cred că mă gândesc la așa ceva. Chiar și acum, stând vizavi de cealaltă *soție* a lui, după ce am fost internată la balamuc, mă gândesc la cum aș putea face ca să-l ajut.

— Și ți-a dat banii? o întreb.

Încerc să-mi imaginez toate astea. Seth nu vorbea niciodată despre situația lui financiară, mai ales cu alții. Avem conturi separate, deși i-am oferit un card de debit comun cu al meu, când ne-am căsătorit. Mereu am presupus că așa este și cu celelalte.

Ea expiră, iar obrajii i se dezumflă. Arată ca un copil. Cum ar putea cineva s-o ia în serios?

— Da, o mică sumă. Nu destul. Îmi bat executorii la ușă. E stresant.

— Dacă nu sunteți într-o relație, de ce nu-ți trimite pur și simplu banii? De ce trebuie să vină aici?

Strânge gura și un val de roșeață îi străbate chipul, îmi dau seama că este o femeie singură,

amărâtă, nu imaginea plină de forță și grație pe care mi-o imaginasem. *Oh, când idolii ți se prăbușesc,* îmi spun în gând. Prefer acea versiune a ei pe care mi-am format-o în minte, cea care mă face să mă simt nesigură.

— Ne-a murit câinele, îmi spune. Tot ce voia era să-mi spună personal că o să aibă mai mulți bani să-mi dea, în curând. E vorba de o tranzacție în afaceri care o să-și arate roadele în câteva săptămâni.

Deci nu a mințit în legătură cu câinele. Mă întreb dacă a mințit în legătură cu tranzacția. Seth încheie tot timpul noi contracte. Clienții spun despre el că este eficient și muncitor. Are o singură referință proastă pe Yelp, pentru care s-a stresat săptămâni întregi. Plățile pentru lucrări sunt suficiente, dar nu suficiente ca să plătească datorii mari – sau să răscumpere case uriașe.

Testez numele câinelui.

— Firimitură?

Regina mă privește terifiată.

— De unde știi?

— Mi-a spus Seth, spun eu, ridicând din umeri.

Îmi spune și mie chestii, îmi spun în minte. Doar că nu știu niciodată ce e adevărat și ce nu.

Clipește repede și își ferește privirea, de parcă nu i-ar veni să creadă una ca asta.

— N-am fost încă în stare să-i arunc lucrurile.

Dă din cap spre locul dintre comoda televizorului și bucătărie, unde se află încă un coș cu jucării pentru câini. Dă pe-afară de mingi în culori stridente și jucării de pluș – un câine răsfățat.

— Ați făcut sex când a venit aici?

Regina întoarce brusc capul spre mine, cu o mască ultragiată pe față.

— Cum îndrăznești!

Dar e ceva acolo, ascuns dincolo de furie… recunoașterea.

— Ați făcut.

Îmi dau părul după urechi. Nu simt nimic; bineînțeles că nu simt. Știu că Seth a făcut sex cu celelalte două soții ale lui în tot timpul ăsta. Pur și simplu m-am asigurat că sexul cu mine a fost mai bun decât orice i-ar fi putut oferi ele. Am fost mai umedă, mai flexibilă, mai receptivă la atingerile lui. Regina s-a întors la clipitul ei tăcut.

— De ce vă prefaceți față de mine? Seth se poartă de parcă aș fi nebună, de parcă aș fi inventat toată povestea despre relația cu tine și cu Hannah. Tot ce vreau este adevărul.

— N-o cunosc pe Hannah, spune Regina. Și ți-am spus deja că s-a terminat între noi de multă vreme.

Și-a încrucișat picioarele sub ea și nu mă pot abține să nu mă gândesc că face asta ca să pară mai înaltă, ca și în cazul tocurilor pe care le poartă.

Scutur din cap. Nu sunt nebună. Nu sunt.

I se lărgesc nările și văd cum i se ridică și i se lasă pieptul, în respirații scurte. Încearcă să mențină controlul. Dar din ce motiv? Se ridică și se îndreaptă spre ușă; știu că o să-mi ceară să plec. Trebuie să fac ceva, s-o fac să-mi vorbească.

— Am pierdut un copil…

Cuvintele mi se rostogolesc din gură și sfârșesc cu o durere cumplită în piept.

Regina încremenește cu spatele la mine.

Totul a început când mi-am pierdut copilașul. Viața mea a început să se destrame, fir cu fir. Poate că am fost prea devorată de durere ca să văd semnele încă de atunci, dar le văd pe toate acum. Înstrăinarea lui Seth, dorința lui de a avea altă femeie, preocuparea lui pentru sex când eram împreună. Nu mai eram femeia cu care își dorea să vorbească, eram femeia căreia voia să i-o tragă. La asta s-a redus până la urmă utilitatea mea.

— Eram însărcinată în cinci luni. A trebuit să…

Îmi înghit valul de emoție. Trebuie s-o scot din mine.

— A trebuit să-l nasc.

Văd, cu colțul ochiului, cum se întoarce ca să se uite la mine. Ridic ochii spre ea; este îngrozită, i-au căzut colțurile gurii și a căscat ochii. Nu i-a povestit niciodată. Mă mușc de obraz și mă forțez să vorbesc în continuare.

— Avea părul roșcat… doar un pic… dar era roșcat. Nici măcar nu-mi dau seama de unde. În familia mea n-are nimeni părul roșu…

Faptul că vorbesc despre copilul meu îi validează existența aici, chiar dacă pentru scurt timp. Era atât de mic și părul lui roșcat avea o umbră de portocaliu. Asistentele s-au minunat foarte tare, ceea ce m-a întristat și mai mult. La momentul acela m-am ținut de acest mic detaliu, corpușorul lui mic era pierdut de tot în păturica în care îl înveliseră. Mi-au dat voie să-l țin în brațe câteva minute, iar mintea mea oscila între uluire și suferință. *Eu am făcut asta. A murit. Eu am făcut asta. A murit.* Nu i-am dat nume, deși Seth ar fi vrut. Numele ar fi făcut ca moartea lui să devină ceva real, iar eu voiam să uit.

Tot ce am păzit cu atât de multă grijă mă invadează din interior, canalele lacrimale mă ard.

— Mama lui Seth, spune încet Regina.

Înghit cu greu. Nu am văzut niciodată o poză cu părinții lui. Seth mi-a spus că pentru ei nu e important să-și facă poze.

— Ea era așa?

Aș vrea să-mi spună mai multe. Am nevoie s-o facă.

— Da. Avea părul lung și frumos.

Îmi înghit nodul din gât.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Cum au murit?

Regina își împreunează palmele în poală, dând cu tristețe din cap.

— Tatăl lui a împușcat-o pe mama lui și apoi s-a sinucis. A fost o tragedie, o lovitură uriașă pentru familie.

Rămân cu gura căscată.

— Nu înțeleg. *Când* au murit? Dar celelalte soții? Ceilalți copii?

Ridică din umeri.

— Eram deja căsătoriți când s-a întâmplat. Tatăl lui nu era bine. Fusese diagnosticat cu schizofrenie încă de copil, spunea că Dumnezeu vorbește cu el. Erau foarte… religioși.

— I-ai întâlnit vreodată?

Mă gândesc la felicitările acelea care se presupunea că vin din partea lor, scrise de mână de mama lui. Nu, Regina se înșală. Părinții lui Seth ne-au trimis și un dar de nuntă. Sau nu ne-au trimis? Nu, totul a fost o minciună a lui Seth, perfect construită.

— Da, i-am cunoscut. Erau foarte ciudați. M-am bucurat să ne mutăm departe. N-au venit nici măcar la nunta noastră.

Vreau să-i spun că nici la nunta mea n-au venit, dar s-a pornit și nu vreau s-o întrerup.

— Seth era cumva obsedat de tatăl lui.

— În ce fel?

Pare ușurată să vorbească și despre altceva decât relația ei cu Seth.

— Nu știu. Presupun că exact în felul în care sunt băieții obsedați de tații lor. Erau apropiați. Tatăl lui a fost chiar nefericit când a plecat Seth. A spus că și-a abandonat familia.

— Ați încercat vreodată să aveți copii? o întreb.

O schimbare bruscă de subiect.

Reginei nu-i place întrebarea.

— Știi că nu voiam copii.

— De ce?

— Încă mai e nevoie ca femeile să dea explicații când nu vor copii? mă repede ea.

— Nu… vreau să zic… te-ai căsătorit cu un fiu de poligam. Trebuie să-ți fi spus că vrea o familie.

Se uită în altă parte.

— A presupus că o să mă răzgândesc, iar eu am presupus că mă iubește îndeajuns încât să renunțe la asta.

Ceva mă sâcâie undeva, în fundul minții, și este foarte familiar – un cântec pe care aproape că-l auzi, dar nu-i știi numele.

În voce i s-a reîntors tonul defensiv, a ridicat încă o dată garda.

— Ți-am răspuns la toate întrebările, Joi. Te rog.

Se uită spre ușă.

— Acum aș vrea să rămân singură.

Scot din buzunar telefonul pe care i l-am luat și-l pun cu grijă pe masă, apoi plec. Înainte de a ieși pe ușă mă întorc spre locul unde stă, uitându-se pe fereastră fără să vadă nimic, și așez un petic de hârtie cu noul meu număr de telefon pe un teanc de reviste.

— Seth a lovit-o pe Hannah. Trebuie să știi și tu asta. Când am aflat și l-am confruntat, a devenit violent și cu mine.

În tâmplă îi zvâcnește un mușchi, un puls ușor.

— La revedere, Regina.

TREIZECI ȘI UNU

Plec din apartamentul Reginei cu o morișcă în cap. Mă opresc în capul scărilor, cu mâna pe balustradă. Cineva a scrijelit în metal, cu cheia, cuvântul *pizdă.* S-ar putea ca Regina să-mi fi turnat numai minciuni. Nu pot avea încredere, de fapt, în cealaltă soție a soțului meu, nu-i așa? Ar fi putut Seth s-o mintă și pe ea? Să mintă despre mine și despre relația noastră? Mă gândesc că poate a ascuns lucruri și de noua lui nevastă trofeu, Hannah, dar poate că o ține și pe Regina în întuneric. Ne-a mințit pe toate? Cine este omul ăsta? L-am iubit atât de mult și necondiționat, încât mi-am scos singură ochii? Seth, care mi-a spus că Regina nu voia copii, și că de aceea caută o a doua soție. Seth, care nu i-a spus niciodată Reginei despre sarcina mea pierdută. Sunt prea multe secrete, iar eu am fost oarbă prea mult timp. Mi se face rău când mă gândesc că am permis să se întâmple toate astea. Trebuie să vorbesc cu Hannah, s-o fac să-mi spună ce se întâmplă. Unde a ascuns-o pe Hannah?

Conduc înapoi spre Casa Șarpelui Mocasin de Apă, simțindu-mă tot mai rău, cu fiecare minut. Stomacul îmi cere de mâncare cu sunete lungi. Când am mâncat ultima dată? Trag într-un restaurant cu servire din mașină și-mi comand un sandvici și un suc, dar când desfac folia, vederea lui îmi face rău. Îl arunc și sorb delicat din Cola. Am febră, fața îmi e umedă și caldă. Intru în casă împleticindu-mă, cu capul învârtindu-se. Pereții goi se scufundă în jurul meu și mirosul de vopsea și putregai îmi provoacă un spasm de vomă. Dintr-odată, îmi dau seama că nu mai vreau să fiu aici. O să dorm doar câteva minute, cât să mă simt mai bine. Mă strecor în cameră și încui ușa după mine. E de-abia 8 seara, dar trupul mă doare de oboseală.

Mă urc cu ochii pe jumătate închiși în patul mirosind a stătut și adorm.

•

— Joi?

Mă ridic în pat în capul oaselor, amețită, și întind mâna după telefon. Nu e aici. Nu găsesc ceasul. Țin un telefon la ureche și cineva îmi spune numele. Corect. Sunt în Portland. Mi-am lăsat telefonul aruncat în colțul unui lift. Ăsta e un telefon cu cartelă.

— Da… spun, străduindu-mă să mă descotorosesc de așternuturi și să mă ridic în fund. Cine e?

O femeie îmi rostește din nou numele.

— Joi…

Și pe urmă:

— Sunt Regina.

Brusc sunt complet trează, cu simțurile în alertă. Îmi arunc picioarele peste marginea patului și mă ridic.

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva?

— Nu…

Vocea îi este nesigură.

Dau târcoale de la fereastră la pat și înapoi, cu telefonul străin ținut stângaci în mână.

— Seth știe că ai fost aici. I-am spus că ai venit la firmă. Te caută.

Mă așez brusc. Nu sunt surprinsă. Dar cât va dura până să-mi ia urma?

— Și de ce mi-ai spus?

La capătul celălalt urmează o pauză lungă. Îi aud respirația în telefon, o respirație înfundată, de parcă ar plânge.

— Ne putem întâlni undeva să vorbim?

— Când?

— Acum, spune ea. Este un restaurant deschis toată noaptea la două străzi de blocul meu. Îi zice „Larry's". Pot să ajung acolo în 30 de minute.

— În regulă, spun prudentă. De unde știu că pot avea încredere în tine?

— Nu cred că ai de ales.

Închide. Este avocat; e obișnuită să aibă ultimul cuvânt.

Închid și eu și încep să-mi caut haine. Singurul lucru cât de cât curat este puloverul portocaliu. Mi-l trag pe mine și-l îndes în blugi. Am părul împuțit. Îl strâng în coadă, îmi dau cu apă pe față și ies pe ușă la cinci minute după telefonul Reginei. Abia când pornesc motorul și se aprinde bordul văd că este 4:30 dimineața. Ce o poate preocupa atât de tare, încât să sune în creierii nopții?

•

Stau într-un separeu în restaurantul aproape gol, cu o cană de cafea în față, când o văd pe Regina intrând. Poartă blugi și hanorac sport și are părul prins într-un coc în vârful capului. Poate fi confundată cu o studentă. Pe umăr îi atârnă un rucsac – nu genul cu care ai fugi de-acasă, ci mai degrabă unul pe post de geantă. O văd cum își aruncă privirea prin restaurant, uitându-se după mine. Respir întretăiat. Când o văd întorcând capul în direcția mea, ridic mâna și privirile ni se întâlnesc. Înaintează fără grabă spre locul unde mă aflu și am sentimentul că se îndoiește de decizia de a veni aici. Se strecoară pe locul din fața mea, scoțându-și brațul din breteaua rucsacului. Observ imediat că are ochii umflați și roșii. Îi ia un minut să se liniștească, foindu-se din orice, apoi ridică privirea spre mine. Îmi dau seama că a venit ca să scape de o povară.

— La fel ca ea, se răstește când vede chelnerul apropiindu-se de masa noastră.

Îi zâmbesc omului în chip de scuză, iar el se îndepărtează. Pe Regina o enervează când trebuie să fie sinceră. Un pericol pentru munca ei. Îmi amintește un pic de sora mea, care face pe șefa și e atât de sigură de ea însăși, încât celorlalți li se pare că e iritată. Sora mea e foarte diferită de mine; relația noastră a fost mereu distantă, un lucru de

care ne puteam lipsi amândouă. Așa că, de dragul mamei, am încercat să ne vedem măcar o dată pe lună, lucru care sfârșea mereu prin a fi o cină ciudată și stânjenitoare. Ca mărturie pentru seara petrecută împreună, făceam un selfie exagerat de entuziast, pe care i-l trimiteam mamei, care era atât de încântată că ieșim împreună, încât bucuria ei făcea suportabil întregul ritual.

Am decis să-mi păstrez un avantaj și să mă port cu iritare față de ea, pentru că așa se purtase și ea cu mine.

— Ei bine? spun cu voce fermă. De ce sunt aici?

Își trece degetele pe sub ochi și apoi le verifică de rimel. *Ai șters tot machiajul în după-amiaza asta,* îmi vine să-i amintesc. Apoi mă privește țintă și spune:

— În primul an în care am fost căsătorită cu Seth am pierdut o sarcină.

Simt cum mă lasă inima. Aș vrea să mă întind spre ea și să o mângâi pe mână, dar are pe chip ceva ce mă reține. Regina nu pare genul care să vrea să fie liniștită. Nu-i spun nici banalul *îmi pare rău.* Nu suntem două prietene care își împărtășesc la o cafea suferințele în amor.

— OK…

Prind cana de cafea cu ambele mâini, fiindcă nu am ce altceva să fac. Cofeina este deja în trupul meu și mă agită.

Multe femei pierd sarcini, cele mai multe dintre ele în primul trimestru. Poate că încearcă să găsească ceva ce avem în comun.

— Eram în săptămâna 21, spune ea. N-am știut despre… a ta. Seth… nu mi-a spus niciodată.

Dau drumul cănii de cafea și mă las pe spate.

— OK, repet eu. Ce ți-a spus?

Mă privește nesigură.

— A spus că încă n-ai rămas însărcinată. Că încercați.

— Mi-ai zis că n-ai mai vorbit cu Seth decât până în urmă cu puțin timp, că între voi s-a

terminat totul de ani buni, așa că de ce i-ar spune el fostei soții una ca asta?

La masă își face apariția o chelneriță, cu un ceainic de cafea proaspătă și o cană. Umple cana goală fără o vorbă și o așază în fața Reginei, apoi se apleacă să îmi mai toarne și mie. După ce pleacă, Regina trage cana de cafea spre ea, dar nu bea.

O privesc țintă, fără să vorbesc, așteptând să continue.

— Ce-ți amintești despre pierderea sarcinii? mă întreabă ea.

Mă aricesc când o aud. Nu-mi amintesc prea multe, încerc să n-o fac; detaliile unei pierderi de sarcină sunt dureroase.

— Joi…

Regina întinde mâna ca să o atingă pe a mea; mă uit țintă, șocată.

— Te rog, spune ea. Este important.

— În regulă…

Îmi umezesc buzele și închid ochii, încercând să-mi amintesc detaliile celei mai dureroase zile din viața mea.

— Îmi amintesc că mă durea rău… și era mult sânge. Ne-am grăbit spre spital…

— Dar înainte de asta? Unde erați?

— Eu… Eram plecați. O excursie de weekend în nord.

Se apleacă în față, cu coatele pe masă. Sprâncenele i s-au împreunat, iar ridul dintre ele este adânc.

— Ce ați mâncat… băut…? Ți-a dat ceva?

Scutur din cap.

— Sigur că am mâncat. Seth nu bea alcool, pentru că nici eu nu puteam să beau. Am băut un ceai…

— Ce ceai?

Nu-mi scapă graba din vocea ei. Arată de parcă ar vrea să sară peste masă și să mă scuture.

— Era un ceai pe care spunea că-l trimisese mama lui pentru mine. Să mă ajute cu grețurile.

În momentul în care vorbele îmi ies pe gură, simt cum îmi fuge sângele din obraji. Sunt ametită complet. Mă prind de muchia mesei, ca să mă țin, și închid ochii. Regina a spus că părinții lui Seth erau deja morți. De unde venea ceaiul ăla și de ce mi-ar fi spus că mama lui îl trimisese?

— Mi-a fost îngrozitor de rău toată ziua…

Simt cum se învârtește totul cu mine; respir adânc de câteva ori, ca să mă liniștesc.

— Ceai de plante, spune încet Regina. Într-un pliculeț maroniu.

Dau din cap.

— Da.

— Era prima oară când ți-l dădea?

Încerc să-mi amintesc. Mă plânsesem de acel rău; doctorul îmi prescrisese ceva pentru grețuri, dar nu funcționase, așa că Seth a sugerat să încerc ceaiul mamei sale.

„A avut ceva sarcini, Joi”, spusese el cu un zâmbet, când l-am întrebat dacă era sigur. *„Toate mamele mele l-au folosit”.*

Am râs auzindu-l, iar el mi-a făcut cu ochiul. Până la urmă, mi-a făcut ceaiul, a fiert apa în ceainicul micuț din cameră. Avea gust de lemn-dulce și coriandru și, după ce i-am pus și niște zahăr, nu mi-a displăcut deloc.

— Ai băut din ceaiul ăla tot weekendul? m-a întrebat Regina.

Am încuviințat.

— În regulă, a spus ea. OK…

E palidă și lumina din ochi îi pâlpâie. Apoi deschide gura ca un boboc de trandafir și-mi spune o poveste. Și aș vrea să-și ia toate vorbele înapoi, să le înghită în ea, ca să mă pot preface că nu-i așa. Că nu sunt atât de proastă. Că nu sunt atât de credulă. Că nu sunt atât de ușor de folosit.

TREIZECI ȘI DOI

Plec din restaurant o oră mai târziu, fără să am unde să mă duc. Nu vreau să mă întorc în Casa Șarpelui Mocasin de Apă, cu tapetul ei cojit și mirosul jilav. După ce Regina i-a spus lui Seth că am fost în Portland, n-o să piardă vremea și o să vină încoace. Pentru ce – ca să se înțeleagă cu mine? Să mă târască înapoi în Seattle? Nu sunt pregătită să-l văd. M-aș putea duce acasă, să conduc două ore și să ajung înaintea lui. Aș avea destul timp să-mi iau niște lucruri și să mă duc să stau la ai mei. Dar mama nu m-a crezut când am fost în spital și am încercat să-i spun adevărul. Habar n-am ce-au vorbit ei în ultimele zile. Cel mai probabil, Seth i-a spus o parte din adevăr: că am dispărut în mijlocul nopții și că trebuie să mă găsească înainte de a-mi face singură rău. Sunt pe cont propriu. Confruntarea cu Seth este inevitabilă, o să-l înfrunt în curând, dar Regina mi-a mai cerut un pic de timp și o să i-l dau. Ce mi-a spus acolo, sub becurile fluorescente de la „Larry's", mi-a dat frisoane, mi-a întors stomacul pe dos, m-a făcut să mă îndoiesc de mine. Cafeaua mi s-a răcit și a făcut peliculă deasupra, în timp ce eu mă gârboveam în separeu, ascultând povestirea seacă a experienței ei.

Conduc până văd un centru comercial unde există și o băcănie a unui mare lanț comercial. Nu se deschide decât peste câteva ore. Parchez în spatele clădirii, în așa fel încât să nu fiu văzută din stradă și să nu mă simt expusă, și-mi las scaunul pe spate, ca să pot dormi. Măcar câteva ore.

Mă trezesc tresărind, când cineva îmi bate în geamul mașinii. Sar în capul oaselor, ametită și dezorientată.

— N-ai voie să parchezi aici, se răstește un bărbat, uitându-se pe geam.

Poartă o vestă galben cu portocaliu și, în timp ce bate iar în geam, se uită peste umăr, distras. Tresar când pumnul atinge geamul, aproape de obrazul meu. Are mâna mare și bronzată; se potrivește cu umerii lați.

Se întoarce din nou spre mine și spune:

— Blochezi drumul.

Mă uit în spate și văd un camion de gunoi așteptând pe alee să ia tomberonul blocat de mașina mea. Fără să-mi ridic scaunul, pornesc motorul și apăs pedala de accelerație, ocolind până în fața magazinului. Parchez în altă parte, zguduită de trezirea bruscă și de brutalitatea celui care m-a trezit. Casc ștergându-mi ochii, ca să alung somnul. Trebuie să merg undeva unde să fiu singură și să pot gândi fără ca omul cu gunoiul să strige la mine. Mă decid pentru biblioteca publică; aș putea folosi și computerele de acolo. Am trecut pe lângă ea data trecută când am fost în oraș, ca să iau cina cu Seth; structura elegantă de cărămidă și piatră mi-a atras atenția cu frumusețea ei de modă veche.

Nu-mi amintesc strada pe care se află sau numele filialei, trebuie să mă bazez pe memorie ca s-o găsesc. Trebuie să mă bazez pe instinctele mele. Îmi ia 40 de minute de du-te-vino pe străzile aglomerate din Portland, încercând să-mi amintesc exact unde am văzut-o. Când, în fine, o zăresc, văd și un grup de persoane fără adăpost care își strâng lucrurile, gata de aventura zilnică a traversării orașului. Fiindcă este încă devreme, parcarea este relativ goală și găsesc un loc aproape de clădire. Mirosul de urină mă lovește imediat ce ies din mașină. Este frig fără haină. Mă grăbesc să intru și găsesc ușile descuiate. Scot un oftat de ușurare și mă strecor înăuntru, tremurând, strângând mânecile puloverului portocaliu în jurul degetelor, ca pe mănuși. Interiorul bibliotecii este un spațiu cu totul deschis, dedesubtul cupolei unui

luminator. Străbat repede holul și mă îndrept spre sala computerelor.

— Două ore, îmi spune femeia de acolo. Fără mâncare sau băutură.

Are vocea seacă, stridentă și lipsită de empatie. Este mai mult robot decât ființă. Când dau din cap, ascultătoare, mă privește bănuitor, de parcă mi-aș putea ascunde micul dejun sub pulover, dar mă lasă să intru.

La unul dintre computere stă un bărbat în vârstă cu pălărie, care împunge tare în tastatură cu arătătoarele. Nu ridică privirea când trec pe lângă el, așa că am timp să mă uit în ecran. Un website de întâlniri. Îi scrie mesaje unei posibile partenere. *Bravo ție!* spun în gând. Seth mi-ar fi zis că sunt băgăcioasă, ar fi râs de ochiul meu „atoatevăzător”, cum îl numește. Trebuie să-mi reamintesc mie însămi că opinia lui Seth nu mai contează și că dacă n-aș fi fost așa de băgăcioasă aș fi rămas încă în întuneric, măritată cu un bărbat despre care doar am crezut că-l cunosc.

Găsesc un computer undeva, în spate, și mă strecor pe scaunul de plastic. Am gura încărcată de la cafeaua din restaurant și somnul din mașină, părul e o încâlceală plină de grăsime. Bibliotecara de pe etaj continuă să-mi arunce priviri bănuitoare, de parcă aș putea fugi în orice moment cu unul dintre computerele astea vechi îndesate sub braț. Bat nerăbdătoare cu degetele în birou, așteptând să se încarce pagina de internet, uitându-mă în jur la fiecare câteva minute, ca și când Seth ar putea intra oricând și m-ar prinde aici. Ecranul se deschide în sfârșit și scriu prima mea căutare, cu bărbia sprijinită în palmă. Am venit aici ca să aflu trei lucruri, iar părinții lui Seth sunt primul dintre ele: Mama și Tata cei Poligami! Le scriu numele în bara de căutare, cele date de Regina: Perry și Phyllis Ellington, împreună cu sinucidere/crimă. Nu există niciun articol, nicio poveste în ziare. Singurul lucru pe care-l pot găsi este un necrolog

în care se menționează datele nașterii și morții lor, precum și numele copilului supraviețuitor, Seth Arnold Ellington. Potrivit lui Seth, ar fi existat și alți frați de la celelalte mame ale lui, frați mai tineri decât el, din moment ce tatăl s-a căsătorit cu celelalte soții când Seth era adolescent. Dar din moment ce Perry și Phyllis au trăit în afara normelor societății, există puține informații despre cum pot fi găsiți frații vitregi ai lui Seth, care abia dacă sunt și ei acum adolescenți. Perry a fost căsătorit legal cu mama lui Seth, iar cei doi împart același mormânt. Singurii care știu cu adevărat ce li s-a întâmplat lui Perry și Phyllis sunt celelalte soții… și soțul meu.

Abandonez această căutare și mă gândesc la medicamentul pe care l-a menționat Regina în restaurant: misoprostol. Un medicament folosit pentru inducerea travaliului, despre care se spune că, utilizat împreună cu mifepriston, este eficient în provocarea avortului în al doilea trimestru de sarcină. Administrat oral, este sigur pentru utilizare până în a 49-a zi de sarcină, după care s-a dovedit că prezintă riscuri mari pentru mamă. Îmi tremură mâinile când mă gândesc iar la ziua când mi-a murit copilașul. Sar cu mouse-ul de la un site la altul. Simt cum frigul vine din interiorul meu, ca și cum căldura mea internă ar fi fost spulberată de informațiile pe care le am în față. Folosit mai târziu de-atât, în sarcină, este mai periculos pentru mamă, provocând scăderea tensiunii, pierderea cunoștinței și infecții după avort. Las mouse-ul din mână și mă reazem de spătarul scaunului, acoperindu-mi ochii cu palmele. În ziua când am pierdut sarcina, Seth s-a oprit la benzinărie pentru niște gustări, îmi amintesc paharele de carton pline cu apă fierbinte pe care le-a adus la mașină, cât de recunoscătoare eram că am un soț așa grijuliu. Ceaiul, ceaiul despre care a zis că a fost trimis de mama lui moartă. *Oh, Dumnezeule.* Dacă Regina

are dreptate, Seth e cel care mi-a provocat pierderea sarcinii.

Durerea este aproape de nesuportat. La momentul când am pierdut sarcina, nu am văzut raportul medical de la spital; n-am vrut să-l văd. Seth fusese protectorul meu în zilele acelea: jelise cu mine, mă protejase de lucruri pe care nu voiam să le aud. N-aș fi reușit să trec prin momentele alea fără el. Mi-a spus că hotărârea lui pentru o a doua soție a venit când Regina a decis că nu vrea copii. Atunci de ce ar pune capăt vieții copilului său nenăscut și mi-ar pune totodată și mie viața în pericol? Nimic n-are sens. Îmi vine să-mi smulg părul din cap, să urlu de frustrare. Nu pot găsi răspunsuri până când nu mi le dă Seth personal. Vreau să-mi văd dosarul medical. Vreau să aud totul.

Ultima căutare e cea mai dureroasă, stârnită de ultimele cuvinte ale Reginei, înainte de a ne despărți în fața restaurantului:

„Cred că e ceva în neregulă cu el”.

TREIZECI ȘI TREI

Indiferent cât de tare plâng, nu mă pot opri să nu mă gândesc la ce mi-a spus Regina. Conștientizarea este o fierbere la foc mic, dar, odată ce-ai ajuns acolo, furia este fierbinte și bolborosește. Soțul meu este bolnav – nu doar că vrea să controleze tot, ci este dezgustător de bolnav. De ce nu l-am presat niciodată să-mi spună despre viața lui de acasă? Și-a ascuns trauma, mi-a evitat întrebările despre copilărie și a redirecționat totul spre mine. Iar acum sunt teribil de îngrijorată pentru Hannah – pentru copilul ei nenăscut.

N-am fost mereu atât de încrezătoare, nu-i așa? A existat o vreme când n-am primit nou-veniți în viața mea, ca nu cumva să mă distragă de la obiectivele mele. Ce anume m-a atras atât de tare la Seth? Sigur, este foarte arătos, dar sunt mulți bărbați așa. Și a flirtat cu mine, dar nu a fost primul care a făcut-o. În jurul meu, peste tot, erau bărbați care îmi vorbeau, se ofereau și se luptau pentru atenția mea. Le-am primit interesul cu o politețe detașată. Câteodată ieșeam la cină cu ei sau beam o bere împreună, sau făceam chestii pe care le făceau fetele de vârsta mea, dar niciunul dintre aceste lucruri nu-mi plăceau – în felul în care îmi imaginam eu că ar trebui să-mi placă. Nu până la Seth.

Când încerc să identific de ce am fost atât de atrasă de el, măgulită de avansurile lui, întotdeauna mă întorc la același lucru: era foarte interesat de tot ce eram eu. Îmi punea întrebări și părea fascinat de răspunsuri. Îmi amintesc felul în care ridica sprâncenele ori de câte ori spuneam ceva plin de duh, linia moale și amuzată a buzelor, când mă asculta. La momentul acela nu părea să aibă o altă agendă, vreun obiectiv anume, era pur și simplu atras de mine așa cum eram și eu de el: chimie pură. În acea primă seară în cafenea mi-a

pus tot felul de întrebări despre examen și mi-a cerut detalii despre motivele pentru care vreau să fiu asistentă medicală. Nimeni nu mă mai întrebase asta vreodată, nici măcar părinții meu. Dar asta e fost ideea, nu-i așa? A avut un plan atent conceput, o strategie. O femeie ca mine, separată de familie, devotată studiilor ei, care tânjea în secret să se conecteze cu cineva. Nu cred că-mi păsa cu cine este conexiunea aceasta; un bărbat, o femeie, un prieten sau o mătușă de mult uitată. Așteptam ca cineva să mă vadă. Nu știu dacă sunt mai nervoasă pe mine însămi pentru că am cedat acestei tentații sau pentru că n-am văzut adevărul mai devreme. Dar știu că noi, oamenii, vrem să fim auziți și că, atunci când cineva ne aude, simțim o conexiune cu acea persoană. Nu eram diferită de nicio altă femeie care a fost făcută să se simtă specială și apoi, după o vreme, a fost abandonată de bărbatul pentru care a renunțat la tot. Seth era un șarlatan fermecător. Își folosea personalitatea ca să manipuleze emoțiile femeilor. Când mi-a spus despre Regina, eram deja îndrăgostită de el. Eram dornică să accept orice îmi putea oferi, doar ca să mă iubească. Mi-e și rușine să mă gândesc la asta.

Chiar acum o ține pe Hannah pe undeva, sub papuc, iar ea se încrede orbește în el, visând cu ochii deschiși la viața pe care o vor avea alături de copilul lor. Dacă ceea ce a dedus Regina este corect, Seth plănuiește să-i facă și ei ce ne-a făcut nouă.

Mă așez pe o bancă la întâmplare, în fața unui șir de gherete cu mâncare. Un bărbat cu șapcă Dodgers stă aproape de mine, uitându-se cu jind la ghereta cu taco de peste drum. Mă întreb de ce nu se duce să-și ia un taco și să-și facă o bucurie. Începe să burnițeze, dar nu mă mișc din loc. Este ceva ce mă deranjează în legătură cu toate astea, ceva ce nu se potrivește. Închid ochii și încerc să pun toate piesele laolaltă. Regina, Joi, Hannah și Seth: ce avem noi toți în comun? Ce roluri avem în

jocul lui Seth? Unii oameni au momente de claritate absolută; momentul meu vine ca o iscoadă stângace. Mă delectez cu el doar câteva clipe înainte de a mă decide ce să fac. Mă ridic chiar când bărbatul cu șapcă Dodgers trece strada în grabă. În loc să se așeze la rândul pentru taco, se îndreaptă spre ghereta cu salate. Zâmbesc în sinea mea, fiindcă amândoi ne-am făcut alegerile.

•

Sunt acasă de o săptămână. Casă, dulce casă, unde mi-a luat cam trei ore să curăț după halul în care a lăsat-o Seth. În seara în care m-am întors am găsit dezastru în apartament, de parcă Seth ar fi aruncat toate pernele și conținutul tuturor sertarelor pe podea, ca să găsească răspunsuri despre locul unde mă aflu. Totul mirosea a putregai și, după ce l-am inspectat, am găsit gunoiul din bucătărie dând pe-afară, cu capacul proptit în cutii goale de prânz la pachet și fructe mâncate pe jumătate. Casa mea părea străină… înstrăinată. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să găsesc în dulap pistolul de 9 mm dăruit de tata. Apoi am deschis toate geamurile și am aprins o lumânare parfumată pe care am lăsat-o să ardă ore întregi, până când a dispărut mirosul. Seth îmi găsise telefonul în lift, unde l-am aruncat la plecare; stătea cu ecranul făcut zob pe blatul de la bucătărie, lângă flacoanele cu medicamente pe care le-am lăsat aici. L-am ridicat și l-am răsucit în mână. Părea să conțină o avertizare, una la care trebuia să iau aminte. Am lăsat telefonul unde era și am dus flacoanele cu medicamente în baie, ridicând capacele unul câte unul și aruncând conținutul în toaletă. Zgomotul apei trase, susurul rezervorului care se umple sunt absolut mulțumitoare în timp ce-mi privesc închisoarea dispărând. Computerul nu mai este, dar a avut bunăvoința să-mi lase portofelul și cheile. Am chemat un lăcătuș și i-am plătit în plus ca să vină

în după-amiaza aceea, iar cât l-am așteptat am schimbat codul de la alarmă.

După ce mi-a schimbat lăcătușul ambele yale de la ușă, am ieșit în oraș, cu cheile cele noi și strălucitoare în buzunar, ca să-mi înlocuiesc telefonul și computerul. Am fost plecată cinci zile, așa că săptămâna viitoare o să am întâlniri și telefoane de dat. Trebuie să-mi verific e-mailul și căsuța vocală, iar telefonul cu cartelă este inutil, nu pot decât să sun sau să trimit sms-uri. În timp ce aștept să traversez strada, aceeași pe care m-am ciocnit de Lauren în ceea ce pare o altă viață, mă uit la chipurile celor din jurul meu. Când te smulgi din gândurile tale și te oprești să te uiți la oameni – să te uiți la ei cu adevărat –, vezi ceva surprinzător. Fiecare dintre ei – de la oamenii de afaceri cu telefonul lipit de ureche, ocolind bălțile încălțați cu pantofii lor eleganți, până la turiștii care tândălesc pe la colțuri de stradă, întrebându-se încotro s-o apuce, toți au un fel de vulnerabilitate. Oare i-au iubit părinții? I-a iubit un bărbat/o femeie? Și dacă persoana care i-a iubit a plecat, cât de mare le-a fost durerea? Stăm ocupați încercând să nu fim singuri, încercând să găsim un scop în cariera noastră, în iubirile noastre, în copiii noștri, dar putem pierde în orice moment aceste lucruri pe care ne străduim din greu să le avem. Mă simt mai bine să știu că nu sunt singură, că întreaga lume este la fel de fragilă și de singură pe cât sunt și eu.

Cu încuietorile și cu codul de la alarmă schimbate și cu arma pe noptieră reușesc să dorm în prima noapte. Dar nu fără coșmaruri.

•

Seth nu a încercat să mă contacteze, dar în lunea de după întoarcerea mea acasă Regina mă sună pe telefonul cu cartelă lăsat la încărcat și uitat în colțul dormitorului. La început, zgomotul mă sperie, un țârâit necunoscut. Când văd numărul ei răspund imediat, lipindu-mi telefonul de ureche și

folosind mâna rămasă liberă ca să opresc sonorul televizorului.

— Alo… Joi?

— Da.

— Am găsit-o. Știu unde o ține pe Hannah.

Plec spre Portland o oră mai târziu. Singurele lucruri pe care le iau cu mine sunt telefonul și arma, pe care o arunc în geantă chiar înainte de a ieși pe ușă. Trebuie să mă grăbesc. Derulez cuvintele Reginei iar și iar în mintea mea.

În ziua aceea, în restaurant, Regina mi-a spus o poveste despre manipulare și abuz. Nu tipul acela evident; era genul la care nu se așteptase. Se măritase cu Seth cel fermecător și plin de viață, iar primul lor an împreună a fost magic. Dar, curând după mutarea în Seattle, Seth s-a schimbat. L-a descris ca fiind trist și plin de toane. În cele mai multe nopți nici nu venea în pat, iar dimineața Regina se trezea și-l găsea acolo unde-l lăsase seara: stând în fața televizorului, cu ochii sticloși. Refuza să se spele și mânca doar o dată pe zi. Începuse s-o sperie și l-a încurajat să apeleze la ajutor profesionist. Seth i-a spus că se lupta cu depresia și a promis că lucrurile se vor îmbunătăți. A început să lucreze cu Alex, să pună bazele companiei și lucrurile au părut să se îndrepte pentru o vreme.

A văzut din întâmplare e-mailul de la tatăl lui. Seth uitase să închidă pagina de internet și, când s-a așezat în fața computerului, Regina a putut vedea tot. Mi-a spus că erau mesaje de dinainte ca tatăl lui Seth s-o ucidă pe maică-sa și apoi să se sinucidă. E-mailurile erau întortocheate. Tatăl lui aiura despre conspirații ale guvernului care voiau să-l ucidă pe el și pe soțiile lui și să-i ia copiii. O suspecta pe mama lui Seth că-i strecoară medicamente în mâncare ca să-l facă să se simtă obosit și ca în ceață. Ultimul e-mail fusese trimis către Seth chiar în ziua în care a murit și schița planul de a-și omorî soția și de a se sinucide după

aceea. Nu era vorba decât despre ei doi – urma să le cruțe pe celelalte soții. Regina căutase răspunsurile lui Seth, sigură că încercase să-l liniștească pe taică-său, să-l convingă să caute ajutor, dar nu a găsit nimic de genul ăsta. L-a confruntat pe Seth în legătură cu asta și el s-a înfuriat. A fost singurul moment în care am văzut-o pe Regina arătând o oarecare emoție, în afară de răceala ei aspră. I s-au umplut ochii de lacrimi când mi-a povestit cum Seth a spart totul în jur: vase, farfurii, a aruncat chiar și televizorul pe podea. A acuzat-o că se bagă unde nu-i fierbe oala. Apoi a amenințat-o. A apucat-o de gât și a împins-o în perete până când Regina a urlat că este însărcinată.

Seth i-a dat drumul imediat și a zâmbit de parcă ultimele zece minute nici n-ar fi existat. Apoi a plâns. Și-a încolăcit brațele pe mijlocul ei, a suspinat incontrolabil, spunând că îi pare rău, apoi a vorbit despre moartea părinților lui, care a stârnit ceva în el. În timp ce Regina stătea încremenită cu brațele lui încolăcite în jurul taliei, Seth i-a promis că va căuta ajutor, i-a spus că lucrurile se vor schimba. Au trecut peste moment și primele luni de sarcină au fost perfecte: Seth, tatăl iubitor în devenire. Regina aproape că a uitat incidentul. Și apoi, brusc, a pierdut sarcina la 21 de săptămâni. Simțise o ușoară lovitură în pântec și știuse că pruncul a mișcat. A trebuit să-l nască – o fetiță. Seth a jucat rolul tatălui devastat, i-a promis că vor mai încerca. Dar Regina a refuzat. Înspăimântată să nu pățească același lucru, a început să ia contraceptive – de genul celor pe care ți le bagi pe venă – și s-a concentrat asupra carierei. El a insistat să-și scoată dispozitivul și, când ea a refuzat, au început să se înstrăineze. În cele din urmă, Seth a sugerat o căsătorie multiplă, pentru că voia copii. Când Regina a spus „nu”, el i-a cerut să divorțeze și ea a fost de acord, cu toate că el n-a încetat să treacă pe la ea. Plătea jumătate din

facturi, fiindcă aceasta a fost înțelegerea când Regina a acceptat divorțul. Așa încât, când venea în Portland pentru serviciu, stătea în vechea lor casă, mai întâi în camera de oaspeți, apoi în patul lor. Aproape că am văzut rușinea de pe chipul ei când mi-a spus că au făcut sex la ultima lui vizită, în ciuda faptului că era căsătorit cu altă femeie. Mi-a spus că n-a știut niciodată de Hannah și o cred.

— În săptămâna de dinaintea pierderii sarcinii a început să-mi facă ceai, spusese ea. Mi s-a părut ciudat, pentru că el nu prea dădea prin bucătărie. Nu făcea nici măcar cafeaua de dimineață și apoi, dintr-odată, fierbea apă și opărea frunzele ca un expert. Nu mi-am dat seama până când n-ai pomenit tu de asta.

— Ar putea fi o coincidență, răspunsesem eu.

Regina scuturase din cap.

— Era cel mai mare dintre frați și le-a purtat pică celorlalți. S-a gândit că i-au furat atenția de care se bucura. Mi-a spus că ura să-și împartă spațiul cu o grămadă de copii mici…

— Ce vrei să spui?

Regina doar s-a uitat la mine, de parcă ar fi așteptat să pricep, iar în final a spus:

— Cred că urmează să-i facă același lucru și fetei ăsteia, Hannah. Trebuie să-l oprim. Am nevoie de câteva zile ca să aflu unde e.

TREIZECI ȘI PATRU

Regina îmi trimite o adresă din Pearl District și o introduc în telefon cât timp aștept la semafor, să intru pe șoseaua 5. Simt cum îmi bate inima, de parcă mi-ar fi rămas înțepenită în gât. Încerc să-mi înăbuș panica tot mai intensă din piept. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie s-o ajut pe Hannah. N-am fost în Pearl District decât în trecere, am condus prin ceea ce a fost cândva un cartier de depozite, cunoscut acum pentru galeriile sale de artă și locuințele de lux. Am luat odată masa aici cu Seth, într-un restaurant plasat pe râul Williamette, am supt stridiile din scoica lor și apoi ne-am ținut de mână la întoarcerea spre mașină. A fost o zi perfectă. Nu mult după aceea am aflat că sunt însărcinată și m-am întrebat dacă nu cumva copilul nostru a fost conceput în noaptea aceea, sub așternuturile apretate de la hotel.

În timp ce conduc dau cele câteva telefoane pe care trebuie să le dau, cu voce calmă, în ciuda nivelului obsesiei pe care o simt în interior. Am încercat s-o sun pe Regina după ce am primit mesajul, dar apelul a fost direcționat direct spre căsuța vocală. O *să fie acolo,* îmi spun. Lucrăm în echipă. Ceva persistă undeva, în minte, dar îl alung. Regina e tot ce am și trebuie să am încredere în ea. Mă agit în trafic, aplecându-mă în față și vorbind cu mașinile care îmi ies în cale. Oare Hannah este bine sau Seth o ține prizonieră? O să fie ușurată să mă vadă sau o să se poarte de parcă n-ar ști cine sunt?

Totul este atât de neliniștitor, genul de gânduri care te bântuie și care te pot face să-ți pui întrebări asupra sănătății tale mintale. În mod sigur am făcut de multe ori treaba asta în cursul ultimelor săptămâni. Apoi apăs pedala de accelerație și mașina se repede în față, aproape că intru în camionul dinaintea mea. Merg lipită de bara lui de

protecție până când iese de pe banda de viteză. Când trec în goană pe lângă el îmi arată degetul, țipând niște vorbe luate de vânt. Îl ignor și mă mut la următoarea mașină, aproape să mă ciocnesc și de asta. Continui așa câțiva kilometri, până când văd în retrovizoare luminile roșii și albastre licărind în spatele meu; țipătul scurt al sirenei se aude în urmă și sunt obligată să traversez două benzi ca să pot trage pe dreapta. Cu un ghem în stomac, aștept ca polițistul să ajungă în dreptul geamului.

— Doamnă, permisul și talonul, vă rog.

Sunt pregătită. I le dau pe geam, dorindu-mi să mă privească în ochi. Și mă privește, deși eu nu-i pot vedea lui ochii, ascunși în spatele lentilelor cu reflecție ale ochelarilor de soare – de genul celor pe care-i au polițiștii prin filme. Dispare spre mașina lui, cu actele mele în mână. Se întoarce după câteva minute.

— Știți de ce v-am tras pe dreapta?

— Aveam viteză, îi spun fără să ezit.

Fața nu-i trădează nimic; se uită la mine din spatele ochelarilor, cu chipul împietrit, în așteptare.

— Am întârziat. E greșeala mea, merit clar o amendă.

Tot nimic. Bat cu degetele în volan, dorindu-mi să se grăbească să-și facă treaba. Îmi dă înapoi actele.

— Data viitoare să fiți mai atentă.

Asta-i tot? Mă uit la ecuson: polițistul Morales.

— Ăăă… mulțumesc, îi spun.

— Puteți pleca, îmi răspunde el. O zi bună.

Îmi ia zece minute să intru din nou pe autostradă, cu inima încă bătându-mi tare în piept. Însă odată ce sunt iar pe drum aproape că mă simt bine – mai bine decât înainte. O las mai ușor cu accelerația și merg în spatele unui camion, de data asta respectând limita de viteză.

•

Traversez podul spre intrarea în oraș exact când soarele începe să apună. O lumină caldă, portocalie, luminează clădirile și, pentru o clipă, am impresia că e vară – undeva, în viitor. Toate problemele sunt rezolvate, a fost o mare neînțelegere, iar viața mea s-a întors la normal. Sentimentul este atât de puternic, încât trebuie să mă lupt cu el, să-l alung. Uneori, cel mai mare inamic al femeii este speranța că și-a imaginat totul. Că este ea nebună, mai degrabă decât împrejurările vieții ei să fie nebunești. Este amuzantă responsabilitatea emoțională pe care este dispusă o femeie să și-o asume doar pentru a menține o iluzie. Mă gândesc la cum este afară; aerul e destul de rece ca să scot aburi. Viața mea e dată peste cap, o înfricoșătoare harababură de minciuni și înșelătorii, mintea mea e ușor de prostit… asta mi-e lecția, până la urmă: lucrurile nu sunt mereu ceea ce par. Alung rămășițele acestei senzații și hotărârea îmi revine, pe măsură ce conduc pe pod și intru în agitația din centrul orașului Portland. Seth și micul lui harem. Înainte de a pleca mi-am verificat contul bancar și am găsit un tipar al retragerilor de cash; de două ori pe săptămână, în ultimele șase luni. Cum de n-am observat până acum? Seth sifona bani din contul meu ca să-și plătească datoria față de Regina. Mă întreb dacă ea știe de unde vin banii pe care îi primește de la el și dacă asta ar avea vreo importanță. O să-l fac să răspundă pentru toate astea. Apăs pedala de accelerație.

GPS-ul mă duce spre o clădire încă în construcție. Un bloc de apartamente de patru etaje, nou; pe stradă sunt panouri care promovează locuințele, spunând și prețurile. Vizitați-ne la Biroul de vânzări! Partea de vest este locuită, în timp ce în partea estică sunt încă schele și folii de plastic ce protejează apartamentele goale, deocamdată fără pereți. Parchez și ies din mașină ezitând. Cum poate Seth să-și permită așa ceva

pentru Hannah, în timp ce Regina trăiește în mahalaua aia? Încă încearcă s-o impresioneze pe Hannah, cred. A găsit o cale să-i dea siguranță soției lui însărcinate. Stau lângă mașină și o sun pe Regina, dar îmi intră direct căsuța vocală. Cu vocea tremurând, îi las un mesaj. „Regina… Sunt aici, la Hannah… Speram să te găsesc aici… Intru. Nu vreau decât… Trebuie să opresc nebunia asta…” închid înainte să izbucnesc în lacrimi.

La intrare n-am nevoie de card de acces, cum e acasă la mine. O să ajung destul de ușor la etajul unde stă Hannah, datorită regulilor lejere instituite din cauza șantierului. Mă uit pe schița clădirii, trasă în folie și lipită pe peretele din hol, și văd că apartamentul este la etajul al doilea. În timp ce urc cu liftul, întind mâna la spate și ating ușor metalul rece al pistolului. Înainte de a ieși din mașină l-am scos din geantă și mi l-am băgat în cureaua de la pantaloni.

Habar n-am în ce stare mintală este Seth, cum va reacționa când mă va vedea. Este bolnav, un fel de provocator de avorturi în serie care își omoară propriii copii nenăscuți, punând în pericol viețile numeroaselor soții. Dumnezeule, ce e în neregulă cu mine de m-am lăsat prinsă în chestia asta? Ce-mi amintesc este expresia de pe chipul lui în după-amiaza în care l-am atacat, răceala plină de cruzime pe care am zărit-o înainte de a-mi pierde cunoștința. Iar *pierderea cunoștinței* reprezintă o descriere prea sumară. Sunt sigură că el m-a trântit la pământ și m-a dat cu capul de gresia de la bucătărie, dar memoria mea este înșelătoare.

Inima îmi bate cu putere când ies din lift la etajul unde locuiește Hannah. Oare Seth este cu ea sau o s-o găsesc singură? Ușa ei este cea mai îndepărtată de lift. O să mă audă cineva dacă lucrurile merg prost? Mă opresc la jumătatea culoarului și așez palma pe zid, ca să inspir adânc de câteva ori. Apoi îmi continui drumul, mergând mai repede decât de obicei.

— Să terminăm odată cu asta, îmi spun încet.

Apoi mă trezesc în fața ușii, cu palmele transpirând. Ridic mâna și ciocăn. Pumnul meu scoate un soi de *clamp-clamp* sonor, care răsună în lungul coridorului. Mirosul de vopsea proaspătă și mochetă abia așezată îmi umple nările, în timp ce mă uit în spate să văd dacă se mai deschide vreo ușă. Aud cum se răsucește cheia în broască și apoi ușa se deschide larg. Am luat-o prin surprindere. Hannah stă în prag cu gura ușor întredeschisă și cu un șervet de vase atârnându-i bleg în mână.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spun, înainte ca ea să poată spune ceva. Este foarte important.

Fiindcă nu pare convinsă, adaug:

— Despre Seth.

Strânge buzele și fruntea i se încrețește, în timp ce mă evaluează. Fața ei frumoasă este schimonosită de grijă și aruncă o privire în apartamentul din spatele ei; pentru prima dată, mă șochează cât de tânără este. E doar un copil, îmi spun. La vârsta ei, eu începeam școala de asistente. Mă și îndrăgosteam de Seth, aveam încredere oarbă în el. Ce-aș fi făcut dacă Regina s-ar fi ivit la ușa mea, spunându-mi același lucru? Îi ia un minut să se decidă ce să facă. Mă străduiesc să nu mă uit la burta ei, îmi țin ochii țintă în ochii ei. Nu vreau să știu, nu? Dacă am ajuns prea târziu? N-o să mai pot trăi cu mine însămi.

Se întoarce în apartament, lăsând ușa deschisă. Iau drept indiciu faptul că mă lasă să intru. Se îndreaptă spre living, unde este așezată canapeaua pe care am văzut-o și în fosta ei casă. Își încrucișează brațele la piept și mă privește țintă. Nu pare să se simtă prea confortabil. Închid ușa cu grijă în spatele meu și înaintez câțiva pași spre ea. Pe lângă pereți sunt depozitate cutii, nedesfăcute și neetichetate. S-a mutat în grabă. Prin ușa dormitorului văd patul nefăcut, cu așternuturile adunate într-un maldăr. Mă uit după indicii ale prezenței lui Seth, așa cum am obiceiul: o pereche

de pantofi sau paharul cu apă pe care și-l pune mereu pe noptieră. Dar nu știu care îi sunt obiceiurile aici, cu Hannah, și, din câte am aflat, pot fi foarte diferite de cele cu care sunt eu obișnuită. Mă apropii de ea și ridică privirea spre mine, tresărind.

— Cum te simți? o întreb cu blândețe.

Ridică mâna automat, să-și protejeze pântecul. Îmi amintesc atât de bine gestul, mereu conștientă de viața pe care o hrănește trupul tău. Ceva îmi inundă pieptul: ușurare. Este încă însărcinată.

— Mi-ai spus că te-a lovit, Hannah. Este adevărat?

— Nu, tu ai spus că m-a lovit, Joi, spune ea. Am încercat să-ți spun că nu e așa, dar n-ai vrut să mă asculți.

— Nu-i adevărat, îi răspund. Am văzut vânătăile…

Parcă aș fi pălmuit-o. Se uită prin cameră, căutând o scăpare.

— A fost furios că te-am găsit și că am venit să te văd, adaug. Când am ajuns acasă după ce ne-am văzut noi ultima dată, l-am chestionat în legătură cu tine.

Face ochii mari, dar buzele îi rămân strânse în continuare, de parcă i-ar fi frică să spună ceva despre asta.

— Ne-am certat, cearta s-a transformat în luptă fizică și următorul lucru pe care îl știu este că am ajuns la spital.

Hannah scutură din cap de parcă nu-i vine să creadă.

— Știi că ceva nu este în regulă cu el. Felul în care a fost crescut… felul în care ne-a cerut să trăim…

— Ne-a cerut să trăim? întreabă ea. La ce te referi?

Se aude sunetul unei chei în broască și ușa de la intrare se deschide larg. Brusc mi se strânge gâtlejul și simt că abia dacă pot respira în

apartamentul ăsta minuscul. Îmi încleștez degetele pe gât. Nu știu ce sper să găsesc acolo, un colier, poate, ceva de care să mă prind ca să mă distrag.

Seth intră pe ușă, cu sacoșe de plastic atârnate de toate degetele. La început nu mă vede. Se îndreaptă spre Hannah cu un surâs relaxat pe față și se apleacă s-o sărute.

— Am luat pere în compot de care îți plac ție, spune el și apoi se oprește brusc, când îi vede expresia de pe față.

— Ce este, Han?

Ea dă din cap în direcția mea și Seth îi urmărește privirea spre locul în care mă aflu. Pare neîncrezător, ca și când n-ar putea crede că i-am găsit aici. Lasă jos plasele și o cutie de compot de pere se rostogolește pe podea.

Chipul lui Hannah, cu tunsoarea ei scurtă, este livid, buzele sunt albe ca varul și se holbează la noi doi.

— Am venit pentru Hannah, spun eu. Ca s-o avertizez în privința ta.

TREIZECI ȘI CINCI

Seth se îndreaptă spre mine și mă prinde de braț înainte să pot face vreo mișcare. Surpriza de acum o clipă de pe chipul lui s-a topit, înlocuită de altceva. Mi-e teamă să mă uit cu prea multă atenție, așa că țin ochii pe Hannah, în timp ce el mă târăște spre canapea. Mă aruncă jos și mă lasă genunchii, apoi cad pe canapeaua de două locuri. Este moale, cu pernele largi și plușate, așa că mă cufund în ele. Iar apoi mă străduiesc să mă ridic, simțindu-mă neîndemânatică și stupidă. Îmi trag ciudat trupul, până când mă cocoț pe margine, strângând genunchii unul în altul, gata să sar iarăși în picioare. Hannah nici nu se uită la mine. Are privirea abătută, cum stă acolo, lângă Seth. Mă întreb ce i-a spus, cine crede că sunt.

— Cum ne-ai găsit? mă întreabă el.

Îmi țin gura strânsă. N-o să-i spun despre ajutorul Reginei.

— Joi, spune Seth, făcând un pas spre mine.

Mă dau înapoi și imediat mi se face rușine. În mod sigur nu-mi va face nimic în fața prețuitei lui Hannah.

— O să sun la poliție, spune el, scoțându-și telefonul din buzunar. Ne hărțuiești. Ești un pericol pentru tine și pentru Hannah.

Deschid și închid gura, în încercarea de a protesta, dar sunt prea șocată pentru a spune ceva. Îi hărțuiesc? Cum poate să se poarte de parcă eu sunt periculoasă pentru Hannah, când el este cel care a lovit-o?

— Ai mers prea departe, continuă el. S-a terminat, s-a terminat deja de ceva vreme.

O ia pe Hannah cu brațul pe după umeri. Mi se pare mie sau am văzut-o încordându-se?

— I-am spus lui Hannah totul. Știe despre noi.

Știe despre noi? Ce știe? O durere îmi străpunge fruntea și mijesc ochii, clipind ca să o alung.

Nu mă uit la Seth, mă prefac că nici nu este aici; mă uit la Hannah, doar la ea, tânăra a cărei viață e gata s-o distrugă. Arată micuță, cu mult mai tânără decât Seth; brațul lui pe umerii ei pare aproape patern.

— Hannah, îi spun cu blândețe. Ce ți-a spus Seth despre mine?

Ridică brusc capul și îmi întâlnește privirea; umerii lui Seth devin rigizi. Ea îl privește în timp ce Seth mă sfredelește cu privirea.

— I-am spus adevărul. S-a terminat, Joi.

— Nu te-am întrebat pe tine. Am întrebat-o pe Hannah.

Mă uit iar spre ea.

— Când am venit și am văzut casă, te-ai prefăcut că nu mă cunoști…

Își mușcă buza de jos și clipește furioasă.

— Știai cine sunt, spune ea. Ai venit în casa noastră, pretinzând că ești altcineva. Ne hărțuiești…

Vocea îi crește treptat, tot mai ascuțită.

Trebuie să fiu calmă și logică, astfel încât chiar să mă asculte. Dau din cap.

— Ai dreptate. Am venit în casa voastră. Eram curioasă să știu cine ești. Știam că Seth mai are două relații în afara căsniciei noastre, cu alte două femei, și am vrut să te cunosc… pe tine.

Capul îi sare într-o parte ca și când aș fi plesnit-o.

— Despre ce vorbești?

Se uită la Seth, apoi iar la mine.

— Seth și cu mine suntem căsătoriți încă, îi spun.

— Ești nebună.

Îi tremură vocea.

Mă uit la Seth făcând ochii atât de mari, încât mi se pare că o să-mi iasă din orbite.

— Asta i-ai zis? îl întreb. N-a știut deloc despre căsniciile multiple. Deci asta a fost o poveste doar pentru mine, ia zi?

În maxilar îi zvâcnește un mușchi. Văd în ochii lui că am dreptate.

— Am trăit ca soț și soție în toate sensurile, spun eu, întorcându-mă spre Hannah.

Hannah începe să plângă. Seth se duce spre ea, dar îl împinge în timp ce suspinele ei umplu apartamentul.

— Uite ce ai făcut, îi spune ea lui Seth. Uite ce ai adus în viața noastră.

Îl privesc pentru prima dată. Gura i se deschide și i se închide. *Ce ai adus în viața noastră?* Seth a adus-o pe Hannah în viața mea. Eu am fost prima.

Timp de un minut sunt șocată. Mi-l imaginez ca pe soțul meu, nu ca pe acest monstru. Bărbatul pe care l-am iubit, care m-a sărutat tandru pe buze și mi-a masat gâtul după o zi lungă la serviciu. Cel pentru care am gătit și care îmi aprecia priceperea; când se defecta ceva în apartament, își aducea trusa de scule și făcea reparația, cu mine lângă el, mândră de cât de bun era la toate. Durerea mă străbate și apoi totul dispare brusc, înlocuit de

mânie. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește să mă iubească în clipa asta și să mă renege în următoarea?

Seth nu este atent la mine. Este atent la Hannah.

— Joi nu e în apele ei, spune el. Tocmai a ieșit dintr-un spital de boli nervoase. Îmi pare rău, Hannah… Te iubesc, numai pe tine te iubesc.

— Nu sunt în apele mele? spun eu. Am fost în spitalul de boli nervoase pentru că tu m-ai internat acolo, fiindcă îți era teamă de ceea ce aș putea spune despre tine.

Îmi îndrept din nou atenția spre iubita lui, care tremură.

— A fost bun cu mine – sau așa mi s-a părut – și am crezut tot ce mi-a spus. Când am pierdut copilul, am devenit inutilă pentru el. Ăsta e genul de bărbat cu care vrei să fii, Hannah? Cineva care te minte, care te bate, care găsește alte femei ca să-și îndeplinească nevoile bolnave și nesătule? N-a fost numai cu mine, adaug. A fost și cu Regina.

— De aia ai venit aici? șuieră Seth. Ca să mă acuzi că o lovesc pe femeia pe care o iubesc? Ești nebună? Tu ești aia violentă. Tu m-ai atacat când am încercat să pun capăt relației cu tine. A trebuit să ne mutăm ca să scăpăm de tine.

— Avea vânătăi pe braț, țip la el. Le-am văzut!

— Ți-am spus de unde erau vânătăile, intervine Hannah. Mă învinețesc repede.

Scutur din cap.

— Ochiul tău… aveai un ochi vânăt în ziua aia…

Ea se uită nesigură la Seth și pentru o clipă am impresia că am câștigat-o, că va trebui să recunoască ce s-a întâmplat. Dar apoi spune ceva ce mă șochează.

— Făceam sex când m-am lovit. N-am vrut să-ți spun atunci. Abia ne întâlniserăm și era destul de stânjenitor. Seth m-a lovit din greșeală cu cotul în ochi.

Mă uit la ea, neîncrezătoare. De ce minte în continuare?

— M-a împins odată, când ne certam, adaug eu. M-am lovit la ureche. Poate că nu m-a lovit în mod direct, dar…

— Joi, tu ai venit spre mine, m-ai lovit în piept. Am încercat să te țin la distanță… ai căzut…

Vocea lui este exasperată și între sprâncene i s-a format un rid adânc. *Ce actor!* Hannah se uită când la mine, când la el, de parcă nu știe pe cine să creadă. Mă agăț de asta, știind că singurul mod de a o îndepărta de el este s-o fac să mă creadă.

— Nu, eu nu-mi amintesc așa.

Seth râde amar.

— Se pare că sunt o grămadă de lucruri pe care nu ți le amintești, spune el printre dinții rânjiți.

— De ce e casa pe numele meu? întreb.

Mă întorc spre Hannah:

— Casa în care locuiați este a mea.

Hannah întoarce capul, dar Seth face ochii mari.

— Pentru că este casa ta, Joi! Bunica ta ți-a lăsat-o moștenire.

— Nu! urlu eu.

Dar undeva, în adâncurile minții mele, știu că este adevărat. Aveam deja apartamentul când a murit bunica și m-am oferit să-i pun lui Seth casa la dispoziție pentru naveta pe care o făcea de la Portland la Seattle. Mi-a spus că va face gratuit toate renovările pe care le voiam, în schimbul șederii lui acolo, cât era în Portland. Din gât îmi scapă un țipăt. Ridic mâna spre beregată. Respir sacadat. Cum de n-am știut că era casa mea – a bunicii mele? Hannah mi-a făcut un tur și am urmat-o prin camere ca o străină.

— Agenta ta imobiliară a scos-o la închiriere, spune Seth.

Urăsc felul în care se uită la mine: mila și dezgustul i se citesc pe față.

— Ești nebună, spune el.

Mă expediază cu un scuturat din cap. E bucuros că a terminat cu mine, mă vede ca pe ceva de care trebuie să scapi; așa a făcut mereu.

— Nu, nu sunt.

Tremur atât de tare, încât aud cum îmi clănțăn dinții.

Râde, iar eu mă holbez la el.

— Ba bineînțeles că ești. Mereu ai fost nebună. Te-a obsedat fosta mea nevastă, acum ești obsedată de Hannah. Ai fost o greșeală, Joi, asta e tot. Mi-a plăcut să ți-o trag, mă auzi? Asta e tot ce-ai însemnat pentru mine.

Se întoarce spre Hannah; mă prind cu o mână de marginea canapelei. Suferința este înfricoșătoare; o simt în degete… în piept… în ochi.

— Iubito, îi spune el lui Hannah, am făcut o greșeală. Te rog…

— De ce nu mi-ai spus că este casa *ei*?

Hannah se dă încet înapoi, clătinând din cap.

— Voiam să-ți zic… după ce terminam cu Joi. N-am vrut să te supăr. Copilul… Te rog, Hannah, a fost o greșeală, îmi pare foarte rău.

S-a încurcat în altă minciună. Fac un pas plin de speranță spre Hannah, iar Seth țipă la mine.

— Să nu te apropii de ea!

— O greșeală în legătură cu ce? urlu eu. Sunt nevasta ta!

În cameră se face liniște, iar Seth și Hannah se holbează amândoi la mine, îngroziți.

— Nu, Joi, aud de undeva din spatele meu. Ești amanta lui.

Încremenesc și sângele îmi îngheață în vine. Mă întorc și o văd pe Regina stând în prag, cu geanta atârnată pe umăr, uitându-se nesigură în jur. Privirile ni se întâlnesc o secundă înainte să o vadă pe Hannah, care plânge lângă bucătărie. Regina intră în apartament.

— Erai amanta lui și te-ai oferit să-l lași să stea în casa ta împreună cu noua lui soție.

— Nu-i adevărat.

Dar este. Acum îmi amintesc. Când Seth s-a căsătorit cu Hannah, chiriașii mei tocmai se mutaseră; casa era goală. Le-am oferit-o lor. M-am gândit că o să mă pun bine cu Seth; eram soția generoasă, lipsită de egoism. Mă uit la Regina și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Tu ai fost motivul pentru care s-a sfârșit căsnicia mea, spune ea. Ai avut o aventură cu Seth.

Îmi vâjâie urechile. Mă gâdilă vârfurile degetelor.

— Regina mi-a spus tot, Joi, spune Seth. Că ai venit la ea la birou prefăcându-te că ești altcineva și că ai intrat cu forța la ea în casă. Mi-a spus teoriile tale tâmpite despre cum ți-am provocat eu pierderea sarcinii și despre cum insistai că părinții mei trăiesc…

— Tu mi-ai spus că părinții tăi trăiesc! N-au venit la nuntă – ai spus că taică-tău era în spital…

— Nu, spune el, dând încet din cap. De aia n-au venit la nunta mea cu *Regina.* Eu așa ți-am spus.

— Nu.

— Ba da, Joi. Oh, Doamne, Dumnezeule, spune el.

Când Regina se uită la mine, nu văd nimic pe fața ei; n-are nicio expresie. O privesc țintă și mă privește și ea, la rându-i.

— De ce ai făcut asta? o întreb.

— Toată lumea e bine? întreabă ea, uitându-se de la Seth la Hannah.

— Regina… încep eu.

Mi-o retează imediat.

— Mi-a lăsat un mesaj pe telefon. A zis că vine încoace. N-am știut… Eram îngrijorată.

Mă trece un frison; începe de la ceafă și o ia în jos în corp, ca o mână invizibilă. Încerc să-i prind ochii. Ce face? În mod sigur a venit aici ca să-mi țină spatele. Îmi vine să o întreb ce se întâmplă, de ce nu vrea să se uite la mine, dar mi s-a lipit limba de cerul gurii și inima îmi bate tare.

— Am sunat la poliție, îmi spune ea. Le-am zis că vii aici cu intenția de a le face rău lui Seth sau lui Hannah, fiindcă ai amenințat că asta o să faci.

Acum îmi tremură tot corpul. Este o capcană, totul a fost o capcană. Când mi-a spus că a descoperit unde e Hannah, am fost prea preocupată ca s-o mai întreb cum a descoperit. A știut tot timpul unde erau și eu i-am făcut jocul.

Mă uit la Hannah, care plânge cu lacrimi mari. Mă gândesc la apartamentul întunecos al Reginei, la amărăciunea ei, la lucrurile pe care mi le-a spus despre Seth. Vrea să mă facă să par nebună.

— Scorpie nenorocită, îi spun, îndreptându-mă spre ea.

Nu am idee ce o să fac, dar mă trezesc în fața ei, cu mâinile încleștate pe gâtul ei. A fost o greșeală; Seth este lângă mine într-o secundă, mă apucă de încheieturi și mă trage înapoi. Mă lupt cu el, îl lovesc și reușesc să-i dau una în genunchi. Geme de durere și cade spre mine, doborându-mă la pământ. Mă întind după arma înfiptă în cureaua pantalonilor, ca măsură de prevedere. Mi-am prins mâna la spate, degetele au atins metalul rece; Seth se lasă cu toată greutatea pe mine. O aud pe Hannah țipând și pe Regina strigându-mă pe nume. Nu-l pot lăsa să-i facă rău copilului lui Hannah. Mă chinui să eliberez arma, smulgând-o din strânsoarea blugilor. Degetul găsește trăgaciul. Când genunchiul lui Seth mi se lasă greu pe stomac, trag. Aud o pocnitură puternică și pe Regina strigând la Hannah, să sune la urgență. Aerul vâjâie deasupra mea în același timp în care simt sângele curgându-mi pe mâini. Seth se prăbușește peste mine, cu arma prinsă între noi. Sângele lui mi se strânge cald pe pântec. Abia dacă pot respira. Și, în acea pierdere a respirației, îmi amintesc. Seth mă abordează în cafenea, îmi spune că este căsătorit, furia mea inițială, apoi aventura noastră, sarcina… și soția lui, Regina, părăsindu-l. Îmi amintesc cum m-am gândit că o să se însoare

cu mine acum, când Regina a ieșit din peisaj, că o să fim o familie. Dar apoi am pierdut copilul… *Oh, Doamne, oh, Doamne.* Trezirea în spital și doctorul care îmi spune că n-o să mai pot avea niciodată copii. Expresia de pe fața lui Seth…

Și apoi m-a părăsit. Pentru Hannah. Vreo parașută pe care a întâlnit-o, suficient de tânără și suficient de fertilă ca să-i facă plozi. Erau amândoi din Utah; ea, cu zece ani mai tânără decât el. Dar l-am implorat să se întoarcă la mine; i-am spus că nu-mi pasă dacă se căsătorește cu Hannah, că eu tot îl vreau. Și așa a început a doua aventură a noastră.

TREIZECI ȘI ȘASE

De data asta este diferit; sunt mai relaxată, mai puțin anxioasă. Personalul mă știe pe nume și nu mă mai simt ca o victimă fără chip. Doctorul Steinbridge mă vede de trei ori pe săptămână. Spune că facem progrese.

Mă plimb pe coridoarele lungi, mirosind a stătut, gândindu-mă la alegerile mele, catalogându-mi slăbiciunile. Sunt atâtea momente în viață când ar fi trebuit să fiu trează în loc să fiu într-o transă emoțională, adormită. Am permis să mi se întâmple anumite lucruri.

Particip la toate orele și sesiunile de grup; preferata mea este ora de yoga holistică, unde ne adunăm cu toții într-o încăpere fără geamuri și ne lăsăm fluizi pe saltelele mov, respirând adânc și golindu-ne mintea de probleme. Avem atât de multe probleme, atât de multe disfuncționalități. Lauren îmi aduce cina de două ori pe săptămână, de la restaurantele mele preferate, și vine și mama în vizită, cu o expresie de vină și aducând cutii enorme de plastic pline cu prăjiturele făcute în casă.

— Sunt destule pentru toți, spune ea.

N-am întrebat-o niciodată ce crede despre situația cu Seth sau dacă a rămas în legătură cu el. Nu cred că vreau să știu. Odată, când i-am spus numele, pe chip i-a apărut o expresie acră, imediat înlocuită de ceea ce eu numesc zâmbetul ei de *Totul este în regulă!*

Anna a venit de două ori cu avionul ca să mă vadă. Prima dată când a fost aici a intrat în spitalul Queen County cu o grămadă de lucruri de spus despre Seth și le-a spus destul de tare pentru ca toată lumea din preajmă s-o audă. Să fie binecuvântată. Tata nu a venit. Nici nu mă așteptam să vină. Eu sunt copilul lui defect, o rușine. I-am mințit pe ai mei în legătură cu Seth și

acum știu adevărul: eu sunt amanta, insuficient de valoroasă pentru o căsnicie.

În ultima mea săptămână la Queen County, stau singură la cină, lângă fereastră, și plăcinta ciobanului se sleiește în farfurie. Avem și jeleu, desigur – mereu jeleul. Apa de aici are gust de metal și pământ, dar o beau încet, uitându-mă țintă la peluza de dedesubt. Geamul se aburește sub respirația mea și suflu și mai tare, doar ca să văd peticul de abur crescând și retrăgându-se, crescând și retrăgându-se.

Terapia a fost ca o adiere – chiar m-a ajutat, serios. După ce a ajuns poliția în locuința temporară a lui Hannah și Seth și l-a găsit pe Seth sângerând peste mine, am fost dusă la spital. Am petrecut aici trei zile, recuperându-mă după rănile minore suferite, apoi m-au transferat la închisoare, ca să-mi aștept punerea sub acuzare.

Regina mi-a întins o capcană, bineînțeles, făcându-mă să cred și să-l acuz pe Seth că ne-a provocat amândurora pierderea sarcinii. Dar asta s-a dovedit în folosul meu la proces. Avocatul meu a pledat pentru nebunie și m-au trimis înapoi la Queen County, de data asta pentru o ședere mai lungă. Am fost chiar ușurată, fiindcă m-am temut că mă vor trimite într-un loc pe care nu-l știu.

La prima noastră întâlnire, doar la câteva zile de la sosire, doctorul Steinbridge mi-a spus că i-am hărțuit ceva timp pe Seth și pe proaspăta lui soție. Mi-a mai spus și că fosta soție a lui Seth, Regina, a confirmat povestea, spunând că am venit la ea să-i cer informații despre ei, mai întâi la birou și apoi acasă, unde am forțat intrarea. Regina a pus la dispoziție și mesajul vocal pe care i l-am lăsat chiar înainte de a intra în apartamentul celor doi. Doctorul mi l-a pus să-l ascult, în timp ce stăteam în fotoliul de piele din fața lui. Nu m-am clintit cât l-am ascultat, cu trupul încordat în așteptare. Chiar și în urechile mele a sunat nebunește. Atunci doctorul Steinbridge a oprit înregistrarea,

așteptându-mă să neg sau să-mi asum afirmațiile. N-am făcut niciuna, nici alta. N-avea niciun sens să neg partea cu hărțuirea – era adevărată, indiferent de capcana întinsă de Regina. Am rămas tăcută, ascultându-l, cu justificările murindu-mi pe limbă.

— Nu porți tu toată responsabilitatea pentru cele întâmplate, mi-a spus doctorul Steinbridge. Seth este un individ cu probleme, din cauza felului în care a crescut, a abuzului la care susține că a fost supus. Și-a înșelat ambele soții și te-a manipulat emoțional. Te-a folosit și s-a jucat cu negarea în care te aflai. Dar nu suntem aici ca să gestionăm problemele lui Seth, suntem aici ca să le gestionăm pe ale tale. Când ți-ai dat seama ce se întâmplă în relația cu el, mintea ta a creat o realitate alternativă ca să faci față atât morții copilului nenăscut, cât și faptului că Seth se muta cu altcineva.

— Dar n-a încercat niciodată să-și încheie socotelile cu mine, am spus.

Iar atunci doctorul a scos vreo șase e-mailuri schimbate cu Seth, toate provenite direct din contul meu de e-mail. M-a lăsat să le citesc. Seth, mereu rațional, insista ca eu să accept faptul că totul s-a terminat și că-i părea rău că a înșelat-o pe Hannah. Nu-mi amintesc să fi citit vreodată aceste mesaje, nu-mi amintesc să fi răspuns la ele. Doctorul Steinbridge a spus că le-am șters în disperarea mea de a mă preface că nu s-a întâmplat nimic.

— Poliția a mai găsit și contul pe care l-ai creat pe numele Will Moffit, cel pe care l-ai folosit ca să ajungi la Regina…

— Da, dar am făcut-o doar fiindcă eu credeam că îl înșală…

M-a privit cu înțelegere.

— Dar treaba cu părinții lui Seth? Mi-au trimis felicitări… Le am.

— Felicitările alea sunt dovezi în proces. Avocatul tău le-a prezentat juriului drept probă

când ai susținut vinovăția din lipsă de discernământ. Tu le-ai scris. Au adus un grafolog care să o dovedească.

Mă văd la rând la băcănie, cu un teanc de felicitări pe banda de la casă. Suspin, apăsându-mi podul palmelor pe ochi.

— Sunt toate aici, Joi, chiar în fața ta, a spus el, bătând hârtiile cu degetul.

Are degetele încovoiate zdravăn, ca ramurile noduroase de copac. L-am privit cum scormonea fascinat paginile tipărite.

— Tu și Seth n-ați fost niciodată căsătoriți. Ați avut o aventură cât era căsătorit cu prima soție, Regina, care l-a părăsit când a aflat că te-a lăsat însărcinată.

S-a oprit, ca să mă lase să asimilez informația.

— Dar ai pierdut copilul și asta ți-a provocat un episod psihotic.

Seth nu ne-a provocat pierderile de sarcină, dar Regina m-a făcut să cred asta. De ce? Regina pierduse și ea o sarcină – s-a dovedit la proces –, dar mult mai devreme decât mine, la doar opt săptămâni. A mărturisit că l-a prins pe Seth manevrându-i contraceptivele. M-am uitat spre Regina exact în momentul acela, cum stătea în partea opusă a sălii de judecată, reamintindu-mi mărturia ei din restaurant, în dimineața aceea, și i-am văzut chipul palid.

Odată ce l-am transformat pe Seth în inamic în mintea mea, a fost foarte ușor să cred tot ce mi-a servit Regina. Copilașul meu fusese sănătos, se mișcase și lovise, iar apoi se oprise, pur și simplu. Nu a existat nicio explicație medicală. Câteodată, lucrurile astea pur și simplu se întâmplă, copiii încetează din viață.

— Doctore Steinbridge, spun în timpul unei sesiuni. Nu-i caraghios că Seth n-a menționat nimic din toate astea ultima dată când am fost aici?

— N-a pretins niciodată că ar fi soțul tău, Joi. Când ai venit aici ultima dată a fost pentru că Seth

încerca să o rupă cu tine. Măcar asta tot a recunoscut-o când am vorbit cu el, în particular, că era căsătorit cu altcineva și că tu erai amanta lui. Soția lui, Hannah, și-a dat seama cine ești în ultima seară în care v-ați întâlnit. Îți amintești?

Îmi amintesc că am luat cina cu ea, m-am dus la toaletă și când m-am întors, ea plecase. Îi spun doctorului lucrurile astea.

— Seth și-a dat seama unde ești și i-a dat un mesaj. I-a spus să plece imediat.

— Dar, când m-am întors în apartament, el era acolo. Și avea o lovitură la mână…

— Da, ei bine, a pretins că a dat un pumn în zid când a aflat că-i hărțuiești nevasta. L-ai atacat când ți-a spus că totul s-a terminat. Îmi imaginez că a simțit că este cumva de datoria lui să te viziteze după asta.

— Dar a venit să mă ia, să mă ducă acasă.

— Nu, a spus doctorul. Tatăl tău te-a luat și te-a dus acasă.

Îmi vine să râd.

— Faceți mișto de mine? Tata a venit să mă vadă o singură dată după ce am ieșit de aici. Nu-i pasă de mine.

— Joi, spune doctorul Steinbridge. Eram aici. Tatăl tău a venit, ți-a adus niște haine, a stat cu tine o săptămână până când i-ai strecurat Ambien în mâncare și ai plecat cu mașina spre Portland.

— Nu.

Îmi simt membrele ciudat, de parcă n-ar fi ale mele. Doctorul ori se înșală, ori minte. Poate că Seth îl are la mână cu ceva, l-a plătit ca să tacă…

— Luai medicamente puternice și încă sufereai de halucinații.

Îmi vine să râd. Cât de nebună își imaginează ei că sunt, să-l confund pe tata cu Seth?

Mă ridic brusc și mișcarea mea este atât de violentă, încât scaunul cade pe spate și se lovește de podea cu o izbitură metalică. Doctorul Steinbridge se uită țintă la mine din locul lui, cu

mâinile puse calm una peste alta, pe birou. Ochii lui, umbriți de sprâncenele ca niște omizi, par triști. Mă simt de parcă m-aș evapora, atrasă încet în uitare.

— Închide ochii, Joi. Privește din nou evenimentele așa cum au fost în realitate.

Nu trebuie, n-am nevoie să închid ochii – pentru că mi se derulează ca un film în minte.

Văd zilele acelea în apartamentul meu, doar că de data asta le văd corect: tata mișcându-se prin preajmă și pregătindu-mi pastilele, tata citind thrillere din biblioteca mea, tata uitându-se la *Friends* cu mine, pe canapea.

— Nu, spun din nou, cu ochii plini de lacrimi.

Seth n-a venit să mă ia pentru că îmi spusese că relația noastră s-a terminat și se întoarce la nevasta lui. Seth m-a abandonat a doua oară. *N-am fost destul pentru el, n-am fost destul.* Merit să rămân singură. Urletul meu este o sirenă, zgomotoasă și stridentă. Mă zgârii pe față, pe brațe, pe orice loc la care ajung. Vreau să-mi jupoi toată pielea de pe mine, s-o jupoi până când nu mai rămâne nimic altceva decât mușchi și sânge, până când voi fi mai degrabă un lucru, nu o ființă umană. Simt ceva cald pe degete când ei dau buzna și mă înhață; sângele meu lasă pete pe uniforme.

În primul meu an ca asistentă medicală, cu două săptămâni înainte de Crăciun, a venit la urgență un bărbat cu capul spart. Îl chema Robbie Clemmins și am jurat că n-o să-i uit niciodată numele, atât de tragic a fost accidentul lui. Era reparator de acoperișuri și făcea voluntariat în timpul liber, la o casă de îngrijire; atârna luminițele de Crăciun pe clădire, când a căzut de la etajul al doilea și a aterizat pe spate, zdrobindu-și țeasta de asfalt. L-a găsit cineva, era conștient, stătea întins pe spate și vorbea cu o voce calmă, normală. Recita o prezentare pe care o făcuse în clasa a cincea, despre cum să jupoi corect o veveriță. Când l-au adus cu scaunul cu rotile la camera de gardă,

suspina, mormăind ceva despre soția lui, deși nu era căsătorit. Îmi amintesc că i-am văzut gaura din cap și mi-a venit să vomit, iar mai târziu radiografia a arătat un craniu ca un ou spart. Impactul îi afectase creierul; așchii de os intraseră în țesutul cranian și a trebuit să fie înlăturate în timpul unei operații care a durat opt ore. Cu toate că i-am salvat viața, am fost incapabili să salvăm omul care era înainte de accident. Îmi amintesc că m-am gândit la cât de fragili suntem noi, oamenii, suflete adăpostite în carne fragedă și oase fragile; un singur pas greșit și devenim cu totul altcineva.

Creierul meu este intact în sensul tradițional; nu am căzut de pe un acoperiș, deși se pare că am căzut și eu din realitate, de la o anumită înălțime. Doctorul Steinbridge m-a diagnosticat cu o listă de afecțiuni pe care mi-e jenă să le repet; ideea este că nu am un creier sănătos. Stau adeseori la mine în salon și mi-l imaginez încins, mustind de toate aceste diagnostice. Sunt zile în care aș vrea să mi-l crăp, să-l deschid și să-l scot și mă trezesc imaginându-mi tot felul de moduri în care aș putea face asta. Vreau să fiu mai bine, dar câteodată nu-mi pot aminti nici măcar ce este în neregulă cu mine. Într-una din după-amiezi mă aflu la mine în salon; când ridic privirea, îl văd pe doctorul Steinbridge stând în prag. Expresia serioasă de pe fața lui îmi spune că are vești.

— Regina Coele a cerut să te viziteze, îmi spune el. Nu trebuie să te întâlnești cu ea dacă nu vrei.

Sunt impresionată; interesul lui pentru cazul meu a devenit mai blând față de modul rigid în care a început relația noastră.

— Vreau să vorbesc cu ea, îi spun.

Și este adevărat – am așteptat asta un an, trecând zi cu zi, până voi putea să ajung față în față cu răspunsurile pe care le deține prima soție a lui Seth.

— O s-o pun în formularul de aprobare. Chiar cred că s-ar putea să te ajute, Joi. Să pună lucrurile

în context și să-ți vezi de drum.

Trec două săptămâni până când, într-o zi, o asistentă medicală vine și-mi spune că a sosit Regina în vizită. Simt cum îmi bate inima când mă îndrept spre sala de recreere, îmbrăcată în pantaloni de trening și maiou, cu părul strâns în vârful capului, într-un coc neglijent. Înainte de a ieși din salon îmi arunc o privire în oglindă; arăt relaxată… chiar drăguță.

Regina este îmbrăcată elegant, cu o cămașă și pantaloni de stofă, cu părul prins într-un coc chignon, la ceafă. Mă îndrept spre locul unde s-a așezat, zâmbindu-le asistentelor pe lângă care trec.

— Bună, Joi, spune ea.

Mă evaluează de sus până jos, surprinsă. Se aștepta la o ruină. Nu sunt o ruină. Fac yoga în fiecare zi, mănânc fructe și legume – ba chiar am dormit bine. Trupul e sănătos, chiar dacă mintea nu e. Mă las pe scaunul din fața ei și îi zâmbesc. Îmi imaginez că este un zâmbet pacifist, pentru că nu mă mai zbat și nu mă mai lupt cu teama.

— Bună, îi răspund.

M-am gândit la Regina aproape în fiecare zi de când m-am întors la Queen County. Gândurile nu sunt furioase sau rele; este mai mult o curiozitate distantă. În momentul ăsta, sunt prea îndesată cu medicamente ca să mai fiu furioasă.

Mă observă cu nările fremătând; amândouă așteptăm, prudente, să vorbească cealaltă.

— Cum te descurci?

Cuvinte pentru spart gheața!

Fac o eschivă.

— De ce ai venit?

— Nu prea știu, spune ea. Presupun că voiam să văd cum ești.

— Să te facă să te simți mai bine sau mai rău?

Pielea ei palidă roșește, iar pe obraji și bărbie îi apar pete roșu-căpșună. Jocul Reginei a avut un preț piperat; poate că a vrut să mă pedepsească, dar

Seth și Hannah sunt cei care vor plăti toată viața lor.

— Cred că ambele. N-am avut intenția ca lucrurile să meargă atât de departe pe cât au mers…

— Și atunci de ce? o întreb.

— Mi-ai distrus viața. Voiam să plătești pentru asta.

Gândurile îmi fug înainte, fac o spirală înapoi și apoi se scufundă într-o mocirlă de remușcări și vină. N-am știut că i-am distrus viața… sau am știut? Realitatea pe care am construit-o eu a distrus viețile tuturor, dar Regina nu era atât de nevinovată cum era Hannah. Ea mi-a folosit slăbiciunea chiar împotriva mea; mi-a întins o capcană.

— Păi, ai primit ce ai vrut, nu-i așa?

— Da, spune ea într-un final. Cred că am primit.

Eram atât de dornică să găsesc un vinovat pentru moartea copilului meu, încât nu i-am pus deloc la îndoială povestea, iar Regina era atât de dornică să mă pedepsească, încât nu și-a imaginat deloc ce urmări va avea totul.

— Știam că ai niște probleme de sănătate mintală, dar habar n-aveam ce povești îți inventaseși în cap – alea despre poligamie.

Îmi feresc privirea, rușinată. Rușinea este o verificare foarte puternică a realității. Doctorul Steinbridge a spus că rușinea este cea care m-a făcut să creez realitatea alternativă. Eram suficient de bună pentru futut, amanta lui Seth în două căsnicii, dar nu eram destul de bună să fiu iubită.

Doctorul m-a învățat să mă descurc cu rușinea mea, să o gestionez. „*Ia decizii cu care poți trăi…*”, îmi spune el.

— Voiam să te fac să pari nebună. N-am știut că *erai* nebună.

Mă aricesc toată.

— Crezi că tu nu ești? îi arunc înapoi. Crezi că e normal să faci ce ai făcut? Poate că eu sunt aia

ținută aici, dar măcar eu pot recunoaște ce am făcut. Mi-ai spus că Seth te-a speriat, ca să mă faci să cred că o abuzează pe Hannah. M-ai făcut să cred că ți-a provocat pierderea de sarcină, și mie la fel. Și toate ca să mă aduci acolo, în seara aia.

Se uită țintă la mine, iar buzele i s-au subțiat într-o linie dreaptă de negare. Bineînțeles că nu vrea să accepte că e la fel de rea ca mine. Nu vrea să se gândească la mine ca la cealaltă femeie; negarea este un diluator de suflete pervers și distorsionat.

— Tu ești cea care a adus arma. Tu l-ai împușcat pe Seth, șuieră ea. Voiam să te pedepsesc pentru că mi-ai distrus viața – nu voiam ca Seth să fie rănit.

Mă înfurie dezgustul pe care i-l aud în voce. Închid ochii, fiindcă îmi doresc să nu mă enervez. Aud cuvintele doctorului Steinbridge: „*Nu ești responsabilă decât pentru tine*”.

— Da. Dar ai fi putut să mă ajuți, nu să alegi să mă folosești. Mi-ai hrănit amăgirea.

Chipul Reginei este o mască a propriei dreptăți. Iau foc pe dinăuntru, mă gâdilă vârfurile degetelor. Seth și Hannah nu meritau ce li s-a întâmplat. Seth era un infidel; a avut o relație cu mine cât era însurat cu Regina și apoi, când n-am mai putut avea copii, s-a mutat la altcineva: Hannah. Dar și-a continuat aventura cu mine chiar dacă s-a însurat cu Hannah. Respingerea mi-a provocat pierderea contactului cu realitatea. Seth nu va mai putea merge vreodată; glonțul meu i-a străpuns coloana vertebrală. Nu va putea niciodată să alerge împreună cu fiica lui prin parc, s-o conducă la altar… Eu sunt responsabilă pentru asta. Durerea conștientizării îmi provoacă dureri de stomac.

— Ai mințit când mi-ai spus că Seth a fost violent cu tine? Ai spus că te-a împins în perete…

— Nu, aia n-a fost o minciună, spune ea. Seth e cam temperamental.

Mă înțeapă urechea; mereu mă înțeapă când mă gândesc la Seth. Mă gândesc la Hannah și la

vânătăile ei, întrebându-mă încă o dată dacă a mințit ca să-l protejeze. Presupun că nu voi ști niciodată adevărul. Este ceva bun și în a-l ști în scaun cu rotile. N-o să mai poată lovi în veci o femeie și s-au terminat și zilele de infidelitate.

— Îmi pare bine că am scăpat amândouă de el, îi spun.

— Nu, nu, nu, spune Regina. Ăsta nu e vreun club. Eu nu sunt ca tine.

Râde.

— Tu ești nebună.

Și atunci mă gândesc la Robbie Clemmins și la creierul lui stricat, la țeasta zdrobită în bucăți, la viața lui alterată pentru totdeauna. El avea o stricăciune diferită de a mea, exact ca Regina. Doar că eu am fost trimisă aici, ca să ispășesc, iar ea minte în continuare. Râsul ei îmi rănește urechile. Mi le acopăr cu palmele, apăsând tare, încercând să blochez sunetul. Este la fel ca în ziua aceea, în bucătărie, când Seth îmi zicea că sunt nebună, privindu-mă plin de dezgust. Mă dau înapoi tremurând, apoi mă reped cu capul în nasul Reginei. Forța izbiturii îmi ciocnește dinții în gură. Îmi mușc buza de sus și simt așchii de dinți rupți. Ea țipă și întinde mâna, să-și oprească jetul de sânge care îi țâșnește din nas. Sar pe masă, doborând-o pe spate. Cade cu capul de podea și îi văd în ochi șocul și panica – ochii lărgiți de spaimă. Robbie n-a știut ce i s-a întâmplat în timp ce zăcea pe spate, cu creierul murind, dar Regina va ști. Îi prind capul în mâini și îl izbesc tare de pământ. O aud strigând, strigă așa de tare.

— *Ajutor*! strigă cineva. *O s-o omoare!*

Dar eu *chiar* ajut. Mă ajut pe mine însămi.

* * * * *

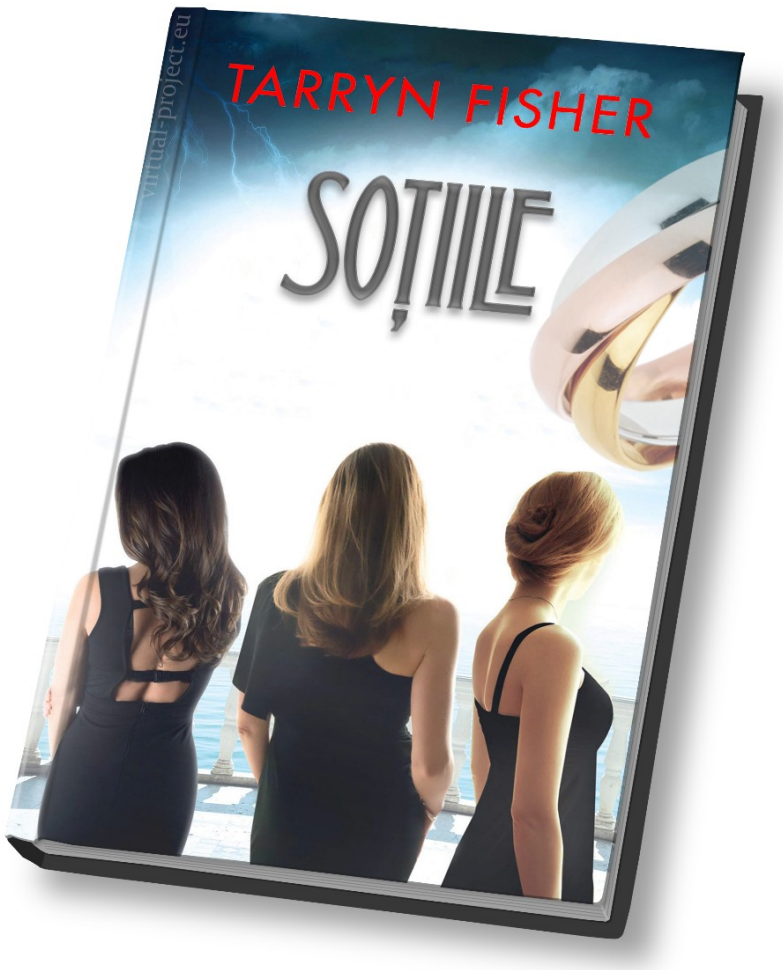

virtual-project.eu

violin

[1] Un zid de cărămidă acoperit cu gumă de mestecat, aflat pe o alee din Post Alley, Seattle. (N.t.)

[2] Linie de produse miniaturale pentru gospodărie, produse de Toppertoys și lansate în 1966. (N.t.)

Table of Contents

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI ȘASE

Table of Contents

UNU	2
DOI	14
TREI	24
PATRU	32
CINCI	44
ȘASE	52
ȘAPTE	60
OPT	66
NOUĂ	73
ZECE	78
UNSPREZECE	87
DOISPREZECE	97
TREISPREZECE	102
PAISPREZECE	109
CINCISPREZECE	117
ȘAISPREZECE	128
ȘAPTESPREZECE	138
OPTSPREZECE	144
NOUĂSPREZECE	153
DOUĂZECI	161
DOUĂZECI ȘI UNU	169
DOUĂZECI ȘI DOI	180
DOUĂZECI ȘI TREI	186
DOUĂZECI ȘI PATRU	195
DOUĂZECI ȘI CINCI	205
DOUĂZECI ȘI ȘASE	212
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	217

DOUĂZECI ȘI OPT 224
DOUĂZECI ȘI NOUĂ 230
TREIZECI 236
TREIZECI ȘI UNU 244
TREIZECI ȘI DOI 250
TREIZECI ȘI TREI 255
TREIZECI ȘI PATRU 262
TREIZECI ȘI ȘASE 277